

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi

İçindekiler

Yıl: 4
Cilt: 3
Sayı: 15-16

Temmuz-Aralık 2014
(Miladi)

Ramazan 1435-Rebiülevvel
1436 (Hicri)

Vefa-Fatah 1393 (Hicri Şem-
si)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası
Ahmadiyya Muslim
Jamaat KdÖR
Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel: Fax:

069 50688741 069 50688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

"Maneviyat" is a Turkish Ma-
gazine of Ahmadiyya Muslim
Jamaat KdÖR Germany

"Maneviyat" ist eine
türkische Zeitschrift der
Ahmadiyya Muslim Jamaat
KdÖR Deutschland

İçindekiler

Editörden

Kuran-ı Kerim

Hadis-i Şerif

Kelamü'l İmam

29.11.2013 – Sadece namaz kılmakla ibadetin hakkı ödenemez

06.12.2013 – Ahmediyet'in Güzelliği Hilafet Nizamı İpine

dizilmektedir. İtikadî ve Amelî Gücümüz İşte Budur.

13.12.2013 – Amelî ıslaha engel olan ilk şey bazı günahların küçük
ve bazılarının büyük olarak kabul edilmesidir

20.12.2013 – Amelî İslah Duvarlarını Gitgide Sağlamlaştıracak Her
Fedakarlığa Elimizden Geldiğince Katlanma Sözü vermeye

İhtiyacımız Vardır

10.01.2014 – Vâdedilen

Mesih'in Gelişinin Gayesi Sadece İnançları İslah Etmek Değil, Kul
Haklarının da Ödenmesiydi.

17.01.2014 – İnsanda İrade Gücü, Doğru ve Tam Bilgi ile Amel Gücü
meydana gelirse, Amelî İslah o zaman gerçekleşebilir.

24.01.2014 – Aramızdan Kaç Kişi Şevk ile İbadet Edip Allah ile Daimi
Bir Bağ Kurmak İçin İsteklidir?

31.01.2014 – Amelî İslah İçin Gözetim ve Zorlama Gibi İki Dış

Desteğe İhtiyaç vardır

07.02.2014 – Zamanın İmamına İman Ettiysek Onun Beklentilerine
Uymak İçin Elimizden Geleni Yapmalıyız

Table of Contents

From the Editor

The Holy Quran

Traditions of the Holy Prophet (saw)

Writings of the Promised Messiah (as)

29.11.2013 Salat alone is not enough in fulfilling our
obligations towards worship

06.12.2013 The beauty of Ahmadiyyat lies in being
threaded in the string of Khilafat. Herein lies the
strength of our beliefs and actions.

13.12.2013 The first thing which hinders reformation is
the classification of some sins as minor and some as
major.

20.12.2013 We have to promise ourselves to be ready
to give any sacrifice and continually strengthen the
walls of self reformation.

10.01.2014 The purpose of the advent of the Promised
Messiah (as) wasn't merely to correct erroneous
beliefs, but also to emphasize the rights of our fellow
human beings.

17.01.2014 Reformation can only occur when will
power, correct and perfect knowledge and the
strength to carry out our intentions all come together.

24.01.2014 How many of us are desirous of
performing their worship with love and setting up an
everlasting relationship with Allah?

31.01.2014 Self reformation stands in need of external
overseeing and reasonable pressure.

07.02.2014 Having believed in the Imam of our age,
we need to fulfill his expectations to the best of our
abilities.

فہرست مضامین

اداریہ

قرآن کریم

حدیث

کلام الامام

عملی اصلاح (خطابات جمعہ از

حضرت امیر المومنین ایدہ اللہ

تعالیٰ بنصرہ العزیز)

Editörden

Hazret Emirü'l Müminin Halifetü'l Mesihî'l Hamis Eyyedehüllahü bi nasrihilaziz amelî ıslah konusunda bir dizi hutbeler vererek Ahmedi Müslümanların sorumluluklarına dikkat çekmiştir. Biz de dergimizin bu sayısını bu hutbelere ayırdık. O, hutbelerinden birinde şöyle buyurmaktadır:

"Ben arkadaşlarımızın dikkatini onlara teslim edilen emanetin değerini bilmeye çekiyorum. Vadedilen Mesih ^{aleyhisselam} gelip bize mal mülk, hükümet, icatlar, lüks eşya ve konforlu yaşam vermedi. Onun bize verdiği bir tek doğruluktur. O da elimizden giderse ne kadar bahtsızlık olacaktır. Bin üç yüz sene sonra Allah tarafından gönderilen bu lütfu elimizin tersi ile itmiş oluruz. Vadedilen Mesih ^{aleyhisselam} bize İslam verdi, faziletli ahlak verdi ve örnekleriyle onların uygulanabileceğini gösterdi."

"Arkadaşlarımız çocuklarının ve Cemaat gençlerinin terbiyesi için çalışsınlar isterim. Kendilerini de ıslah etsinler, yalan, hırsızlık, kandırmak, sahtekârlık, kötü muamele, gıybet vesaire gibi kötü adetleri öylesine terk etsinler ki onlarla görüşenler, onların çok ahlaklı insan olduğunun farkına varsınlar. Unutmayınız ki Vadedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} eliyle verilen nimet dünyaya bin üç yüz sene sonra geldi. Biz bunun değerini bilmezsek ve bu nimet bin üç yüz sene daha ertelenirse o zamana kadar gelen bütün nesillerin laneti bizim üzerimizde olacak. Bundan dolayı çaba sarfedip iyiliklerinizin hepsinin evlatlarınıza geçmesini sağlayın ve onlar da nesilden nesile bunu devam ettirmeli. Bu emanet öylesine uzun bir zaman korunmalı ki binlerce sene sevabına nail olalım. Çünkü Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} buyurduğuna göre, bir insan bir iyiliğin yerleşmesine sebep olursa, o iyilik dünyada devam ettiği müddetçe, ne kadar insan onu işlerse, onun sevabı sebep olana yazılır. Kısacası verilen ecir de büyüktür ve bize teslim edilen emanet de büyüktür. Dikkatimizi buna vermeliyiz."

Yüce Allah ^{celle celalühü} Kendi rızasına uygun ve Halifetü'l Mesih'in isteğine göre hareket etmeyi ve sorumluluklarımızı yerine getirmeyi hepimize nasip etsin. Amin.

Kuran-ı Kerim

Nahl Suresi 96-98. ayetler

وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ
خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾
مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ
صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾
مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾

Allah ile olan sözleşmenizi, az bir bedele satmayın. Eğer bilerseniz, şüphesiz Allah Katında olan, sizin için çok daha iyidir.

Sizde olan tükenir, ama Allah Katında olan (ebediyen) kalacaktır. Biz, sebat gösterenlerin (bütün iyi işlerinin) karşılığını, en iyi amellerine göre vereceğiz.

Erkek olsun, kadın olsun, mümin iken kim iyi ve yerli yerinde işler yaparsa, ona tertemiz bir hayat ihsan edeceğiz. Şüphesiz onların (bütün iyi işlerinin) karşılığını, en iyi amellerine göre vereceğiz.

Hadis-i Şerif

Hoş olmayan bir şey gördüğünüzde ıslah etmeye çalışın

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ
بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَ ذَلِكَ أَوْعَفُ الْإِيمَانِ (مسلم)

Tercüme: Ebu Said ^{radiyallahu anhu} şöyle der: Ben Resulullah ^{sallallahu aleyhi vesellem}'i işittim: Aranızdan her kim ahlak veya dine ters olan bir şey görürse onu eliyle değiştirmeli, buna gücü yetmiyorsa diliyle düzeltmeye çalışmalı, eğer buna da gücü yetmiyorsa en azından kalbinde onu kötü bilerek (dua ile) ıslaha çalışmalı ve en zayıf iman da işte budur.

Açıklama: Bundan önceki hadiste Allah yolunda cihad için teşvikte bulunulmuş ve gerçek müminin her an malı ile ve canı ile nasıl cihadda olması gerektiği anlatılmıştır. Bu hadiste ise birçok cihad sahası arasından bir tek saha ile ilgili cihad yolu öğretilmiştir. Bu saha, milli, ailevi ve kişisel ıslah ile ilgilidir. Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} buyurmaktadır ki birçok dini ve ahlaki kötülüklerin yayılmasının nedeni, insanların onları gördükleri halde sessiz kalmaları ve ıslahı için hiçbir kavli (sözlü) veya amelî adım atmamalarıdır. Böylelikle kötülüğün daire-i gitgide genişler, çünkü bir kişinin kötü örneğinden onlarca kişi kötülüğe düşer. Hatta insanların içinde kötülüğün korkusu da gitgide azalır.

Herkesin bildiği gibi kanunî yollara ilaveten toplumdan kötülüğü yok etmenin iki büyük yolu vardır. Birincisi, salih ve temiz insanların gözetimi ve nasihatidir ki birçok zayıf mizaçlıların ayaklarının kaymamasına vesile olur. İkincisi kötülüğün heybeti ve korkudur ki bu, toplumun

genel tutumu neticesinde meydana gelir. Bu da sayısız insanı kötülük işlemekten alıkoyar. Mesela bir çocuk kötü sohbete müptela olarak bozulmaya başladığında anne-babası veya başka bir salih insanın vaktinde ve zamanında gözetimi ve nasihati, o çocuğu düşmek üzereyken kurtarır. Veya birisinin içi belli bir kötülüğe meyletmeye başlar ancak toplumun tepkisi ve adının kötüye çıkma korkusu, bu meylin yayılmasını engeller. Aynen bunun gibi amelî gözetim veya sözlü nasihat olmasa dahi salih insanların sessiz duaları da ailelerin ve milletlerin ıslahında büyük rol oynar. İşte bu hadiste Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} ıslahın bu üç yolunu harekete geçirerek Müslümanlar içinde kötülük yollarını kapatmayı ve iyilik yollarını açmayı hedeflemiştir. Dünyada birçok insan öylesine tembel, gafil ve umursamazdır ki gözlerinin önünde yakınları, dostları, komşuları açıkça ahlak ve dine aykırı davranmalarına rağmen, parmaklarını bile kıpırdatmazlar. Onlar "yakınlarımızın kalbini neden incitelim, başkalarıyla ilişkilerimizi neden bozalım, başkalarının kişisel ahlakından bize ne," diye düşünürler ve tamamen umursamaz davranırlar. Kötülük gözlerinin önünde kök salar, filizlenip fidan olur hatta koca bir ağaç halini alır. Ancak onların umurunda dahi olmaz. Onlar bilmezler ki bugün komşularının evindeki yangın yarın genişleyip onların yuvalarını da yakacaktır.

Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ileri derecedeki hikmet ve basireti ile buyurmuştur ki etrafınızda kötülük ve günah ateşini gördüğünüz halde seyirci kalmayın. Tersine ilk olarak komşunuzun yuvasını ve daha sonra kendi yuvarınızı bu ateşten koruyun. O, bu tebliğ ve terbiyat ile ilgili çabayı üç dereceye ayırmıştır.

- 1) Gücü yetiyorsa insan kötülüğe eliyle engel olmalı.
- 2) Eliyle engel olma gücü yoksa dili ile nasihat ederek kötülüğü durdurmaya çalışmalı
- 3) Buna da gücü yetmiyorsa kalben (içtenlikle dua ederek) onu durdurmaya çalışmalı.

Burada kötülüğü eliyle engellemenin manası, yabancı ve ilgisi olmayan insanlara karşı kılıç çekmek ve onları zorlamak demek değildir. Tersine burada kastedilen, her kim bulunduğu makam itibariyle eliyle kötülüğü engelleme gücüne sahipse bu görev ona aittir. Mesela anne baba çocuğun yanlış bir yola saptığını görürse, üst makamdaki bir yetkili emri altındakini veya efendi hizmetçisinin kötülüğe saptığını görürse yetkisi dahilinde bu kötülüğü engellemekle sorumludur. Diliyle "kötülüğün engellenmesinden" kastedilen nasihatte bulunmak ve gerektiğinde münasip bir şekilde uyarmaktır. Kalbi ile ıslah etmekten kastedilen sadece sessiz kalmak ve kalben kötülükten hoşlanmamak demek değildir. Çünkü Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem "kalbi ile değiştirmek veya engellemek" ifadesini kullanmıştır. Ve bu gaye sadece kalben hoşlanmamak ile elde edilemez. Bu sebepten dolayı kalbi ile engellemekten kastedilen kalpten içtenlikle edilen dualardır. Ki onlar ıslah etmenin denenmiş bir yoludur. Burada Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem in anlatmak istediği şudur: Eğer bir kimse kötülüğü eli ve diliyle engelleyemiyorsa en azından kalpten içtenlikle

gelen dualarıyla kötülüğün ıslahı için çaba göstermelidir. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem kalben engelleme çabasını "en zayıf iman" olarak nitelendirmiştir. Bundan anlaşılan sadece kalbi dualarla yetinmek bir zaafıdır. Gerçek mücahid kalbi dualarla birlikte Allah'ın yarattığı zahiri tedbirlere de başvurur. Sadece dualarla yetinen kimse kötülüğü engellemek için hiçbir zahiri tedbir uygulamaz. Aslında böyle kimseler nefsin ıslahı felsefesinden hemen hemen habersizdirler. Şüphesiz dua büyük bir güçtür. Ancak tesirini fazlasıyla gösteren dua, zahiri tedbirlere desteklenen duadır. Böylelikle insan sadece sözüyle değil ameli ile de Allah'ın lütuflarını cezbeder.

Kısacası bütün samimi Müslümanlar Peygamber Efendimizin sallallahu aleyhi vesellem bu mübarek buyruğuna göre amel etmelidir. Eğer gözlerinin önünde yakınları, dostları veya emri altındaki kişiler bir kötülük işlerse onları eli ile durdurmaya çalışmalıdır. Ancak eğer kötülük yapan kişileri durdurmak onların yetkisinde değilse ve bu şekilde durdurmaya çalışmak fitneye neden oluyorsa o zaman nasihat yolu denenmelidir. Zaafiyet ve fitne korkusundan dolayı bahsedilen tedbirlerden (el, dil) hiçbirisine gücü yetmiyorsa o zaman en azından söz konusu kötülüğün ortadan kalkması için samimi ve muzdarip bir kalple duaya sarılmalıdır. Fertlerin, ailelerin ve milletlerin ıslahı için bu tedbir o kadar faydalı, tesirli ve bereketlidir ki Müslümanlar bunu uyguladıkları takdirde, kısa bir süre içerisinde mucizevi neticelerini görebilirler. Kötülük manzaralarını eğlence imiş gibi seyreden kimse samimi bir Müslüman olamaz.

Hz. Mirza Beşir Ahmad radiyallahü anh, Çalis Cevahir Pare, Çev. Raşit Paktürk

Kelamü'l İmam

Vâdedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani ^{aleyhisselam}Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani ^{aleyhisselam}

nefislerini kabzetmeye te-
reddüt ediyormuşçasına,
ölüm onlara geç gelir.

Abdallar, desteklenirler ve
çaresiz bırakılmazlar. Rableri
ile aralarına başka hiçbir
istek girmez ve onlar terk
edilmezler. Paramparça edil-
seler dahi, O'nun indinden
ayrılmazlar. Hava atan cahil-
ler gibi değildirler. Tersine
onlara ilim verilir ve nurlan-
dırılırlar. Onların nurlarını
gösteren Allah'tır^{cc}. Onlar
riyakârlık etmezler. İyilikleri
süsleyerek eda ederler. Ya-
ralanmalarına rağmen, sen
onları yemyeşil göreceksin.
Ahmaklar, onlara dinsiz de-
seler bile, gece de, gündüz
de onların Rahman'ın^{cc} evli-
yası olduğuna şahitlik eder-
ler. Zor anlarında Allah'a^{cc}
koşarlar. O, abdalları tanın-
mamış halde bırakmaz, ter-
sine onlara şöhet ve aza-
met bağışlar. Onlar sırtlana
benzemezler, aksine güzel
ve cesur delikanlı gibidirler.

Abdalların alametlerinden bir tanesi, kaderin
onlara sessizce yaklaşmasıdır. Herhangi bir be-
lanın üzerlerine inmesi mukadder kılındığında,
Allah^{cc}, bu kaderin nüzulünden önce onları ha-
berdar eder. Ölüm, onları aniden vukuu bulan
hadiseler gibi yakalamaz. Sanki Allah^{cc} vefat
vermekten çekiniyormuşçasına ve mutmain

Yeryüzünde tevazu ile yürürler, ama yaşlılar gibi
tökezlemezler.

Akılsızlar, onlar hakkında türlü türlü kötü zanna
kapılırlar ama Allah^{cc} indinde bu suçlanmalar-
dan beraatlerine karar verilir, bu da abdalların
alametlerinden birisidir. Onlar, musibetlerden
dolayı hüznlenmezler ve üzüntü çekmezler.

Onlarla peygamberler arasında samimi bir ilişki vardır. Onlar, peygamberlerin içtiği şarabın ay-nısını içerler. Başlarına bir musibet geldiğinde, kalkıp Allah'a^{cc} yönelirler. Elleri ne varsa, onu Allah^{cc} yolunda harcarlar ve cimrilik etmezler. Onlar, ne dünyevî kuyuların kenarında dururlar, ne de onlara yaklaşırlar. Şüphesiz onlar, Allah'ın^{cc} aslanıdır ve Gayb yatağında gizlenirler. Hiçbir aslan veya kartal onlara benzemez. Düşmana saldırdıklarında, onu yok ederler. Onlar mübarek ağacın dallarıdır. Onları kesmek niyetiyle eğeni de Allah^{cc} keser. Onları ablukaya alanların, kendileri sıkışıp kalırlar. Ancak, yılan-dan daha şerli veya sel suyunun kenarında yetişen bitkiden daha ahmak kimse, onlara eziyet çektirebilir. Sel ise, böyle bir bitkiyi söküp götürür. Kısacası onlar öyle bir kavimdir ki, Allah^{cc} bizzat kendileri için savaşır. Suçlular, savaştıkları Zat'tan^{cc} gizli kalamadıkları için, ayakları hızlı koşmaktan yaralansa bile, başarıya ulaşamazlar.

Onların alametlerinden bir tanesi, talep edenlerin kalplerine, ilimlerini ilka etmeleridir. Kuşların yavrusunu beslediği gibi, abdallar da talep edenlere şefkatle davranırlar. Lehlerinde olmayan uygunsuz durumlardan onları korurlar. Feryatlarına sevgiyle kulak verirler ve onlara özenle davranırlar. Onlar, yeryüzünde çoban gibidirler ve bir kurt gördüklerinde keçilerine seslenirler. Kendilerine güvenmek yerine, tesbih ve hamd ile meşgul olurlar. Hayatlarını rahata düşkün olanlar gibi geçirmezler. Üst üste üzüntülerle karşı karşıya kaldıklarında, onlar (Allah^{cc} sevgisi içinde) erirler. Rableri tarafından nefisleri öylesine temizlenir ki, nefsanî duyguları birer birer yok olup gider. Hatta içlerinde sadece ruh kalır ve onlar ayrıcalıklı kılınırlar. Bundan sonra, gönderildiklerinde insanları iyiliğe ve felaha davet ederler. İşte abdalların makamı budur.

Abdallar seçtikleri yolda yürümekten pişmanlık duymazlar ve üzüntü çekmezler. Onların geçtikleri geçitlerden, şişman kimseler geçemez. Arkalarında irfan ve takva bağışlanan bir cemaat bırakmadan da ölmezler. Helak olmuş akılsız kimseleri, bıkmadan usanmadan pınarlarına davet ederler. Bu davet neticesinde sağır, dilleri yaralı ve kalpleri perdelenmiş olanlardan başka herkes onlara gelir. Allah^{cc} tarafından gönderilenlerin seslerine ne kadar dertli çağırırlarsa çağırınsınlar, kulak vermemek kâfirlerin âdetidir. İnkârcılar, azap gelip onları yakalayınca kadar, ne yumuşaklıkla ne de sertlikle uyanırlar. Onlar şuursuzdurlar. Peygamberler, inkârcıların görebilmeleri için çaba sarfederler ve tozlarının, Allah^{cc} tarafından temizlenmesini isterler. İnkârcılar ise boşanmış kadın gibi oturup, isyan ederler ve hiç bilmiyorlarmış gibi yüzlerini çevirirler. Ve hiç anlaşılmayan sözler sarf eden bir kimse gibi, kendilerini kaybederler. Onlar, kötü ahlaklı olup, dillerini de kötüye kullanırlar. Peygamberlere küfür ederler ve kusur ararlar. Yemelerine rağmen, karınları doymaz. Ama iman edenler, Allah^{cc} yolunda çaba sarf ederler. Adımlarını hızlı atmalarına rağmen, biz geride kalıyoruz düşüncesiyle, kendilerini kınarlar. Kabul edilelim diye, Allah^{cc} için sıkıntılara katlanırlar. Netice olarak, Allah'ın^{cc} rahmeti onlara ulaşır ve onlar hayatın sıkıntılarına teslim edilme-yip, tersine başarı ile geri dönerler. Alçak kimse, onları buğday içinde yetişen ve işe yaramayan ot zanneder. Hâlbuki Allah'ın^{cc} yarattıkları, onların yüzü suyu hürmetine korunmaktadır. Onlar Allah'ın^{cc} rızasını ararlar ve doğum sancısı çeken bir kadın gibi yalvarırlar. Bunun neticesinde de, makbul olanlar arasına katılırlar.

Siretü'l Abdal, Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani ^{aleyhisselam}, Aralık 1903

29.11.2013 – Sadece namaz kılmakla ibadetin hakkı ödenemez

Halifetü'l Mesihî'l Hamis'in ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz 29 Kasım 2013'de Londra'nın Beytül Futuh Camiinde verdiği Cuma Hutbesidir.

Kelime-i Şehadet, İstiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdu:

Vâdedilen Mesih aleyhisselam şöyle buyurur:

"Yüce Allah celle celalühü insanı O'nun irfanına ve yakınlığına nail olsun diye yaratmıştır.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ¹

Herkim bu asıl gayeyi göz önünde bulunduruyorsa ve gece gündüz dünyayı elde etme fikrine boğulmuşsa, filanca araziye, evi ve malı mülkü ele geçireyim düşüncesi içerisindeyse, Allah celle celalühü birkaç gün mühlet verip geri çağırdığında ona nasıl davranılır? İnsanın içinde Allaha yaklaşmak için bir sancı olmalı. Bunun neticesinde o, Allah celle celalühü indinde zikre değer bir şey olacaktır. İçinde böyle bir sancı yoksa ve sadece dünya ve onun içindekiler için hasret çekiyorsa o zaman bir müddet mühlet verildikten sonra helak edilecektir."²

Vâdedilen Mesih aleyhisselam başka bir yerde şöyle buyurdu:

"Ne kadar üzücüdür ki dünyaya gelen insanların çoğu yetişkin olduktan sonra vazifelerini anlayıp, hayatın gayesi ve hedefini göz önünde bulunduracağı yerde Allah'ı terk edip dünyaya meylederler. Onlar dünyanın malı ve saygınlığına öylesine gönül verirler ki hayatlarında Allah'ın yeri hiç denecek kadar azdır. Hatta birçok insanın gönlünde O hiç yoktur. Onlar sadece dünyaya meyledip, onun içinde yok olmuşlardır. Allahın varlığından hiç haberleri yoktur."³

İşte "vema halaktül cinne vel inse illa liyağbüdün" ayetinin kapsamı ve anlamı budur

ki, her muamelede Allahın rızasını göz önünde tutmak, gerçek ibadettir. Allahın emirlerine uygun hareket etmek asıl ibadettir. Dünya da Allahın belirlediği prensiplere uygun olarak kazanılmalı. Yanlış yollara başvurmak, yalan, kandırmaca, sahtekârlık, her nasıl olursa olsun, Allah'ı unutmak pahasına dünyayı elde etmek gaye olmamalı. İbadet ve kulluk hakkı, sadece namaz kılmakla yerine getirilmez. Geçen hutbemde Allah'ın diğer emirleri yerine getirilmezse, o zaman namaz bir fayda sağlamaz demiştim. Mesela eğer insanın her muamelesinde doğruluk yoksa onun ibadet etmesi, mescide gelip namaz kılması, onu ibadet edenler sınıfına dahil etmeyecektir. Aynı şekilde kin, haset, buğuz etmek ve diğer birçok kötülükler ibadet ve kulluk ruhunu öldürür.

Kısacası ibadet eden birisi, her muamelede Allahın rızasını göz önünde bulundurup dünyevi çıkarları hiçe saydığı zaman hakiki abid sayılacaktır. Bu konuya ben çoğunlukla dikkatinizi çekerim. Bugün ben Muslih-e Mevud'un radiyallahü anh hutbesinden istifade ederek, aynı konuyu takdim edeceğim. Bilindiği gibi çeşitli olaylarla örneklenirken bir konuyu anlatmak Hz. Muslih-e Mevud'un radiyallahü anh tarzıydı. Böylelikle ilgili konunun bazı ameli şekilleri ve açıları gözümüzün önünde canlanır. Ben de özellikle aynı olayları, belki de özet halinde anlatmaya çalışacağım.

Konuya geçmeden önce Hz. Muslih-e Mevud'un radiyallahü anh makamı ve mertebesi ile ilgili onun bir buyruğunu sunacağım ki yeni nesiller ve cemaate yeni katılanlar bilgi sahibi

¹ Zariyat suresi, ayet 57

² Melfuzat, cilt 4, sayfa 222, 2013 baskısı, Rabvah

³ Melfuzat, Cilt 4, sayfa 137, 2013 baskısı, Rabvah

olsunlar. 1936 senesindeki şûrada o şöyle buyurdu:

"Allahu Teâlâ bir kimseyi insanların eliyle halife seçtirir ve sonra onu kabul eder. Bu da hilafetin bir çeşididir. Ancak bu hilafet (yani Muslih-e Mevud'un Hilafeti) bu türden değildir. Benim halife oluşum sadece, birinci halifenin vefatının ertesi günü Ahmediye Cemaatinin üyelerinin bir araya gelip benim hilafetim üzerinde ittifak etmesinden değildir. Tersine birinci halifenin hilafetinden de önce Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} Allah'tan vahiy alıp benim halife olacağımı bildirmişti. İşte ben bundan dolayı da halifeyim. Kısacası ben sadece halife olmayıp, mevud (vadedilen) halifeyim. Ben (İlahî) memur değilim, ancak benim sesim Allahın sesidir. Çünkü Allah ^{celle celalühü} Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} vasıtasıyla bunu müjdelemişti. Başka bir deyişle bu hilafetin makamı ve mertebesi (İlahî) memurluk ve hilafet arasındadır. Ahmediye cemaati bu şanstı faydalanmazsa, Allah ^{celle celalühü} huzuruna yüzü ak olarak çıkamaz. Peygamberlerin her zaman gelmemesi gibi mevud halifeler de her zaman gelmez."¹

Kısacası onun varlığı kendi zatında da vadedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} doğruluğunun bir delilidir. Allah ^{celle celalühü}, ona bağışladığı ilim ve irfandan Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} önceden haber vermişti. Bundan dolayı cemaat onun ilmi ve irfanından, okumak suretiyle ferdi olarak da istifade etmeli. Kitaplar her dilde bulunmadığı için onun ilim ve irfanından zaman zaman bahsedilmeli. Bundan dolayı ben onun çeşitli referanslarını okurum. Birkaç ay önce aşağı yukarı bütün hutbemi bununla ilgili vermiştim. Veya bir dereceye kadar özetini beyan etmiştim. Bugün tekrar aynen o tarzda veya ona benzer bazı şeyler söyleyeceğim.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben cinleri ve insanları sadece Bana kulluk veya ibadet etsin diye yarattım," konusunu açıklarken Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} şöyle der:

"İşte bu yüce gaye için insan yaratıldı. Ancak büyük filozoflar ve tahsilli insanlar, insan doğuşunun gayesi başarıya ulaştı mı ve Allah ^{celle celalühü} insanoğlunu yaratırken göz önünde bulundurduğu gayeyi elde edebildi mi, diye sorarlar. Derler ki, insan bu hedefi yerine getirmekte midir? O, gerçekten Allahın kulu denme hakkına sahip olacak kadar ilerleme göstermiş midir? Bunun cevabı hayırdır. Bundan dolayı onlar sorarlar ki, eğer insanı yaratan birisi varsa o zaman o neden hedefine ulaşamadı? Bunun cevabına gelince, Allahın peygamberleri bu soruya cevap olsun diye gelirler. Onlar iyilik ve hayır rüzgârını öylesine estirirler ki düşman dahi bu hedefe ulaşıldığını kabul eder. O günün gelişi için, eğer binlerce gün beklemek zorunda kalınırsa dahi önemi yoktur. Allah da ^{celle celalühü} peygamberlerin zamanını Leyletü'l Kadr (Kadir gecesi) diye nitelemiştir. Nitekim O,

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ

Yani, "Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır"², buyurmaktadır. Başka bir deyişle, peygamberlerin vasıtasıyla dünyanın elde ettiği bu nimete mukabil, bir asrın bütün insanları bu gece için kurban edilirse yine de azdır."

Daha sonra o şöyle buyurur:

"Bu sene ben, amelî islah üzerine birkaç hutbe vermiştim."

1936 senesinde o, birkaç hutbede Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} gelişinin gayesini tamamlamak için büyük fedakârlıklara ihtiyaç duyulduğunu anlatıp cemaatin dikkatini çekmişti. Bu

¹ Report Maclis Muşaveret, sayfa 17, Sevanihi Fazlı Ömer cilt 4, sayfa 508, Naşir Fazl-ı Ömer Foundation

² Kadir Suresi, ayet 4

konu sadece o zamana ait değildir. Tersine bu, devam etmekte olup bugün ve yarın da ihtiyaç duyulacak bir konudur. O şöyle der;

“İtikadi açıdan biz kendi üstünlüğümüzü kabul ettirdik, ancak amelî açıdan İslamiyet’in üstünlüğünü kabul ettirmeye hala ihtiyaç vardır. Çünkü bu olmaksızın muhalifler gerçek manada etkilenmezler. O, bunun basit bir örneği olarak doğruluğu ortaya koyar. Yani, amelî açıdan bakılırsa doğruluk nedir? Bunu düşman dahi hisseder. Kalpteki ihlas düşmana görünmez ama o doğruluğu görebilir. Doğruluğun gerçekten büyük etkisi vardır.”

O zamanlar Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} bu konuya önem verirdi. Bugün ben de, önem vermekteyim. Bazen bana Ahmedî olmayanlardan mektuplar gelir. Onlar mektuplarında Ahmedîlerin doğruluğundan bahsedip, bundan ötürü cemaati överler. Ancak, eğer onlar Ahmedîler tarafından kandırıldıysa, onlara yalan söylendiyse o zaman onlar, biz Cemaatin iyi şöhretinden dolayı filancaya itimat etmiştik ama o bizi kandırdı, diye yazarlar.

Kısacası bu şekilde kandıranlar, bu bizim kişisel ticaretimiz ve alışverişimizdir, cemaati ilgilenmez, derler. Ancak onlar Cemaatin adının kötüye çıkmasına neden olmaktadır.

Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} iddiasından önceki bir olayı anlatır ve olayın geçtiği yerden de bahseder. İkinci Hilafet zamanında o yerde Sadr Encümen Ahmedîye’nin ofisleri vardı. Bugünkü Kadiyan bazı değişikliklere uğramıştır ve ofisler oradan başka bir yere intikal etmiştir. Onun buyurduğu gibi oranın arazisi aslında Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} ailesine aitti. Ancak orayı, evleri hemen yanında bulunan kimseler uzun zamandır ele geçirmişti. Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} abisi orayı geri almak için mahkemeye başvurdu ve

bu tür davalarda dünyadar kimseler, davalarını kazanmak için doğru-yalan şahitleri getirirler. Onun abisi de aynen böyle yaptı ve birçok şahidi getirdi. Bunun üzerine ev sahipleri, “Bize hiçbir delile gerek yok, kardeşini (Vâdedilen Mesih’i ^{aleyhisselam}) çağırıp, onun şahitliğine başvurulsun, o ne derse kabulümüzdür,” dediler. Mahkeme onu çağırıp, şöyle sordu: “Sen bu adamları bu yoldan gelip giderken ve orada otururken uzun zamandan beri görür müsün?” Bunun üzerine Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} “Evet,” diye cevap verince, mahkeme muhaliflerin lehine karar verdi. O zaman abisi çok kızmasına rağmen o, ben gerçeği nasıl inkâr edebilirdim, dedi.

Aynen bunun gibi Vâdedilen Mesih’e ^{aleyhisselam} mahkeme açıldı. İddiaya göre o, posta idaresini kandırmıştı. Kanuna göre, eğer bir kimse bir paket içine bir mektup koyarsa, bu, daha az ücret ödemek için posta idaresini kandırmak olarak kabul edilirdi. Bu suçun cezası hapis olabilirdi. Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} bir paket içinde bir makaleyi matbaaya basılması için göndermişti ve içine bir mektup da koydu. O da zaten makale ile ilgiliydi. İçinde makalenin başımıyla ilgili talimatlar vardı. Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} o mektubu makalenin bir parçası zannetmişti ve amacı zarar vermek değildi. Matbaa sahibi galiba Hristiyan idi, o şikâyetle bulununca Vâdedilen Mesih’e ^{aleyhisselam} mahkeme açıldı. Bunun üzerine Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} avukatı, davayı açanların düşmanlığı ortadadır, o yüzden şahitlerin de önemi olmaz, siz bunu inkâr edin ve paketin içine mektubu sizin koymadığınızı söyleyin, dedi. Bunun üzerine Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} bunun imkansız olduğunu, yaptığını inkâr etmeyeceğini bildirdi. Nitekim o mahkemeye çıktığında, hakim sorusu üzerine mektubu pakete kendisinin koyduğunu söyledi. Ancak bunu kandırmak için değil, tersine makalenin bir parçası zannederek

koyduğunu bildirdi. Bu doğruluktan hakim öylesine etkilendi ki o, böyle bir şeyden dolayı doğru söyleyen birisi cezalandırılmamalı, dedi.

O şöyle der, buna benzer birçok olay yaşandı, bundan dolayı ilgili avukatların kalbinde ona karşı büyük saygı vardı. Nitekim Şeyh Ali Ahmed Bey bir avukat idi. Vâdedilen Mesih aleyhisselam bir davada avukat olarak onu tutmayınca o ona, *siz bu davada beni avukat olarak tutmadığınız için üzgünüm, üzüntüm sizden ücret alamayacağımdan dolayı değil size hizmet edemeyeceğim içindir*, diye yazdı. Doğruluk düşmanı dahi etkisi altına alan bir şeydir. Şeyh Ahmet Ali ölünceye kadar gayri ahmedi kaldığı ve biat etmediği halde Vâdedilen Mesih'e aleyhisselam karşı ihlası, hiçbir şekilde bir Ahmedininkinden az değildi.

Muslih-e Mevud radiyallahü anh şöyle der;

"Bu sadece bu avukatla sınırlı değildir. Herkim Vâdedilen Mesih aleyhisselam ile görüştüysen aynı şekilde etkilenirdi. Cehlum'da Mevlevî Kerem Din Bey, ona karşı mahkeme açtığı anda Lala Bim Sîn isimli Hindu bir avukat tarafından bir mektup geldi. Mektubunda şöyle diyordu; *"Oğlum hukuk fakültesinden mezun olup geldi. Ben isterim ki o sizin hizmetinizle şereflesin. Bundan dolayı bu davada onu avukat olarak tutmanızı rica ederim."* Mektupta bahsedilen genç çok liyakatli bir avukat idi. Hukuk fakültesinin dekanı da oldu, daha sonra Hindistan'da yüksek mahkemenin başkanlığını da yaptı. Hz. Muslih Mevud'un radiyallahü anh yazdığı gibi, o avukatın babası yalvarırcasına böyle bir ricada bulundu, çünkü Lala Bim Sîn, Vâdedilen Mesih aleyhisselam Siyalkot'ta iken, bir müddet onunla beraber kalmıştı ve onun doğruluğuna şahit olmuştu. Doğruluk öyle bir şeydir ki hem dost hem düşmanı tesiri altına alır. O buyurur ki, peygamberler dünyaya gelip doğruluğu ve dürüstlüğü kökleştirirler ve onları görenler, peygamberlerin

kişisel örneklerinden etkilenmeden kalmaz. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem dünyaya gelip toplar ve tüfekler icat etmemişti, bankalar kurmamıştı, sanayi makinaları icat etmemişti. O zaman onun dünyaya verdiği neydi? Ve ona iman edenler neyi korumaktan sorumlu idiler? İşte o, yok olmuş olan doğruluk ruhu ve faziletli ahlak idi. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem önce onları kazandı sonra da dünyaya verdi. Ashabı Kiram radiyallahü anhüm ve çocukları ve onların nesillerinin sorumluluğu bu meziyetleri korumaktı. Peygamber Efendimiz'e sallallahu aleyhi vessellem ilk vahiy indiğinde Allahın kelamını bütün dünyaya tebliğ etme emrini duyunca, verilen bu yüce sorumluluğu nasıl yerine getireceğim diye biraz kaygılandı. O endişe ile eve geldi, Hz. Hatice'nin radiyallahü anha yanına geldiğinde yaşananların etkisinden dolayı titriyordu. Eve girdiğinde *"Üstümü örtün, üstümü örtün,"* dedi. Hatice hazretleri ona sıkıntısının nedenini sorduğunda bütün olayı ona anlattı. Hatice hazretleri ona şöyle dedi:

كَلَّا وَاللَّهِ لَا يُخْزِيكَ اللَّهُ أَبَدًا

Kesinlikle hayır! Allah celle celalühü adına yemin olsun ki O hiçbir zaman seni rüsva etmeyecek. Çünkü senin kişiliğinde şu, şu güzellikler vardır. Onun zikrettiği güzelliklerden bir tanesi, dünyadan yok olmuş olan ahlakın Peygamber Efendimiz'in sallallahu aleyhi vessellem şahsında yeniden canlanmasıydı. O, insanoğlunun kaybettiği bu hazineyi yeniden arayıp bulmuştu. Böyle bir kimseyi Allah celle celalühü nasıl zayi edebilirdi. İşte peygamberlerin gelişinin gayesi budur ve müminlere devredilen emanet de işte budur. Onu korumak sorumluluklarıdır. Sevgilerinden dolayı müminler peygamberlerin bedenlerini şüphesiz çok severler. Ancak gerçek manada bakıldığında peygamberlerin azametinin sebebi, dünyaya ulaştırmak için onlara verilen nurdur. Onları yüce kılan, Allahın onlara verdiği ve dünyaya

getirdikleri bu mesajdır. Kısacası peygambere tabi olanlar, onun vücudunu korumak için canlarını verebiliyorlarsa, o zaman onun getirdiği mesajın korunması için neler yapmazlar.

Hazret Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} şöyle devam eder; Ashab-ı Kiram'ın Peygamber Efendimizin canını korumak için yaptığı fedakarlıklar okunduğunda tüyler diken diken olur. Sevgilerini görünce bugün de içimizde bir sevgi dalgası meydana gelir. Uhud savaşı esnasında bir ara Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} yanında sadece bir sahabe kaldı. Düşman sayısız ok ve taş atmaktaydı. O sahabe elini Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} yüzüne siper etti. Onun eline o kadar ok ve taş isabet etti ki eli daimi olarak sakat kaldı. Birisi ona elinin sakatlığının sebebini sorduğunda, kendisi ona, sayısız ok ve taş isabet ettiği için öyle olduğunu söyledi. Bunun üzerine o adam, can acısıyla ağzından üf bile çıkmadı mı diye sorunca o, anlam yüklü latif bir cevap verdi. Dedi ki, *"ağzımdan üf çıkmak istiyordum, ancak ben çıkması-na izin vermiyordum. Çünkü üf çıksaydı elim, Peygamber Efendimizin yüzünün önünden kayabilirdi ve ok ona isabet edebilirdi."* Hazret Muslih-e Mevud şöyle der: Siz bu fedakarlığı tahmin edin ve düşününüz ki bugün birisinin parmağı yaralandığında ne kadar gürültü koparıyor. Ancak o sahabenin eline, eli daimi olarak sakat kalacak kadar ok isabet etti.

Ondan sonra o başka bir sahabeden bahsederken şöyle der. Bu olay da Uhud savaşı esnasında yaşandı. Bu savaşta Ashab-ı Kiram'ın bazıları geri çekilmeye mecbur kaldıktan sonra yeniden toplanıp bir araya gelince Resulullah ^{sallallahu aleyhi vessellem} şöyle buyurdu: Ashabımın arasından kimlerin şehit, kimlerin yaralı olduğuna bakın. Bunun üzerine Ashab-ı Kiram'ın bazıları durumu öğrenmek için savaş alanına gittiler. Ashabın biri Ensarî sahabelerden birisinin, yaralanmış

olduğunu gördü. Ona yaklaştığında kolları ve bacaklarının kesik olduğunu ve hayatının son anlarını yaşadığını gördü. Ona yaklaştı ve yakınlarına bir mesajın varsa söyle, ben onlara ulaştırırım dedi. Yaralı olan Sahabe şöyle cevap verdi: *"Ben zaten birisi yanıma gelse de ona vasiyetimi söylesem diye beklemekteydim. Nitekim sen benim yakınlarıma, ev halkıma, eşime ve çocuklarıma vasiyetimi ileterek de ki, "Hazret Muhammed Resulullah değerli bir emanettir. Biz hayatta kaldığımız müddetçe canlarımızı vererek onu koruduk. Şimdi biz dünyadan göç ederken umuyoruz ki yakınlarımız ve akrabalarımız bizden de büyük fedakarlıklar da bulunarak bu değerli emaneti koruyacaklardır."* Bu olayı anlatırken Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anhü} şöyle der: Bir düşünün, ölüm vaktiydi ve o sahabe eşine ve çocuklarına vasiyetinin iletilmesi için başka bir şansı olmadığını biliyordu. Böyle bir vakitte insan, malı mülkü, işi hakkında bir şeyler söylemek ister. Böyle bir vakitte insan arkasında bıraktıkları hakkında endişeli ve kaygılı olur. İşte böyle bir vakitte o sahabenin aklında bir tek şey vardır, o da kendisinin Muhammed Resulullah ^{sallallahu aleyhi vessellem} korumak için can vermekte olduğunu ve yakınlarından da aynen böyle davranmalarını beklediğidir. O onlara, benim sizden umduğum, aynı yola devam etmeniz ve Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} canı karşısında kendi canlarınızı hiç umursamamanızdır, diye vasiyet etmektedir. Kısacası Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} zatı için bu tür fedakarlıklarda bulunanlar, onun getirdiği mesaj için neler neler feda ederler düşünün. Ashab-ı Kiramın bununla ilgili yaptıklarını anlatırken hazret Muslihe Mevud ^{radiyallahü anh} örnek olarak Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} vefat hadisesini anlatır. Onun vefat haberi Ashab-ı Kiram arasında yayıldığında, aşırı sevgilerinden dolayı üzerlerine sanki keder dağı yıkılmıştı. O kadar ki Ashaptan bazıları bu habe-

rin yanlış olduğunu düşündüler. Onlara göre, Müslümanlar arasında hala bazı münafıklar vardı ve onun vefat zamanı henüz gelmemiştir. Nitekim Hz. Ömer'de ^{radiyallahü anh} bu düşünce-
deydi. O kılıcı eline aldı ve *"o göğe çıkmıştır herkim onun vefat ettiğini söylerse onun kellesi-
ni uçururum. O tekrar gelip münafıkları öldüre-
cek ve daha sonra vefat edecektir,"* dedi. Birçok
ashap da ona inandı ve hiç kimsenin Peygam-
berimizin vefat ettiğini söylemesine izin verme-
yeceğiz dediler. Görünürde bu sevginin dışa
vurması idi, ancak Peygamber Efendimiz'in
^{sallallahu aleyhi vessellem} getirdiği öğretiyi aykırı idi.
Çünkü Kuran-ı Kerim'de açıkça

أَفَإِنَّ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

yazılıydı. Yani eğer Peygamber Efendimiz vefat
ederse veya öldürülürse sizler gerisin geriye mi
döneceksiniz. Hz. Ebubekir ^{radiyallahü anh} orada
değildi, Medine dışındaydı. O bu haberi duyun-
ca çarçabuk Medine'ye teşrif buyurdu ve direk
olarak Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi}
^{vessellem} mübarek bedeninin bulunduğu hücreye
girdi. Peygamber Efendimizin çehresinden ör-
tüyü kaldırdı ve onun gerçekten vefat etmiş
olduğunu gördü. Daha sonra o eğilip onu al-
nından öptü, gözlerinden yaşlar aktı ve onun
mübarek bedenine hitaben şöyle dedi: *"Annem
babam sana feda olsun. Allah^{cc} sana iki ölüm
vermeyecektir."* Yani bir beden en ölüm, ikincisi
getirdiğin öğretinin yok olması. Daha sonra
ashabın toplandığı ve Ömer hazretlerinin kılıç
eline alıp büyük coşku içinde kim Peygamberin
vefat ettiğini söylerse münafıktır, kellesini uçu-
rurum dediği yere geldi. Hz. Ebu Bekir teşrif
buyurduktan sonra insanları sukunete çağırdı,
Ömer hazretlerine de susmasını söyledi ve

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
أَفَإِنَّ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ

ayetini okudu. Yani, Muhammed ^{sallallahu aleyhi}
^{vessellem} sadece Allahın peygamberidir ve ondan
önceki bütün peygamberler vefat etmiştir. Eğer
o vefat ederse veya öldürülürse siz dininizi mi
bırakacaksınız? Dininizin eksik olduğunu mu
zannedeceksiniz? Bundan sonra o büyük coşku
ile şöyle dedi:

"Ey insanlar!

كَانَ يُعْبُدُ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ

aranızdan kim Allah'a kulluk ediyorsa o sevin-
meli ki Allahımız diridir ve hiçbir zaman ölmez.

وَمَنْ كَانَ يُعْبُدُ مُحَمَّدًا فَإِنَّ مُحَمَّدًا قَدْ مَاتَ

ancak kim Muhammed'e ^{sallallahu aleyhi vessellem} *iba-
det ediyor* idiye o bilsin ki Muhammed ^{sallallahu}
^{aleyhi vessellem} vefat etti."

Hz. Ömer'in şöyle diyor: *"Hz. Ebubekir bu ayeti
okuduğunda sanki gökler parçalandı, benim
dizlerim titremeye başladı, ayaklarım tutmaz
oldu ve ben gayri ihtiyari olarak yere yıkıldım ve
o zaman Peygamber Efendimizin vefat ettiğini
anladım."*

Bakınız! Hz. Ebubekir, Peygamber Efendimiz'i
^{sallallahu aleyhi vessellem} ne kadar çok seviyordu. Onun
öldüğünü öğrenince gayri ihtiyari olarak onun
mübarek cesedini öptü, gözleri yaşardı. Diğer
taraf tan o, Peygamber Efendimizin getirdiği
doğruluğu da ne çok seviyordu ki Hz. Ömer
gibi cesur bir adam eline kılıç alıp herkim Pey-
gamber Efendimizin vefat ettiğini söylerse ben
onun kellesini uçururum diyor ve birçok ashab
onunla hemfikir olmuştur. Buna rağmen Hz.
Ebubekir hiç çekinmeden ve büyük bir cesaretle
dedi ki: kim Peygamber Efendimizin hayatta
olduğunu iddia ediyorsa sanki o onu Allah^{cc}
yerine koyuyor. Ben öyle kimseye Peygambe-
rimizin vefat ettiğini bildiriyorum. Ancak Pey-
gamber efendimizin kulluk etmemizi istediği
Allah ^{celalühü} hayattadır. İşte Muhammed

sallallahu aleyhi vessellem ashabın kalbine yerleştirdiği doğruluğun etkisinin neticesiydi ki kılıçlarını çıkarmış olan ashap bu sözü dinler dinlemez boyunlarını eğdi ve gerçeği kabul etti.

Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahü anh} şöyle devam ediyor: Hz. Ebubekir'in ^{radiyallahü anh} Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} şahsına duyduğu benzersiz sevgisini zikredilen olay ortaya koymaktadır. Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vessellem} vefatından önce, Şam'a gidip bazı muhalif yaramazları cezalandırmak için bir ordu hazırlamıştı. Henüz bu ordu yola çıkmamıştı ki Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vessellem} vefat etti. Peygamber Efendimizin vefatından sonra Hz. Ebubekir halife seçildi. Ashabın büyük bir kısmı ittifak ile bu ordunun Şam'a gidişinin ertelenmesi için kendisinden ricada bulundular. Çünkü Arabistan'ın her tarafından isyan haberleri gelmekteydi. Mekke Medine ve bir köy haricinde hiçbir yerde cemaatle namaz kılınamıyordu. İnsanlar namazı terk etmişti ve zekat vermeyi reddediyorlardı. Ashabı Kiram bu ordunun durdurulması için Hz. Ömer'i Hz. Ebubekir'e yolladı. Onlara göre Medine'de kalacak olan sadece yaşlı ve çocuklar, isyancı ordulara nasıl karşı koyabilecekti. Hz. Ebubekir onlara şöyle cevap verdi: *"Ebu Kuhafe'nin oğlunun, Peygamber Efendimizin göndermek istediği orduyu durdurma gücü var mıdır? Allah^{cc} adına yemin olsun ki isyancılar Medine'ye girdikten sonra köpekler kadınlarımızın cesetlerini sürüklerlerse yine de bu ordu gidecektir."* Bundan Hz. Ebubekir'in Peygamber Efendimiz'i ^{sallallahu aleyhi vessellem} ne denli sevdiği anlaşılmaktadır. O, "sıddık" makamındaydı. Bundan dolayı Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} getirdiği öğretinin azametinin ondan daha fazla olduğunun bilincindeydi. Nitekim onlar Allahın gönderdiği öğretiyi aldılar ve onu canlı tuttular. O kadar ki bu öğretinin bir zerre kadar değiştirilmediğini düşmanlar bile kabul eder. Hristiyan,

Hindu, Yahudi kısacası bütün muhalif milletler Kuran'ın bir noktasının dahi değiştirilmediğini kabul ederler. Bu günlerde sözde bazı araştırmacılar Kuran-ı Kerim'in değiştirildiği fikrini yaymak istiyorlar. Hâlbuki Kuran'ın bir hareketinin bile değiştirildiğini ispat edemezler. Bugün ki Kuran Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} zamanındaki Kuran ile aynıdır. Hz. Muslih-e Mevud şöyle der: Allah ^{celle celalühü} çağımızda faziletli ahlak, Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} sevgisi ve aşkını gönüllerde yerleştirmek için ve onun şeriatının canlanması için Vâdedilen Mesih'i ^{aleyhisselam} gönderdi. Biz, bunların hepsini Ashab-ı Kiram'ın koruduğu gibi korumalıyız. Bizler ve diğer milletler arasında öyle bir ayrıcalık olmalı ki bu emanete sahip çıktığımızı herkes görmeli. Daha sonra o şöyle der: Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} zamanında böyle bir cemaat mevcuttu, ancak sorulması gereken soru gelecek nesillerde bu coşkunun var olup olmadığıdır. Acaba akıllı bir kimse kendisinin sahip olduğu değerli bir şeyden evladının mahrum kalmasını isteyebilir mi? O zaman Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} öğretisinin değerini bilen birisi, varislerin eline bu öğretinin değil de, arazi ve evlerin geçmesinden nasıl hoşlanabilir? Allahu Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurur:

وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا اِلَّا لَعِبٌ وَّ لَهٰوَ الْاَنَامِ (33)

Yani dünya hayatı oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Dünyevî eşyalar, tıpkı futbol, kriket veya hokey oyunlarına benzer. O zaman hükümetin, birinizin arazisine, evine ve malı mülküne el koyup çocuklarınızın eline çelik-çomak, yırtık futbol topu, kırık tenis raketi vermesi hoşunuza gider mi? Allahu Teâlâ dünyevî eşyalara oyun ve eğlence demektedir. Din ve dünya arasındaki ilişki gerçek ve eğlence arasındaki ilişkidir. Şimdi aranızdan hangi birisi, çocuklarının değerli mirastan mahrum kalıp,

oyun ve eğlence eşyasının eline geçmesinden hoşlanır? Ancak aramızda fiilen bunu yapanlar vardır. Çocukları yalan söylediğinde, hırsızlık veya başka bir suç işlediğinde ona destek olurlar. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} şöyle der: Anne baba gizlice, bir suç işleyen çocuğu koruma eğilimine girerler. Onlar çocuklarını dini eğitmeden mahrum bıraktıkları için suçludurlar. Onların indinde iyiliğin bir değeri olsaydı çocuklarını bundan mahrum bırakmazlardı. Eğer terbiyet konusunda gafil davrandıysalar hiç değilse suçluyu desteklemekten geri durmaları gerekiyordu. Yüce Allah ^{celle celalühü} Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurmuştur:

وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ

“İyilik ve takvada yardımlaşın ancak günah ve aşırılıkta birbirinize yardımcı olmayın.”¹ İşte Hazret Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} bunu anlatmak istiyor ki

قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا (التحریم: 7)

“kendinizi ve ailenizi cehennem ateşinden koruyun,” buyurulmaktadır. Onlar bunu yapmamakla ilk suçu işlediler. İkinci suçları ise (onun işaret etmek istediği o zaman bazı kimseler tarafından gelen şikayetler idi, benim zamanımda da böyle şikayetler gelir)

وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ

ilahî emrini hiçe saymaktır. O buyuruyor ki, Allah ^{celle celalühü} dini nimet olarak adlandırmıştır. Ancak dini dünyadan üstün tutma iddiasında olan Cemaat içinde, evlatlarını dinden mahrum bırakanlar da vardır. Daha sonra çocuklar bir yaramazlık yaptıklarında anne-baba onları desteklerler. Halbuki yaptıkları öylesine çirkindir ki

insanlık ve efendiliğe hiç yakışmaz. O zaman Ahmediyet ve iman ona nasıl tahammül edebilir? Böyle suçlulara anne-baba kardeşler, akrabalar ve arkadaşlar arka çıkarlar ve böyle bir durumda imanın hiç baki kalmayacağını hiç düşünmezler. Böyle kimselerin imanı uçup gider. Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} der ki, Hz. Resulullah’a ^{sallallahu aleyhi vesselam} bakın. Bir keresinde ashabın bazısı, bir suçlunun cezalandırılmaması için ricada bulundular. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu: “Allah ^{celle celalühü} adına yemin olsun ki eğer kızım Fatma da hırsızlık yapsa, o da ceza almaktan kurtulamaz.” İşte takva ve iç temizliği öyle bir nimettir ki onu elde etmek için insan hiçbir fedakarlıktan kaçınmamalı. Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} vasıtasıyla bize verilen hazine, bu yüce ahlaktır. Evlatlarımıza bunu miras bırakmak sorumluluğumuzdur. Eğer tembellikten dolayı gafil davranıldıysa o zaman mümin en azından günahta yardımcı olmamalı. Tersine suç işleyenden hemen ayrılmalı. Allahu Teâlâ müminlerin bu tür örneklerini bize sunmuştur. Nitekim hiç kimse bunun imkansız olduğunu iddia edemez.

Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} bir sahabesinin örneğini sunarak o şöyle buyurur: Rahmetli Seyyid Hamid Şah Bey çok ihlaslı bir ahmedi idi. Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} onu kendisinin oniki havarisinden saymıştır. Nitekim Hz. Muslih-e Mevud’un anlattığına göre Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} onun gözünün önünde havarilerinin isimlerini sayarken Hamid Bey’in ismini de saymıştır. Daha sonra onun sonu da hayırlı oldu ve bu onun yüksek derecesine damga vurdu. Bir keresinde onun oğlu birisinin ölümüne sebep oldu. Ancak bu öldürme öyle durumlarda vuku buldu ki halk onun oğlunu haklı görüyordu. Bu yüce sahabe Seyyid Hamid Şah Beyin oğlu birisini öldürmüştü. Ancak yaşanan olaylardan ötürü katil olmasına rağmen, halkın duyguları baba ve oğlundan yanaydı. Çünkü öldürülen haksız

¹ Maide, ayet 3

idi. Bunun üzerine tartışma yaşandı, oğlu ona yumruk vurunca o ölüverdi. Tıpkı Hz. Musa'nın olayı gibi! Siyalkot'un yüksek idari yetkilisi bir İngiliz idi. O, suç ispatlansın veya ispatlanmasın, halk üzerinde otoritenin sağlanması için mutlaka ceza vermekten yana oluyordu. Hamid Bey ^{radiyallahü anh}, onun ofisinde yetkili birisiydi. Nitekim İngiliz yetkili, ben bunun oğlunu cezalandırırsam benim adaletim ve insafım her tarafta şöhret bulacak diye düşündü. O, Hamid Bey'i ^{radiyallahü anh} çağırıp oğlunun gerçekten adam öldürüp öldürmediğini sordu. Bunun üzerine o, *"Ben olay yerinde değildim. Ancak onun adam öldürdüğünü duydum,"* dedi. Bunun üzerine İngiliz yetkili ona, sen oğlunu çağırıp suçunu kabul etmesini söyle, böylece halk bizim hiç kimsenin tarafını tutmadığımızı anlasın, dedi. Hamid Bey ^{radiyallahü anh}, oğlunu çağırdı ve adam öldürüp öldürmediğini sorunca o, öldürdüğünü söyledi. Bunun üzerine babası, doğrusu neyse onu ifadende kabul et dedi. Halk ona, sen neden gencecik çocuğu astırmak istiyorsun dedi. Ancak o, bu dünyanın cezasından ahretin cezası daha serttir diye cevap verdi ve çocuğa suçunu kabul etmesi nasihatinde bulundu. Allahın kudretine bakın, çocuk suçunu kabul etti. Çocuk, kriket oyuncusuydu ve davayı gören hakim de kriket oynuyordu. Kriket kulübünde hakim olayın aslını öğrendi. Kanun gereği eğer hakim bir şeyden emin olduysa o suçluya soru sormak zorunda değildi. Netice olarak o hakim, polisin getirdiği şahitleri öyle sorguladı ki Hamit Bey'in ^{radiyallahü anh} oğlunun suçsuz olduğu ortaya çıktı ve hakim ona hiçbir şey sormadan salıverdi. İşte doğruyu söylediği için o ceza almaktan kurtuldu.

Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh}, Çodri Sör Zaferullah Han'ın ^{radiyallahü anh} kardeşinin başından geçen buna benzer başka bir mahkeme olayını anlatır. Sör Zaferullah Han ^{radiyallahü anh} o zaman Londra'daydı. O kardeşine, şimdi imanın

sınanmaktadır, eğer sen hata işlediysen ben ağabeyin olarak sana dünyanın cezasından ahretin cezasının daha sert olacağını söyleyerek, doğruyu söylemeni ve cezasına katlanmanı nasihat ediyorum, dedi.

Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} buyurur ki; Siyalkot'ta hala hayatta olan bir arkadaşımız var. Ahmedî olduktan sonra rüşvet almanın İslam öğretilisine aykırı olduğunu öğrenince, önce rüşvet almış olduğu insanların kapılarına gidip paralarını geri verdi. Bunun neticesinde o, çok büyük borca girmesine rağmen bunu hiç umursamadı. Bunları anlatıp o buyurur ki, cemaatimizde her amel açısından öyle güzel örnekler vardır ki onlar Ashab-ı Kiram'ın örneklerine benzer. Ancak biz bununla sevinmemeliyiz, tersine Cemaatin her ferdinin onlar gibi olması için çaba sarfetmeliyiz.

Ben arkadaşlarımızın dikkatini onlara teslim edilen emanetin değerini bilmeye çekiyorum. Vaat edilen Mesih ^{aleyhisselam} gelip bize mal mülk, hükümet, icatlar, lüks eşya ve konforlu yaşam vermedi. Onun bize verdiği bir tek doğrudur. O da elimizden giderse ne kadar bahtsızlık olacaktır. Bin üç yüz sene sonra Allah ^{celle celalühü} tarafından gönderilen bu lütfu elimizin tersi ile itmiş oluruz. Vâdedilen Mesih aleyhisselam bize İslam verdi, faziletli ahlak verdi ve örnekleriyle onların uygulanabileceğini gösterdi.

Daha sonra Martin Klark olayını anlatır. O, Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam}, bu beni öldürmek için bir adam yolladı diye dava açmıştı. Müslümanlar arasında âlim denilenler de bu gürültü de onu desteklediler. Nitekim Mevlevî Muhammed Hüseyin Batalavî isimli hoca bizzat mahkemeye, Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} aleyhinde şahitlik etmek için çıktı. Allah ^{celle celalühü} Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} vahiy ederek bir hocanın onun aleyhinde mahkemeye çıkacağını ve rezil-ü rüşva edileceğini bildirdi. Allahu Teâlâ

ilhamında onun rezil-ü rüsva edileceğini haber vermişti ve vahyi gerçekleştirmek için zahiri çaba caiz olmasına rağmen, Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} bunu yapmadı. Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} der ki, Mevlevî Fazıl Din Bey Lahor'da bir avukattır ve bu mahkeme olayında Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} avukatı idi. Onun bizzat bana anlattığına göre, o, Mevlevî Muhammed Hüseyin'e kişisel bir soru yöneltmek istemişti ve bu soru onu küçük düşürecekti. Ancak Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} buna izin vermayip, biz böyle sorular sorulmasına tahammül edemeyiz dedi. Avukat bey, bu soruyu yöneltirsek açılan dava itibarını kaybeder dedi. Buna rağmen o, biz bu sorunun sorulmasına izin vermeyiz dedi. Bu avukat Ahmedî değildi, Hanefî idi ve hatta Hanefilerin liderlerinden olup, Encümen-i Nuğmanî'nin faal bir üyesiydi. Nitekim itikat açısından Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} muhaliflerindendi. Ancak her ne zaman gayri Ahmedilerin meclislerinde Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} saldırıda bulunulduysa o her zaman şiddetle buna karşı çıkarak şöyle derdi: İtikatta ihtilaf ayrı bir meseledir ancak ben onda öyle güzel ahlak gördüm ki alimlerimizden hiçbirisi onunla boy ölçüşemez. Ahlak bakımından ben onu öyle mevkilerde denedim ki hiçbir hoca onun durduğu seviyeye yetişemezdi.

Daha sonra o şöyle der: Mevlevî Muhammed Hüseyin'in küçük düşürüleceğine dair önceden haber veren Allah ^{celle celalühü}, bir taraftan Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} yüce ahlaklarını göstermek suretiyle onun saygınlığını pekiştirdi. Diğer taraftan ise olağanüstü vesileler ile Mevlevî Muhammed Hüseyini rezil-ü rüsva etti. Olay şöyle gelişti: Daha önce Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} şiddetli muhalefet besleyen hakim onun yüzünü görür görmez kalbinin durumu değişiverdi. Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} onun karşısına sanık olarak çıkmasına rağmen o, onun için sandalye getirtip Vâdedilen Mesih'i

^{aleyhisselam} sandalyeye oturttu. Mevlevî Muhammed Hüseyin isimli hoca şahitlik etmeye geldiğinde, Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} ellerinde kelepçeler olacağını yahut en azından rezil bir şekilde ayakta duruyor olacağını umuyordu. O, Vâdedilen Mesih'i ^{aleyhisselam} hakim yanında sandalyede otururken görünce küplere bindi ve kendisi için de sandalye talebinde bulundu. Bunun üzerine mahkeme, sen böyle bir hakka sahip değilsin diye açıkladığında o yine de ısrarını sürdürdü. Bunun üzerine hakim onu sert bir şekilde azarladı.

Hz. Muslih-e Mevud ^{radiyallahü anh} der ki; Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} faziletli ahlakından dolayı onun saygınlığı yayıldı. Bir karşılaştırma yaparsak, bizim Cemaatimizde kaç kişi öfkelendiğinde nefsinin zaptedebiliyor? Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} bakın, bu denli şiddetli düşmanın bile gerçek vakalardan ötürü küçük düşmesini istemiyor. Bunun tersine bazı arkadaşlarımız kendini kaybedince küfür eder hatta dövüşürler. Halbuki Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} bir beyitinde şöyle buyurur:

Merhametimiz coşmuş öfkemiz ise dinmiştir.

İşte Cemaatimiz bir taraftan bu yüce ahlakı edinmeli, diğer taraftan kötülükten hakkıyla nefret etmeli. Aynen Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vessellem} ve Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} gösterdiği nefret kadar.

Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} içinde de bu her iki manzarayı görmekteyiz ki ondan bir müminin nasıl birisi olması gerektiği anlaşılmaktadır. O, sözünün devamında Pandit Lekhrâm'ın olayını anlatır. Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} onun selamını almadı çünkü o Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vessellem} için çok çirkin dil kullanıyordu. Ancak diğer taraftan öylesine merhametlidir ki kendisinin aleyhinde bir işlem yapılırken, Mevlevî Muhammed Hüseyin'i küçük düşürecek bir

adımın atılmasına müsaade etmiyor. O der ki, herkim evladına faziletli ahlak öğretmiyorsa o, evladına düşmanlık etmekle kalmayıp cemaate de düşmanlık etmektedir. O, Peygamber Efendimiz'e ve Allaha da düşmanlık etmektedir. O, buyurur ki, ben birçok nasihatte devamlı bulunurum, hutbe veririm. Bu her devirde devam eder ve bütün halifeler her devirde bu nasihate devam ettikleri gibi ben de devam ederim. O der ki, hutbeler devam ettiği müddetçe etkileri de bir dereceye kadar devam eder. Hutbeler verilmezse bir müddet sonra o konuların etkisi kaybolur. O, bunu bir örnekle anlatır. Bir oyuncağı vardır, ismi jack in the box'tur. Bu oyuncakta bir kutunun içinde fırlayan bir kukla vardır. Kutunun kapağını kapattığınızda o içerde sakince durur. Kapak açılınca fırlayıp dışarı çıkar. İşte nasihat edilenlerin hali de buna benzer. Nasihat edildiği müddetçe bir zamana kadar dururlar. Ancak nasihat kesilince fırlayıp dışarı çıkarlar. O şöyle buyurur: Allah ^{celle celalühü} hiç kimseye hiç durmadan vaaz etme gücü vermemiştir. Yapılması gereken insanın mümin olmasıdır, ondan sonra bu durum sona erer. Çünkü bu çekişme iman sahibi oluncaya kadardır.

Kısacası, bir konuya dikkatiniz çekildiğinde onu dikkatle dinleyip, fiilen hayatınızın bir parçası haline getirin. Cemaatin ilerleme ve gelişmesinin sırrı bundadır. İnsanı gerçek manada kul yapan da budur. O buyurur ki, Allahu Teâlâ Vâdedilen Mesih'i ^{aleyhisselam} gönderip Cemaate büyük bir sorumluluk vermiştir, cemaatin de bunun farkına varması lazım. İnsanın içinde dağlar kadar zaafırlar olsa dahi, eğer o onları terk etmeye niyetlenirse hiç zor olmaz. Hz. İsa'nın ^{aleyhisselam} meşhur bir sözü vardır, "İçinde hardal tanesi kadar iman varsa, sen dağa yürü dediğinde yürür." Bunun anlamı şudur, insanın içindeki günahlar dağ kadar olsa bile içindeki zerre kadar iman dağları söküp atar. Müminin

niyetlendiği an, hiç kimse onun yoluna engel olamaz, bütün engeller yok olur.

O şöyle buyurdu: Arkadaşlarımız çocuklarının ve Cemaat gençlerinin terbiyesi için çalışınlar isterim. Kendilerini de ıslah etsinler, yalan, hırsızlık, kandırmak, sahtekârlık, kötü muamele, gıybet vesaire gibi kötü adetleri öylesine terk etsinler ki onlarla görüşenler, onların çok ahlaklı insan olduğunun farkına varsınlar. Unutmayınız ki Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} eliyle verilen nimet dünyaya bin üç yüz sene sonra geldi. Biz bunun değerini bilmezsek ve bu nimet bin üç yüz sene daha ertelenirse o zamana kadar gelen bütün nesillerin laneti bizim üzerimizde olacak. Bundan dolayı çaba sarfedip iyiliklerinizin hepsinin evlatlarınıza geçmesini sağlayın ve onlar da nesilden nesile bunu devam ettirmeli. Bu emanet öylesine uzun bir zaman korunmalı ki binlerce sene sevabına nail olalım. Çünkü Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vessellem} buyurduğuna göre, bir insan bir iyiliğin yerleşmesine sebep olursa, o iyilik dünyada devam ettiği müddetçe, ne kadar insan onu işlerse, onun sevabı sebep olana yazılır. Kısacası verilen ecir de büyüktür ve bize teslim edilen emanet de büyüktür. Dikkatimizi buna vermeliyiz. ¹

Allah ^{celle celalühü}, bu emaneti hakkıyla taşımayı bize nasip etsin. Büyüklerimiz tarafından bize teslim edilen emanete gerçek manada sahip çıkanlardan olalım. Bu emaneti hakkıyla taşıma sözünü verip kendiliğinden bunu kabul edenleri de Allah ^{celle celalühü} buna muvaffak kılsın ki bizler nesilden nesile bu emanetin hakkını ödeyenlerden olalım. Amin

Kaynak: Elfazl International, 20 Aralık 2013, Çev. Raşit Paktürk

¹ Elfazl, 26 ağustos 1936, Hutubat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 547-559

06.12.2013 – Ahmediyet’in Güzelliği Hilafet Nizamı İpne dizilmektedir. İtikadî ve Amelî Gücümüz İşte Budur.

06 Aralık 2013 Beytül Futuh Londra’da Halifetül Mesih’ül Hamis’in ^{ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz} Verdiği Cuma Hutbesi

Kelime-i Şehadet, İstiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirül Müminin şöyle buyurdu:

Geçen Cuma hutbemde Hz. Muslih-e Mevud’un ^{radiyallahü anh} bir hutbesine dayanarak ameli ıslaha dikkatinizi çekmiştim. Peygamber Efendimiz’in ^{sallallahu aleyhi vessellem} usve-i hasenesi, onun sadık kölesi Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} izlediği yol ve ameli tarzla ilgili olaylar beyan edilmişti. O olaylarda “doğruluk meziyeti” ayrıntılı bir şekilde anlatılarak Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vessellem} ve onun vefalı kölesinin bu konudaki yüce seviyesi açıklanmıştı. Ayrıca Ashab-ı Kırâmın, bu yüksek seviyeleri örnek edinince doğrulukta hangi seviyelere ulaştığı anlatılmıştı.

Doğruluk meziyeti sadece bir örnek olarak anlatılmıştı. Aslında Allah’ın emrettiği her iyiliği elde etmek ve menettiği her kötülükten sadece uzak durmakla kalmayıp ondan nefret etmek, ameli ıslahın köküdür. Allah’ın bir gerçek Müslüman’a emrettiği iyilikler ve yüce ahlaka sahip olunca ve diğer taraftan kötülükten ileri derecede nefret edince, bizler ancak o zaman gerçek Müslüman ve İmamü’z Zaman’ın Cemaatinin fertleri sayılabileceğiz. Başka bir deyişle gerçek bir Müslüman öyle bir insandır ki o, iyiliğin arayışında olup onları bağrına basar, günahlardan uzak durur. Böyle olunca o, iyilikler ve kötülükler arasında kararsızca durmak yerine, muamelelerini itidal ve denge ile yürütür.

Geçen hutbemde itikad açısından elimizde Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} İslam ve Ahmediyetin doğruluğu ile ilgili bize anlattığı güçlü deliller vardır demiştim. İşte bundan dolayı eğer inat ve katı kalplilik engel değilse, düşmanımıza her zaman galip geldik. Her ne

olursa olsun İslam muhaliflerinin elinde bu delillerin cevabı yoktur. Bundan dolayıdır ki onlar bir Ahmedinin tartışma tarzını öğrenince kaçmaya çalışırlar. Arapça olarak yayınlanan “El-Hivaru’l Mübaşir” programında birçok Hristiyan, Ahmediye Cemaatinin elinde güçlü deliller bulunduğunu itiraf etmiştir. Aynen bunun gibi Ahmediye Cemaati’nin doğruluğu ile ilgili de elimizde birçok delil vardır. Hem İslam’ın doğruluğunu ispatlamaktayız hem gayri ahmedilerin cemaate olan itirazlarını cevaplamaktayız. Muhalifler inatlaşmazsa, konuyu sapdırmazlarsa, Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} kelamını ve sunduğu delilleri siyak-ü sibakından ayırmadan incelerlerse, Ahmediyetin doğruluğunu kabul etmekten başka çareleri yoktur. Ancak bu ulemaların kişisel menfaatleri onları yığın dolusu yalanlarla halkı kışkırtmaya iter. Elllerinde delil olmadığı için Vâdedilen Mesih’e ^{aleyhisselam} dil uzatırlar.

Her İslam ve Ahmediyet muhalifine karşı bizim delil kefemiz daima ağır basmaktadır. Aramızdan Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} kitaplarını okuyan ve onları anlamaya çalışanların karşısında hiç kimse duramaz. Vâdedilen Mesih’de ^{aleyhisselam}, benim kitaplarımı okursanız hiç kimse karşınızda duramaz, buyurmaktadır.¹

Ancak Vâdedilen Mesih’in ^{aleyhisselam} bizde yaratmak istediği ameli değişikliğe gelince, bu bizi düşündürür. Acaba aramızdan her biri toplumun her kötülüğü ile savaşıyor onu yenilgiye

¹ Rivayat defteri (henüz basılmadı), Defter no 7, sayfa 49, Rivayet Hz. Miya Muhammed Din ^{radiyallahü anh}

uğratmakta mıdır? Bizimle ilişkisi olanlar, etrafımızda ve çevremizde yaşayanlar, her birimizin amellerini görünce ondan etkileniyorlar mı? Yoksa toplumun etkisi altında biz öğretimizi ve geleneklerimizi unutuyor muyuz? Acaba aramızdan her biri bütün gücü ile Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} öğrettiği ve beklediği gibi fiilen kendini düzeltmekte midir? Acaba bizler, yalan ve sahtekarlığın bize hiç yaklaşmayacağı bir doğruluk seviyesinde miyiz? Bizler dünyevî işlerimizi yürütürken ahireti de göz önünde bulunduruyor muyuz? Biz gerçekten dini dünyadan üstün tutuyor muyuz? Bizler her günah ve kötü amelden, çok dikkatli bir şekilde korunmaya çalışıyor muyuz? Bizler başkasının hakkını çiğnemekten ve caiz olmayan yollarla ele geçirmekten uzak duruyor muyuz? Biz beş vakit namazı hiç aksatmadan eda ediyor muyuz? Biz, hep dua ile meşgul olup Allah'ı tevazu ile anıyor muyuz? Bizler üzerimizde kötü etki bırakan dost ve arkadaşı terk ediyor muyuz? Bizler anne-babaya hizmet, onlara saygı ve maruf işlerde onlara itaat etmenin hakkını veriyor muyuz? Hanımımızla ve onun akrabalarıyla yumuşak davranıp ihsan muamelesi yapıyor muyuz? Biz komşumuzu en ufak hayırdan mahrum bırakmayanlardan mıyız? Bize karşı hatalı olanın kusurunu bağışlıyor muyuz? Kalplerimiz başkaları için her çeşit kin ve buğuzdan arınmış mıdır? Her karı-koca birbirinin emanetinin hakkını ödüyor mu? Biat sözünü göz önünde tutarak durumumuzu inceliyor muyuz? Meclislerimiz başkalarını töhmet altında bırakmak ve gıybet etmekten arınmış mıdır? Meclislerimizin çoğu Allah ve Peygamberinin zikri ile dolu mudur? Eğer bunların cevabı menfi ise biz Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} öğretilerinden uzaklaşmışız ve ameli durumumuz düşündürücüdür demektir. Ancak cevap müsbet ise ameli durumumuzla

ilgilenip biatın hakkını ödeyenlerden olduğumuz için şanslıyız.

Hakikat gözüyle bakılırsa bazen toplumun dalgasından etkilenerek biz bahsedilen konuların çoğunu göz ardı ederiz ve toplumun hatalı davranışları ikide bir aramıza girmeye çalışır ve çoğunlukla biz çaresiz kalırız. Şüphesiz aramızdan yüzde doksan dokuz nokta dokuzu *"Biz, sağlam akide üzerindeyiz ve hiç kimse inanışımızı inancımızı sarsamaz ve bizi ondan uzaklaştıramaz,"* diye iddia eder. Ancak unutulmamalı ki ameli zaafılar toplumun şiddetli saldırıları neticesinde akmaya başlayınca itikat köklerini sökmeye başlar. Şeytan yavaş yavaş saldırır. Cemaat nizamından uzaklaşılır. Bir sonraki adımda insan hilafetten de uzaklaşmaya başlar.

Unutulmamalı ki bir zaaf, başka bir zaaf için maya gibidir ve en sonunda her şeyi berbat eder. Ahmediyet'in güzelliği nizamî cemaat ve nizamî hilafet ipinde dizilmektir. Bundan dolayı öteden beri zamanın halifeleri tarafından cemaatin ilgisi zaafılara çekilir ki bir Ahmedi dönüşü olmayan yola girmeden istiğfar ederek kendisine ait ameli zaafıları göz önünde bulundurarak onlardan uzaklaşmaya çalışsın ve Allah'ın üzerindeki ihsanını hatırlasın.

Yakın zamanda yaptığım uzak doğu seyahatim esnasında Endonezya'daki birkaç gayri Ahmedi aydın ve âlimle görüşme fırsatım oldu. Singapur'daki karşılamaya gelmişlerdi. Bu turla ilgili ayrıntılarda onların çoğunun *"Alimlerimiz Ahmediye Cemaatinin imamına kulak vermeli,"* dediklerini anlatmıştım. Onlar tarafından yöneltilen bir soruya şöyle cevap verdim; *"Bugün yeryüzünde belli bir ülke veya bölgeye mensup olmayıp bütün dünyada bir tek isim ile bilinen yalnızca Müslüman Ahmediye Cemaatidir. Bu, tek nizama ve bir imama bağlı olan ve dünyanın her milleti ve neslinin fertlerinden oluşan aralarında birlik olan bir cemaattir."* Kısacası

Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} Müslümanlar arasında bir cemaat olacaktır ve doğruluk üzerinde olacaktır, diye haber vermişti.¹ Bu cemaat, onun ispatıdır. Bu hadis Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} sadık kölesi Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} doğruluğunun delilidir. Akıllı ve saadetli muhalifler dahi bunu duyunca susup düşünürler. Ancak bu delilin kalıcı olması için aramızdan her biri ameli durumunu her an gözetmeli. Çünkü bu çağda şeytan her zamankinden daha ziyade saldırıya geçmiştir.

Bu çağda fiilî tehlike, toplumlardaki gem vurulmamış ve yaygınlaşmış kötülüklerdir. Üstüne üstlük kanunlar, düşünce ve ifade özgürlüğü adı altında bazı günahlara arka çıkmaktadır. Bundan önce kötülükler belli bir sınır içindeydi. Yani mahalleye ait olan kötülük mahalle içinde, şehre ait olan şehir içinde veya ülkeye ait olan bir kötülük ait olduğu ülke içinde kalırdı. En fazla yakın olan komşu ondan etkilenirdi. Ancak bu devirde ulaşım kolaylıkları, televizyon, internet ve çeşitli medya türleri, her ferdi ve yerel kötülüğü uluslar arası kötülük haline getirmişlerdir. İnternet aracılığıyla binlerce kilometre uzaklıkla irtibat kurularak hayâsızlıklar ve kötülükler yayılmaktadır. Amelî durumlarının zaafları şöyle dursun, genç kızlar kandırılarak dinden dahi uzaklaştırılmaktadır.

Geçenlerde Pakistan ve diğer bazı ülkelerdeki haberlerden, kızların evlilik vaatleriyle kandırılarak fuhuşa sürüklendiğini öğrendim. Onlar geçici olarak evlendirilir ve daha sonra fuhuş yaptırılır. Bu olaylara karışan şebekeler uluslararasıdır. Bu korkutucu durum kesinlikle insanın tüylerini ürpertir. Böylelikle genç kızlar değişik yollarla hem ameli hem de itikadî olarak felce uğratılır. Duamız şudur ki Allah-u Teâlâ her

Ahmedîyi bu pisliklerden korusun. Bununla birlikte her Ahmedî de bu tür pisliklerden korunmak için Allah'tan yardım isteyerek bir cihada girmeli. Zamanın icatları ve kolaylıklarından istifade etmek yasak değildir. Ancak her Ahmedî çağımızın icatlarından faydalanarak İslamiyet'in yayılışının tekâmüle ermesi için Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} yardımcı olmak zorunda olduğunu unutmamalı. Hayasızlık, dinsizlik ve itikatsızlığın etkisi altında kalarak, düşmana teslim olmamalı.

Kısacası her Ahmedî için bu, dikkatle düşünme yeridir. Büyükler, gelecek nesilleri dünyanın bu fesadı ve saldırısından korumak için güzel örnekler sergilemek zorundadır. Gençler de Allah'tan yardım dileyerek bütün çabalarıyla kendilerini düşmanın saldırılarından korumak zorundadırlar. Bu düşman sinsice ve hissettirmeden saldırmaktadır. O, eğlence ve zaman geçirme adı altında evlerimize girerek Cemaatimizin gençleri ve zayıf insanları da etkisi altına alıp onların içinde zaaf yaratma çabasındadır.

Şüphesiz zamanın halifeleri Cemaatin amelî durumlarını düzeltmek için hep dikkat çeke geldiler. Geçen halifeler gibi ben de hutbeberimde bu zaafı düzeltmek için Cemaatin dikkatini çekerim. Daha sonra bu talimatlar ışığında hem Cemaatî nizam, hem de zeylî tanzimler programlar hazırlarlar. Böylelikle her tabaka ve her yaştaki Ahmediyi düşmanın saldırılarından korumak için çaba sarfedilir. Ancak aramızdan her biri kendi amelî ıslahı için kendiliğinden çaba sarfederse, din muhaliflerinin saldırılarını başarısız kılmak için ayağa kalkarsa ve sadece bununla da sınırlı kalmayıp din düşmanlarının ıslahı için azimle yola çıkarsa, kendini müdafaa etmekle yetinmeyip, saldırıya geçip onları da ıslah etmeyi hedef edinirse ve hedefine ulaşmak için Allah ile kişisel özel bağ kurarsa, o zaman bizler din düşmanlarının saldırılarını

¹ Sünen Tirmizi, Kitabü'l İman

başarısız kılmakla kalmayıp, onları ıslah etmek suretiyle dünya ve ahiretlerini kurtaranlardan da olacağız. Ayrıca nesillerimizi kötü etkisi altına almaya çalışan fitneyi de ortadan kaldırmış olacağız. Böylelikle nesillerimiz korunmuş olacak ve aramızdaki zayıfların imanlarını da kurtarmış olacağız. Netice olarak ameli ıslah mayası fertten ferde mayalanacak ve bu silsile kıyamete kadar devam edecek. Ameli ıslahımızın neticesinde tebliğ yolları da ziyadesiyle açılma-ya devam edecek. Yeni icatlar ise kötülükler yayacağı yerde her ülke ve bölgede Allah'ın ismini yaymaya başlayacak.

Biz gerçekleri göz ardı etmemeyi daimi prensip haline getirmeliyiz. Çünkü ilerleyen, dünyayı ıslah eden ve inkılâp gerçekleştiren milletler zaaflarını göz önünde bulundururlar. Gözü kapalı bir şekilde her şey iyidir dersek bu işlerimize engel teşkil eder. Biz mutlaka gerçekleri göz önünde bulundurmalıyız. Yüzde ellisi veya bir miktarı düzeldi diye sevinemeyiz. Eğer biz dünyada inkılâp gerçekleştirmek istiyorsak hedefimiz her ferdin ıslahı olmalıdır. Ameli ıslahı yüzde yüz başardığımız takdirde kavgalar, tartışmalar, davalar, başkasını maddi zarara uğratma çabaları, paraya olan tamah, televizyon ve diğer vasıtalarla seyredilen beyhude programlar, karşılıklı saygının azalması, karşındakini yenilgiye uğratma çabası vesair gibi fiilen karşımıza çıkan bütün kötülükler son bulur. Bazen cemaat içinde de bu tür sorunlar görülür. Bundan dolayı bunlardan bahsediyorum. Sorumluluklarımızın hissi içimizde yerleştiği takdirde hedefi yüce olan din hizmetini ilâhî lütuf bilinciyle yapmaya başlayacağız. Bir kimse biz zaten din hizmetini yaparken onun ilâhî lütuf olduğunun bilincindeyiz, diyebilir. Ancak Cemaat görevlileri yüzde yüz bu ölçüye uymamaktadır. Bazen bana iletilen bazı muamelelerden görevlilerin geniş yürekli olmayıp dayanma gücünün olmadığını anlamaktayım. Birisi sesini yükselterek bir şey

dediğinde, bunu benlik ve onur meselesi haline getirirler. Bazen ise sahte bir onur maskesi takarlar. Ancak bir işi ilâhî lütuftur bilinciyle yapan insan Allah'ın rızası için her söze katlanır. El-izzetü lillah ifadesi onu kişisel onurunu değil tevazu yollarını seçmeye mecbur eder.

Aslında meselenin derinliğine inildiğinde "kendini herkesten daha kötü kabul et"¹ emri uygulanmamaktadır. Mutlaka bir yerde veya bir vakitte benlik duygusu alevlenir. Mutlaka bir şekilde kibir, öne çıkmaktadır. "Senin tevazu yolların O'nun hoşuna gitti"² ifadesinden zevk ve haz alırlar. Örnekler verirken Allah'ın "Senin tevazu yolların O'nun hoşuna gitti" kelimeleriyle vahiy edilen kimseye biz biat ettik derler. Ancak onlar, Vâdedilen Mesih'in aleyhisselam onlara, eğer bana bağlı iseniz siz de bu yolları seçmek zorundasınız³, dediğini göz ardı ederler.

Vâdedilen Mesih aleyhisselam bize Peygamber Efendimiz'in sallallahu aleyhi vesellem öğretisini yeniden canlandırmak için geldiğini anlatmaktadır.⁴ Şimdi Peygamber Efendimizin usvesine gelince, kölesi dahi, o bana karşı hiçbir zaman sert ifade kullanmadı, demektedir. Bir keresinde Peygamber Efendimiz'in sallallahu aleyhi vesellem heybetinden dolayı birisi titremeye başlayınca, o, "korkma, ben cebbar bir kral değil, kuru et yiyen bir kadının evladıyım,"⁵ buyurdu.

İşte her cemaat görevlisi ve Cemaat için çalışan herkes, ameli hayatta bu örneği fiilen uygulamalı. Hatta her Ahmedî aynı şekilde davranmalı. Kısacası bir görev veya bir hizmet nasip olduğunda her zaman Muhammedî Mesih'in "Ben, fakir, çaresiz, ismi dahi bilinmeyen, hünersiz

¹ Berahini Ahmediye, Cilt 5, Ruhani Hazain, Cilt 21, sayfa 18

² Tezkire, sayfa 595, 4. Baskı Rabvah

³ Melfuzat cilt 1, sayfa 28, 2003 baskısı, Rabvah

⁴ Melfuzat cilt 1, sayfa 490, 2010 baskısı Rabvah

⁵ İbni Mace, Kitâbü'l Et'ima, Hadis no: 3312

birisiydim,¹” ifadesi her zaman göz önünde bulundurulmalı.

Kısacası, biz amel dünyamızda çaresiz, fakir ve hünersiz olduğumuzu gösterdiğimiz takdirde hizmeti hakkıyla yapanlardan sayılacağız ve *“Belki de bu yolla Darü'l Visal'e girersiniz,²”* müjdesine nail olma umudunu taşıyacağız. Eğer amelî durumumuz böyle değilse, o zaman şüphesiz zamanın imamına iman ettiğini iddia eden, ancak hakikatte hal dili ile iddiamızı alaya alanlardan olacağız. Yabancı birisinin düşmanlığı bize zarar vermeyip, bizi rüsva eden nefsimizin ikiyüzlülüğü olacaktır. Allah'ın öfkesi de buna ilavedir.

Özellikle cemaat hizmetinden sorumlu olan herkes, genel olarak ise her Ahmedi, kendilerini sorgulamalı. Çünkü biat hakkı boş iddia ve sadece iman ettik demekle ödenmez, tersine amel gücü aydın olmadıkça hiçbir faydası olmaz.

Biz deriz ki, İsa vefat etmiştir, çünkü hiçbir beşer ölümden kurtulamamıştır; Allah Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} kölesi ve hizmetçisi olan bir nebiyi gönderebilir; O, bugün de dilediğiyle konuşur ve ona vahiy eder, çünkü O'nun hiçbir sıfatı sınırlı ve geçici bir zaman için değildir; Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî ^{aleyhisselam} Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} sadık kölesi ve ona itaat etme ve onu sevme neticesinde Allah tarafından şariat getirmeyen nebilik makamıyla şereflendirilip gönderilmiştir ve biz ona iman ettik; Kuran-ı Kerim bin dört yüz seneden beri gerçek şekli ile korunagelmiş son şariat kitabıdır, çünkü Allah onun korumasını bizzat üstlenmiştir ve diğer hiçbir şer'î kitap bugüne dek gerçek şekli ile

korunmuş değildir. Bu günlerde İslam muhalifleri medyada Kuran-ı Kerim'in gerçek şekli ile korunmadığı ve birkaç asır önce yazıldığını ispat etme çabasına girip, Kuran-ı Kerim'in (Haşa!) Peygamber Efendimiz'e inmeyip altı veya yedi yüz sene önce yazıldığını iddia ettiklerinde, biz onların yanlışlığını ispat ediyoruz. Bugün Müslüman Ahmediye Cemaati onlara meydan okuyarak, delillerle onları susturmaktadır. Bizim delillerimizin etkisidir ki bu iddiayı ileri süren ve burada televizyona çıkıp program yapan kişiyi karşımıza çıkması için davet ettiğimizde o, davetimizi reddetti.

Anlatmak istediğim şudur ki, İsa'nın vefatına inanırız. Allah çağımızda Vâdedilen Mesih'i ^{aleyhisselam}, İsa'nın ikinci zuhuru olarak gönderdi. Peygamber Efendimize bugüne kadar korunan son şariat kitabını indirdi. Peki bu ve diğer çeşitli itikatlarımız bizi hedefimize başarılı bir şekilde ulaştırır mı? Bunun cevabı kesin olarak “Hayır”dır. Çünkü İsa'nın ^{aleyhisselam} vefatını ispatladıktan sonra, Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} ümmetinde İsa'nın ikinci zuhuru, onun sadık bir aşığının şahsında vuku bulacaktı. *“Aharine minhüm lemma yelhagu bihim”* ayeti kerimesini göz önünde bulundurarak Peygamber Efendimizin ashabında bulunan pak değişiklikler içimizde yerleştirmiyorsak, o zaman sadece inanmak hiçbir fayda vermez.

Biz Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî'nin ^{aleyhisselam} Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} müjdelediği Vâdedilen Mesih olduğunu ve Allah'ın onunla konuştuğunu ilan ederiz. Durum böyle olunca onun öğretisinin etkisi de bizim üzerimizde görünmeli. Yoksa sadece akide anlamsızdır.

Biz Kuran-ı Kerim'in bu güne kadar korunduğuna iman ederiz. Ancak onun içinde bulunan ve amelî hayatımız için gerekli olan emirlere amel etmediğimiz zaman Kuran-ı Kerim'in mü-

¹ Berahin-i Ahmediye, Cilt 5, Ruhani Hazain, cilt 21, sayfa 20

² Berahin-i Ahmediye, Cilt 5, Ruhani Hazain, cilt 21, sayfa 18

dafaası için sadece ilan etmemiz bir fayda sağlayamaz. Bu ilan ancak, öğretisini amellerimizde uygulayınca etkileyici olur.

Kısacası inanışlarımızdan dolayı üzerimize düşen amelî sorumlulukları yerine getirmek için çaba sarfetmeliyiz. Amelî durumlarımızın dü-rüstlüğü, yerine getirmemiz gereken büyük bir sorumluluktur.

Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} şöyle buyurur: *"Biliniz ki, amel olmadıkça sadece bol konuşmalar ve dilin çok kullanılması bir işe yaramaz. Allah indinde sadece sözlerin hiçbir hükmü yoktur."*¹

Başka bir yerde o şöyle buyurur: *"İmanlarınızı tartın. Amel imanın zinetidir. İnsanın amelî durumu dürüst olmayınca iman yoktur. Mümin güzel olur. Güzel birisine basit bir takı takılınca onu daha da güzelleştirir. Eğer amelî kötü ise o zaman o bir hiçtir. İnsanın içinde gerçek iman yerleşince, amellerine özel bir lezzet nasip edilir ve ırfan gözü açılır. O, namazı hakkıyla kılar, günahlardan tiksindir, pak olmayan meclislerden nefret eder. Allah ve Resulü'nün ^{sallallahu aleyhi vesellem} azameti ve celalinin zuhuru için kalbinde özel bir coşku ve hasret bulunur."*²

Daha sonra şöyle der: *"Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} bir soru üzerine, Hud suresi beni yaşlandırdı, çünkü onun emrinden dolayı bana ağır bir sorumluluk verildi, diye buyurdu. İnsanın şahsına gelince, kendini düzeltmek ve Allah'ın emirlerine tam manasıyla itaat etmek mümkün olabilir. Ancak başkalarını da bu duruma getirmek kolay değildir. Bundan Peygamber Efendimiz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} yüce şanı ve kuvvet-i kudsisi anlaşılmaktadır. Nitekim Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} bu emri ne güzel bir şekilde yerine getirdi ki Ashab-ı Kiram'ın öylesine pak bir cemaati vücuda geldi ki*

onlara "Küntüm Hayra ümmetin uhricet linnas"³ denildi ve "Radıyallahu anhüm ve radu anh"⁴ diye seslenildi. Onun hayatında Medine'de hiçbir münafık kalmadı. Kısacası ona öylesine başarı nasip edildi ki hiçbir peygamberin hayatında benzeri yoktur. Bundan Allah'ın hedeflediği, laflarla yetinilmemesidir. Çünkü sadece laf ve riyakarlıkla sınırlı kalınırsa, o zaman diğer insanlarla aramızda ne fark kalır. Ve diğerlerinden ne üstünlüğümüz olacak."

O şöyle buyurur: *"Sadece amelî örneklerinizi gösterin. Onlar öylesine parlak olmalıdır ki diğerleri de etkilensinler. Çünkü onda parlaklık olmayınca hiç kimse onları kabul etmez. Hangi insan içinde kir olan şeyden hoşlanabilir? Elbise üzerinde bir leke olunca o güzel görünmez. Aynen bunun gibi içinde temizlik parlaklık bulunmadıkça hiçbir müşterisi olmaz. Herkes güzel şeyden hoşlanır. Aynen bunun gibi ahlaklarınız yüksek derecede olmadıkça siz hiçbir makama varamazsınız."*⁵

Allah-u Teâlâ bizi yüksek derecedeki ahlakları taşıyanlardan kılsın. İçimizde öylesine pak değişiklik yerleşsin ki o dünyanın ilgisini çeksin. Her zamankinden daha ziyade tebliğ yolları açılsın ve biz Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} gelişinin amacını gerçekleştirenlerden olalım. Amin.

Kaynak: Elfazl International, 27 Aralık 2013-2 Ocak 2014, Çev. Raşit Paktürk

¹ Melfuzat, Cilt 1, sayfa 48, 2003 baskısı, Rabvah

² Melfuzat, Cilt 1, sayfa 249, 2003 baskısı, Rabvah

³ Ali İmran, 111

⁴ Maide, 120

⁵ Melfuzat, Cilt 1, sayfa 115-116, 2003 baskısı, Rabvah

13.12.2013 – Ameli ıslaha engel olan ilk şey bazı günahların küçük ve bazılarının büyük olarak kabul edilmesidir

13 Aralık 2013 Beytül Futuh Londra’da Halifetü’l Mesih’il Hamis’in ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz verdiği Cuma Hutbesi

Kelime-i Şahadet, İstiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü’l Müminin şöyle buyurdular:

Ameli ıslah konusunu geçen iki Cuma’dan beri açıklamaktayım. Geçen Cuma Vâdedilen Mesih’in aleyhisselam bu konuyla ilgili öğretisinin birkaç açısını sorular şeklinde açıklamıştım. Başka

bir deyişle ben Vâdedilen Mesih’in aleyhisselam öğretisinde bu konuların nasıl açıkladığını anlatarak, bizim ona uyup uymadığımız sorusunu yöneltmiştim. Ameli ıslahımız bu birkaç konuyla sınırlı deyildir. İslam öğretisinde Kuran’ın bize açıkladığı sayısız yönler ve hükümler vardır. Bundan dolayı Vâdedilen Mesih aleyhisselam öğretisinde ıslahımız için apaçık söyle buyurdu:

“Ben size doğruyu söylüyorum ki herkim Kuran-ı Kerim’in yedi yüz emrinden en ufağını dahi göz ardı ediyorsa o necat kapısını kendi üzerine kendi eliyle kapatır.”¹

Netice olarak bu bizim için korku yeridir. Bizler

her amelimizi yaparken ve her adımımızı atarken çok düşünmek zorundayız. Geçen hutbemde de anlattığım gibi Vâdedilen Mesih’in aleyhisselam gelişinin gayesi, üzerimizde Kuran’ın hakimiyetini kurmak ve Peygamber Efendi-

¹ Keşti-i Nuh, Ruhani Hazain, Cilt 19, sayfa 26

miz'in ^{sallallahu aleyhi vesellem} usve-i hasenesi ve sün-
neti üzerinde bizi yürütmekti. Bu hedefin elde edilmesi için o, sık sık dikkatimizi çekti. Eğer biz insafla durumumuzu incelersek, Vâdedilen Mesih'in söylediklerini dinleyince birkaç gün ameli ıslaha yöneliriz. Ancak daha sonra çoğumuz eski yoluna döner. İşte onların hali önceki hutbede örnek olarak anlattığım oyuncağa benzer ki kapak üzerine baskı yaptığı müddetçe kapalı durur. Ancak kapak açılır açılmaz yay onu dışarı atar. Aynen bunun gibi bir konu nasihat için devamlı olarak işlendiği müddetçe, insanların çoğu onun etkisi altında olur. Ancak bu nasihat sona erince nefis veya kötülük yayı herhangi bir kötülüğü ortaya çıkarır. Geçen hutbelerimden sonra bazı ihlaslı kimseler bana yazarak bu konuda çaba sarfettiklerini ve duaya sarıldıklarını söylediler. Ve benden de dua istediler ki bu hutbelerin etkisinden dolayı kötülüklerin kapanmış olan kutusu daimi olarak kapalı kalsın ve az bir zaman sonra tekrar açılmasın. Kısacası düşünmemiz gereken, bu kötülüklerin sık sık dışarı çıkmak için çabalamasının sebebi nedir? Bir şeyi düzeltmek ve onu ıslah etmek için farklı yollarla çaba sarfedebilmemiz, onun eksikliklerinin sebeplerini öğrenmekle mümkündür ki onun kökü kazınabilsin. Sebep ortadan kalkmadıkça geçici bir ıslahtan sonra kötülük yeniden meydana çıkar. Ben konuyu bu açıdan incelediğimde, Hz. Muslih Mevud'un ^{radiyallahü anh} bir tahlili ile karşılaştım. O, akla gelebilecek muhtemel soruları sorup, örnekler vererek onları çözer. Bu, Hz. Muslih Mevud'un ^{radiyallahü anh} yazı ve hitap tarzının bir güzelliğidir. Kuran, Hadis ve Vâdedilen Mesih'in kelamının ışığında o, bir meseleyi nasıl çözüyorsa, onun bir benzeri başka yerde görülmez. Bundan dolayı ben, Hazret Muslih Mevud'un hutbelerinden istifade

etmeye karar verdim ve onlar ışığında bunların nedenlerini önünüze sunmayı düşündüm.

Amellerin ıslahına engel olan şeyler arasında birincisi, insanların, bazı günahları küçük, bazılarını büyük olarak kabul etmeleridir. Halk kendiliğinden veya ulemanın sözlerinin etkisinde kalarak bazı günahların küçük, bazılarının ise büyük olduğuna karar verdiler. İşte bu, ameli ıslaha engeldir. Bundan dolayı insan günaha cesaretlenir ve cüretkar davranır. Kötülükler ve günahların ehemmiyeti kalmaz. Onlar küçük günah işlenirse bir zarar yoktur veya onun cezası hafiftir diye düşünürler.¹

Vâdedilen Mesih şöyle buyurur:

“Birisi hastalandığında hastalık ister küçük ister büyük olsun, o tedavi edilmeyince ve ilaç zahmetine katlanılmayınca hasta iyileşmez. Yüzde küçük bir siyah leke ortaya çıkınca, bu leke büyüye büyüye bütün yüzün siyahlaşmasına sebep olabilir diye bir tedirginliğe yol açar. Aynen bunun gibi isyanın neticesinde kalpte siyah bir leke oluşur. Sağair, yani küçük günahlar, hafife alındığında kebair yani büyük günah haline gelir. Sağair, büyüyüp eninde sonunda yüzün tümünü siyahlaştıran ufak lekedir.”²

İşte bundan dolayı unutulmamalı ki insan hiçbir günahı küçük zannetmemeli. Çünkü bu düşünce yerleşince hastalığın tohumu yok olmaz ve duruma göre bu ufak günahlar da büyük günah haline gelir. Bundan dolayı hepimiz durumumuzu incelemeliyiz. Allah, her küçük ve büyük günden ötürü sorgular ve cezalandırır. Ayrıca biz Peygamber Efendimiz'in, farklı ortamlarda farklı insanlara, küçük ve büyük günah veya iyiliği farklı açıkladığını görmekteyiz. Büyük

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 339, 29 Mayıs 1936 Cuma Hutbesi

² Melfuzat, Cilt 1, sayfa 7, 2003 baskısı, Rabvah

iyilik nedir diye sorulduğunda o bazen, "Anne babaya iyilik etmek en büyük iyiliktir," buyurdu. Başka birisi ona en büyük iyilik hakkında soru yönelttiğinde o, "Teheccüdün eda edilmesi en büyük iyiliktir," buyurdu. Başka birisine ise, "Senin için en büyük iyilik cihada katılmandır," buyurdu. Bundan anlaşılan, büyük iyilik, farklı ortamlarda ve farklı kişiler için muhtelifdir.¹

Cihad iyiliğine gelince, bunu da söyleyeyim ki biz cihad yapmamakla suçlanırsınız. O zamanlar İslam'a her taraftan kılıçla saldırılmaktaydı. Bu nedenle kılıç ile cihad, büyük bir iyilikti ve caiz bir özü olmadan ona katılmayanlar Allah tarafından cezaya müstehak idiler. Ancak Vâdedilen Mesih'in zamanıyla ilgili Peygamber Efendimiz "yadaul harb" "o, savaşları sona erdirecektir,"² buyurdu. İslam dinine saldırma yolları değişeceğinden İslam'a kılıçla saldırılmayacaktı. Literatür, matbaa, medya vesair yollarla İslam saldırıya uğrayacaktı. Bundan dolayı Vâdedilen Mesih ve Cemaati, saldırı için kullanılan silahları kullanacaktı. Bu nedenle Vâdedilen Mesih, bunu göz önünde bulundurarak bir beyitinde, "Artık din için savaşmak haramdır."³

Başka bir deyişle kılıçla cihad, bir zamanlar İslam kılıç gücü ile yok edilmeye çalışıldığından dolayı caiz, hatta gerekli idi. Artık, İslam'a karşı kılıç kaldırılma zamanı gelinceye dek ve İslam muhalifi güçler İslam'a karşı silaha sarılıncaya kadar, bu bir iyilik olmayıp, yasak ve haramdır. Bu günlerde iyilik sayılan ve caiz olan cihad, Kuran öğretisini yayma cihadıdır, ilim cihadıdır. Matbaa, medya ve literatür ile İslam'ın güzel öğretisini yayma cihadıdır. Eğer birisi bilgi ek-

sikliğinden veya başka bir sebepten dolayı direk olarak ilmi cihada katılmıyorsa, onun için, kitapların yayılması ve tebliğ faaliyetlerinin devamı için malî fedakârlıkta bulunma cihadı vardır. Ancak bu cihada katılan, eğer eş ve çocuklarının haklarını ödemiyeceyse, onlara iyi bakmıyorsa, onun için büyük iyilik bu cihad olmayıp üzerinde farz olan onların haklarını ifa etmesidir. Onları haklarından mahrum bırakması, eğitimleriyle ilgilenmemesi vesaire onu günahkâr yapar.

Peygamber Efendimiz ^{sallallahu aleyhi vesellem} zamanında cihadın faziletine rağmen o, birilerine anne-babaya hizmet etmenin büyük iyilik olduğunu söyledi. Netice olarak her ferd, her olay ve her duruma göre büyük iş ve iyilik farklı farklıdır.

Bildiğimiz gibi yanlış işlerde parayı çar-çur etmek bir kötülüktür ve men edilmiştir. Bugünlerde kumar makineleri ve kumarın farklı çeşitleri vardır. Bazı kimseler milli piyangoya düşkündürler. Onlar kumar makinelerine de giderler, başka şekillerde de kumar oynarlar. Ancak günlük hayatlarında yalan söylemezler, halka zulüm etmezler ve öldürmezler. Çünkü onlara göre bunlar büyük günahlardır. Bunun tersine kumar ve yanlış işlerde paralarını zayi etmeyi kötülük olarak görmezler. İşte böyle kimse için, bu şekilde parasını heba etmesi büyük günahdır. Çünkü o diğer günahları, zaten günah olarak kabul etmektedir.

Aynen bunun gibi bir bayanın elbisesi hayâyâ uygun değilse, o dışarı çıktığında tesettüre dikkat etmez. Ahmedi Müslüman olmasına rağmen başı açık gezer. Giydikleri dar olur ve vücudunu belli eder. Ancak ona malî fedakarlık için söylendiğinde, hayırlı bir iş için bağış istendiğinde cömert davranır. Yalandan nefret eder.

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 339-340, 29 Mayıs 1936 Cuma Hutbesi

² Sahih-i Buhari, Kitab Ehadisü'l Enbiya, Bap Nüzul-ü İsa Bin Meryem

³ Zamime, Tuhve-yi Golaraviye, Ruhani Hazain, Cilt 17, sayfa 77

Birisinin, karşısında yalan söylemesine dayanamaz. İşte böyle kimse için büyük iyilik, bağışlarda ilerlemek veya yalandan nefret etmek değildir. Tersine, Kuran-ı Kerim'in tesettür emrini uygulaması onun için büyük iyiliktir. Küçük sayıp göz ardı ettiği bu günah, zamanı geldiğinde onu büyük bir kötülüğe itecektir. Özet olarak her iyilik ve günahın ölçüsü her kişinin durumuna göredir. Farklı durumlarda farklı insanların amelleri iyilik veya kötülük olarak açıklanmıştır.

İnsan bir kötülüğü veya bir iyiliği küçük ya da büyük olarak gördüğü müddetçe günahlardan kurtulamaz ve iyiliğe adım atamaz. İnsanın alışkanlığı haline gelen ve bırakmakta zorlandığı, terketmeye kadir olamadığı kötülüklerin, büyük kötülükler olduğunu hep göz önünde tutmalıyız. İnsanın yapmakta zorlandığı iyilikler ise büyük iyiliklerdir. Yani bir insan için, birçok kötülük büyük sayılırken başkası için küçüktürler. Aynen bunun gibi birisi için birçok iyilik büyük iyilik sayılırken, başkası için onlar küçük iyiliklerdir.

Eğer biz Ameli ıslah istiyorsak, o zaman ilk olarak mesela zina, adam öldürmek, hırsızlık, gıybet vesairenin büyük günahlar, diğerlerinin ise küçük günah olduğu düşüncesini içimizden atmak zorundayız. Aynı şekilde, genel olarak Müslümanların zannettiği gibi oruç, zekat, hac vesairenin büyük iyilikler olup, diğerlerinin ufak iyilikler olduğu görüşünü de içimizden atmak zorundayız. Bunu içimizden atmadığımız müddetçe amel tarafımız zayıf kalacaktır. Bunun sağlanması için Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} "Ben size doğruyu söylüyorum ki herkim Kuran-ı Kerim'in yedi yüz emrinden en ufağını dahi gözardı ediyorsa o necat kapısını kendi üzerine kendi eliyle kapatır." buyruğunu göz önünde bulundurmak zorundayız. İşte bizler diğerleri

gibi bazı iyiliklerin küçük bazılarının ise büyük olduğunu düşünmemeliyiz. Bu konuda diğer Müslümanlar aşırıya kaçmışlardır. Mesela onlar, orucun en büyük iyilik olduğunu, ancak cemaat ile namazın o kadar önemli olmadığını düşünürler. Oruç çok önemlidir, büyük titizlikle ona bağlı kalınır. Üzerinde zekat farz olan kimse, zekattan kurtulma çabasında olur ancak orucunu mutlaka tutar. Ona göre oruç tutmazsa o, çok büyük günah işlemiş olur.

Zekâtan kurtulma meselesine gelince, 1974 senesinde Ahmediler anayasa ve kanun gereği gayri Müslim ilan edilmişti. O zamanlar bankalarda hesapları bulunan bazı gayri ahmediler, kendilerini banka formlarında ahmedi veya kadiyani olarak yazdırdılar. Çünkü hükümet sene sonunda onların hesaplarından zorla zekat alırdı. Ancak hükümetin gözünde Ahmediler gayri Müslim olduklarından onların hesaplarından zekat alınmazdı. Bundan dolayı zekat alınmasın diye bazı gayri ahmediler bu yola başvurdular. Bugünlerde Pakistanda durumlar nedir bilmiyorum. İşte onların imanları böyledir. Lafa gelince Ahmediler kafir imiş! Ancak paraların kurtarılması sözkonusu olunca kendilerini kafirlerin listesine dahil ederler. Bunun nedenine gelince, onlar iyilik ve kötülüğün ölçüsünü kararlaştırırken Allah veya Peygambere bakmazlar. Tersine sözde fıkıh adamları, müftüler ve ulemaya uyarlar.

Vâdedilen Mesih'e ^{aleyhisselam} ait olan bir olayı Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhu} anlatır. Ramazan ayında Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam}, Amritsar'a gitmek için yola çıktı. O bir yerde konuşma yaparken, konuşması esnasında boğazı kurduğunda arkadaşlarından birisi ona çay ikram etti. Vâdedilen Mesih, onu geri çevirdi. Biraz sonra aynı durum ortaya çıkınca aynı kişi endişe ettiği için tekrar çay ikram etti. Vâdedilen Mesih onu

geri itti hatta eliyle işaret ederek gerek yoktur dedi. Ancak aynı rahatsızlık tekrar oluşunca ve boğazı kuruyunca o üçüncü kez aynı şeyi yaptı. Bunun üzerine galiba Vâdedilen Mesih, ben bu çayı almazsam riyakarlık yaptığım ve yolculuk esnasında oruç tutmamak emri ve kolaylığından gösteriş için faydalanmadığım zannedilir düşüncesiyle bir yudum çay içti. Bunun üzerine orada oturan gayri Ahmediler gürültü koparak, Mehdi olma iddiasında olan bu insan Ramazanda olmasına rağmen oruç tutmuyor dediler. Onlara göre oruç o kadar önemlidir ki Allah'ın emrine ters düşse dahi orucun tutulması gerekir. Hz. Muslih Mevud der ki, bunu yapanların yüzde doksan dokuzu belki namaz kılmayan, yalancı, kandıran ve yağmacı idi. Diğer taraftan onların yüzde doksan dokuzunun oruç tuttuğu da doğrudur. Çünkü onların gözünde oruç en büyük iyilik idi. Ancak onların orucu Peygamber Efendimiz'in anlattığı şekilde değildir. O, yalan söyleyen, gıybet eden ve küfredenin sadece aç ve susuz kaldığını, Allah indinde orucunun geçerli olmadığını buyurmuştur. İncelenecek olursa Müslümanların büyük bir kısmı bu ölçüye göre aç ve susuz kalmaktadır. Ancak onlara göre bu şekilde aç ve susuz kalmak en büyük iyiliktir ve kendilerini kurtarmaya yeter. Bunun haricinde onlara göre büyük sayılan bazı diğer iyilikleri de buna katarlar ve bu kadarı ile bağışlanacaklarını düşünürler. Böyle kimseler, dünyada ne iyilikler işleyebilirler ne de günahın gerçek ölçülerine uyabilirler. Netice olarak onlar, büyük saydıkları iyiliği yapmaya çalışırlar ve küçük ve hafif zannettikleri kötülüğe karşı koymaya çalışmazlar. Ona karşı koymadıkları için onu terk etmezler. Ve böylece bir gûnahtan sonra başka bir gûnaha batmaya devam ederler. Halbuki İslam'a göre, yapılması gereken zor olan iyilik, büyük iyiliktir ve

en büyük günah korunmakta zorlanılan günah-tır ve o herkese göre farklıdır.

Biz ıslah etmek istiyorsak her iyiliği yapmak ve her kötülükten kaçmaya çalışmalıyız. Sözde tanımlar bizi iyiliğe adım attırmaz ve kötülükten kurtulmamıza yardımcı olmaz. Kendine göre tarif uyduran, bir kısım kötülükleri terk edip diğerlerini bırakmayan, birkaç iyiliği seçip diğerlerini yapmayan, bazen kendi kendine zarar verir. Küçük görünen iyiliklerle ilgilenilmediğinden iyiliklerden mahrum kalınır ve genelde hafif görülen günahlar da maneviyata telafisi mümkün olmayan zarar verir ve insan taharet ve temizlik nimetinden Allah tarafından mahrum bırakılır. Ayrıca bazı günahları küçük görme neticesinde günah tohumu baki kalır ve uygun bir durum ve vakti kollar ve fırsatını bulur bulmaz filizlenir.

Çok dikkatli olmaya ihtiyacımız vardır. Bir günah veya kötülüğün yok olması ancak herkes birleşerek bir topluluk, bir cemaat ve cemaatin her ferdi bunun için çaba sarfettiğinde mümkündür. Herkes kendine göre iyilik veya günahı tanımlarsa o zaman bir fert bir şeyi günah veya büyük günah zannederken, başka birisi onu küçük günah kabul eder. Bu durumda üçüncü kişinin bunların her ikisinden daha farklı düşünmesi mümkündür. Durum böyle olursa toplumdan günah nasıl yok olabilir? Herkesin düşüncesi bir tek tarafa aktığı zaman, ancak günahlar yok olabilir. Mesela Müslümanların çoğu, domuz eti yemeyi bütün günahlardan, hatta şirkten dahi büyük günah olarak kabul eder. Her kabadayı, hırsızlık, zina, eşkıyalık, yapmasına rağmen kendine Müslüman der. Ancak ona domuz eti ye dendiğinde, "Hayır! Ben Müslümanım, bunu yemem mümkün değildir," der. Bunun nedenine gelince Müslümanların toplu olarak domuz etinin yenmesini günah ve

haram kabul etmesidir. Batıda doğup büyümesine ve yaşamasına rağmen buradaki Müslümanların yüzde doksan dokuz virgül dokuzu domuz etinden nefret eder. Bu Müslümanların içinde toplu olarak uyanan histen dolaydır.

Günahlara engel olmak ve iyiliklerin yerleşmesi için toplumun her ferdinde, ufak görünen iyilik büyük iyiliktir ve basit görünen kötülük büyük günahtır, hissiyatının uyanması gerekir. Her birimizde bu his yerleşmediği müddetçe ve onun için çaba sarfedilmediği müddetçe toplumda günahlar baki kalacaktır ve ameli ıslah engellenecektir.¹

Amellerin ıslahında ikinci olarak ortam ve taklidin rolü vardır. Allah-u Teâlâ insan fıtratına taklit özelliği yerleştirmiştir. Bu özellik ta çocukken ortaya çıkar. Çocuk fıtratında taklit etme özelliği bulunur ve bu kesinlikle bizim iyiliğimiz içindir. Ancak onun yanlış kullanılışı insanı helak edebilir veya helakete doğru götürür. Taklit ve ortamdan dolayı insan anne babasından dil ve diğer işleri öğrenir. Çocuk güzel şeyler öğrenip yüce ahlaka sahip olur. Anne baba Allah yolunda olup namaz kılan, kuran okuyan, birbirine karşı sevgiyle davranan, yalandan nefret eden kişiler ise çocuklar da onlardan etkilenecek iyilik yolunu seçerler. Ancak eğer yalan, kavgaya, evde insanlarla dalga geçmek, cemaatin saygınlığını göz önünde tutmamak gibi kötülükler varsa çocuk fıtratındaki taklit özelliğinden dolayı veya ortamın etkisi altında kalarak aynı kötülükleri öğrenir. Dışarıya çıktığında ortam ve arkadaşlarda gördüklerini öğrenmeye çalışır. Bundan dolayı ben sık sık ebeveynlere, çocuklarınızın ev dışındaki ortamına da dikkat edin, derim. Evde de çocukların yaptıklarına, televizyonda seyret-

tiklerine veya internette ne yaptıklarına da dikkat edin.

Çocukların terbiye yaşı ta çocukken başlar. Buna dikkatinizi çekerim. Hiçbir zaman, çocuk büyüyünce onu eğitiriz diye düşünmeyin. İki üç yaş da talim ve terbiye yaşıdır. Demin de anlattığım gibi çocuk evde anne babadan ve büyüklerden öğrenir. Onların yaptıklarını görür ve taklit eder. Anne baba hiçbir zaman, henüz küçüktür ne anlar diye düşünmemeli. Çocuk her şeyi bilir ve anne babasının her yaptığını inceler. Onların yaptıkları çocukların bilinçaltında yerleşir. Daha ileriki zamanda o, aynı şeyleri yapmaya başlar. Kız çocukları ise annelerini taklit ederek bir oyun oynarken anneleri gibi giyinmeye çalışır. Erkek çocuklar babalarını taklit eder. Anne ve babada bulunan iyilik ve kötülükleri benimserler. Mesela, çocuk büyüdüğünde ona, iyilikler ve kötülükler şunlardır denilerek, yalan söylemek günahtır ve sözünde durmak iyiliktir diye anlatıldığında, çocuk anne babasında doğruluğun yüksek standartlarını görmediyse, ailesinde sözünde durulmadığına şahit olduysa, onlar yalanın kötü ve sözünde durmanın iyilik olduğunu bildikleri halde fiilen bunu yapmazlar. Çünkü evlerinde bunun tersini gördüler. Çocukların alışkanlıkları çocukken pekişir. Bundan dolayı büyüdükten sonra bunun tersini kabul etmezler. Eğer anne namaz kılmakta tembel ise ve baba eve gelip namaz kıldın mı diye sorduğunda, "henüz kıldım, daha sonra kılarım, kılmayı unuttum" diye cevap verirse veya kılmadığı halde evet kıldım derse çocuk, bunun çok iyi bir cevap olduğunu düşünür ve bana da birisi bu soruyu yönelttiğinde aynı cevabı veririm der. Çocuk bütün gün annesiyle beraber olduğu için onun namaz kılmadığını bilir ve annesinin cevabını zihnine yazar. Aynen bunun gibi babasının yanlış hare-

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 342-346, 29 Mayıs 1936 Cuma Hutbesi

ketleri çocuğun içine işler. Onun verdiği yanlış cevapları da çocuk ezberler. Kısacası anne babanın her ikisi çocuğun talim ve terbiyesi açısından yanlış davranıyorlarsa, amelleriyle ona kötü örnek oluyorsa çocuk büyüdükten sonra fiilen onlar gibi davranır.

Aynen bunun gibi komşular ve anne babanın arkadaşlarının kötü davranışları da çocuğu etkiler. Netice olarak eğer biz gelecekte ameli ıslahın standartları yükselsin, neslimiz gerçekten ıslah olsun istiyorsak, anne baba kendi durumlarını da incelemeli. Onlar amel açısından doğru kimselerle arkadaşlıklar kurmalı. Kısacası çocuğun fıtratında hem taklit hem de ortamdan etkilenmek vardır. O iyi bir ortamda bulunursa hayır işlemeye devam eder ve kötü bir ortamda bulunursa kötülük yapmaya devam eder. Kötü işlere alışmış olana büyüdükten sonra, bu kötülük tür yapma, denildiğinde o, elinizden çıkmış olacak. O zaman anne baba, çocuklarımız bozuldu, diye şikayet etmesin.

Çocuklarına örnek olup, beş vakit namaza alıştırmak anne babanın sorumluluğudur. Örnek olmak suretiyle çocuklarınızı doğru söylemeye alıştırsın. Diğer yüce ahlakı fiilen onlara gösteriniz ki onlar da aynı ahlakı edinsinler. Yalan yere yemin etmekten uzak durunuz ki çocuklarınız bundan korunsun.

Çocukta amellerle yerleşen düşüncelerin ne kadar etkileyici olduğunu Hz. Muslih-e Mevud radiyallahu anhu anlatır. O, Vâdedilen Mesih'in

aleyhisselam bir sahabesini örnek olarak gösterdi.

Bu sahabe Sihlerin soylu bir ailesindendi.

Ahmediyeti kabul etmişti. İnek etini hiç yemezdi. Arkadaşları ise, biz birgün sana mutlaka inek eti yedireceğiz diye takılırlardı. Hz. Muslih Mevud radiyallahu anhu der ki bir gün ben onu misafirhanede hızlı hızlı yürürken onun arkasına

takılmış olan arkadaşlarıyla gördüm. Onlar ona, biz bugün mutlaka sana bu et parçasını yedireceğiz diyorlardı. O, onlara, Allah için bunu yapmayın diye yalvarıyordu. Bir keresinde ona veya başka bir gayri Müslime birisi inek etini yedirince o tiksinererek kustu. İşte çocukluğunda inek etinden tiksindenmenin neticesidir ki büyüyüp Müslüman olduğu halde tiksinti devam ediyordu. Şüphesiz inancı değişmişti ancak anne babanın ameli örnekleri onun içinde inek etine karşı tiksinti yaratmıştı. İman etmesine rağmen o tiksinti onu bırakmadı. Hz. Muslih Mevud radiyallahu anhu buyurur ki, amel görüldüğü için insanoğlu onu taklit eder ve bu tohum büyümeye devam eder. Ancak akide görünmediği için onun dairesi sınırlıdır. O, aşılınmış bir ağaca benzer. Ağaç aşılandığında yeni bir dal ortaya çıkar ve yepyeni bir meyve verir. Aşı için özel bir işlem yapılır. Amel ise tohum ile ortaya çıkan ağaca benzer. Tohum kendiliğinden yerin içinde kökleşir ve mevsim şartları uygun olduğunda filizlenir.¹

Bundan dolayı kötü amelin yayılması çok kolaydır. Bu, toplumda hem kendi insanımızın hem diğerlerinin kötü amellerinden dolayı da yayılır. İyiliklerin ve kötülüklerin yayılışında toplumun büyük etkisi vardır. Bunu hiç unutmamalıyız. Bazı diğer sebepleri de vardır. Onları inşallah daha sonra açıklayacağım. Allah bizi hem kendimizin hem çocuklarımızın ameli ıslahıyla ilgilenmeye muvaffak etsin.

Kaynak: El-Fazl International, 3 Ocak 2014-9 Ocak 2014, Çev. Raşit Paktürk

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 336-350, 29 Mayıs 1936 Cuma Hutbesi

20.12.2013 – Amelî Islah Duvarlarını Gitgide Sağlamlaştıracak Her Fedakarlığa Elimizden Geldiğince Katlanma Sözü vermeye İhtiyacımız Vardır

Kelime-i Şahadet istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Geçen hutbemde Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} ikinci halifesinin ^{radiyallahu anhu} hutbelerinden istifade ederek amelî ıslaha engel olan iki sebepten bahsetmiştim. Bununla ilgili diğer önemli sebeplerden bugün bahsedeceğim.

Amelî ıslaha engel olan üçüncü şey, acil veya yakın olan muamelelerin göz önünde tutulmasıdır. İnançla ilgili olanlara ise âcil¹ denilir ki onlar uzak muamelelerdir ve genel olarak ölümden sonraki hayat ile ilgilidir. Amelî duvarlarla ilgili muameleler ise biran evvel yapılması gereken türdendir. Yahut görünürde insan bu işlerin inançla hiçbir ilgisi olmadığını zanneder. Yanlış bir iş yapmakla Allah'ın birliğine ne zarar gelir diye düşünür. Bir sarraf, "ben altının içine başka bir şeyler karıştırırsam bununla tek Allah'a olan inancım zarar görmez ama böylelikle elime biran evvel daha fazla para geçer, diye düşünür.

İşte bu sarrafın yakındaki menfaatini düşünerek seçtiği yol, hem ahlak düşüklüğü, hem hırsızlık ve hem de kandırmacadır. O, inancım bundan etkilenmez düşüncesiyle bunu yaptı. Birçok hacı, hacı olmakla övünmekle beraber iş hayatında bunları da yapar. Onlar bunları yaparken ölümden sonraki hayatı, onun önemini ve dünyevî amellerin ahiret hayatı üzerindeki önemini unuturlar. Aynen bunun gibi Peygamber Efendimizin öğretisine tabi olmak faydalı mıdır, necatı kim bulacaktır? Bu tür sorular genel olarak insanoğluna uzak şeyler olarak görülür. Gönül ve beyin üzerinde hakim olan düşüncede biran önce fayda veya teskin elde etmek vardır. Bun-

dan dolayı sarraf sahtekarlık yapar. Altına bir şeyler karıştırır veya gümüşü eksik tartar. Bir dükkân sahibi, iyi ve kötü cins malları birbirine karıştırır. Fabrikatör, sipariş alırken numune olarak gösterdiği şeyin kalitesini satarken düşürür. Özellikle üçüncü dünya ülkelerinde bu, herkesçe bilinen bir şeydir. Kısacası dünyevî ihtiyaçlar amelî ıslaha engeldirler. Sahtekarlık, yalan ve kandırmacanın yakın faydaları, uzak zararların görülmesine engel olurlar.

Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhu} bazı başka örnekler de vermiştir. Mesela, gıybet büyük bir günahtır. Bir üst makamdaki memur emrinin altında çalışan birisine eziyet eder ve zulmeder. Ancak zulme uğrayan, onun aleyhinde hiçbir şey yapamaz. Bir gün tesadüfen zulme uğrayan kendisine eziyet edenden daha yüksek bir yetkili ile karşılaşır. Karşılaştığı kişi, ona eziyet eden hakkında olumsuz şeyler söyler. Bunun üzerine o, aradığım fırsat bugün elime geçti diye sevinir ve eziyet edenin aleyhine öyle çirkin şeyler söyler ki daha üst makamdaki yetkili eziyet eden yetkiliye daha ziyade öfkelensin. O intikamını almak için doğru- yalan her şeyi söyler. O, bugün fırsatı değerlendirerek gıybet etmezsem canım ve malm tamamen tehlikeye maruz kalacaktır düşüncesiyle acımasızca gıybet yaparak dünyevî çıkar elde eder. İşte dünyevî çıkarlardan dolayı insan kötülükler işler.²

Amelî ıslahın zaafının dördüncü sebebi, alışkanlıkla ilgilidir. Alışkanlıktan dolayı zaafılar meydana çıkar. Özellikle devlet dini desteklemiyorsa.

¹ Âcil, vadesi geldiğinde yapılacak olan, ertelenmiş (çev.)

² Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 351-352, 29 Mayıs 1936 Cuma Hutbesi

Devletin kanunları bazı konularda ameli ıslaha yardımcı olurlar. Ancak, ne şanssızlıktır ki İslam'ın ahlak düşüklüğü olarak kabul ettiği ve düzeltilmesini emrettiği şeyler İslam ülkelerinde mevcuttur. Bu ülkelerde insaf ve adaletin yokluğu ve ikiyüzlülükten dolayı İslam memleketi olmalarına rağmen ameli durumları düşündürücüdür. Gayri Müslim ülkelerde ise ıslah gerektiren bazı konular, kötülük ve ahlak düşüklüğü olarak kabul edilmez. Bundan dolayı bazı konularda ameli ıslah mümkün olmaz.

Ameli ıslah için hükümetin bir rolü vardır. Her nerede din ve devlet, ameli ıslahı aynı şekilde tanımlıyorsa ve ona göre ameli ıslah yapılıyorsa, orada kanundan dolayı alışkanlıklar sonlandırılabilir. Ancak eğer bir yerde devlet kanunu ameli ıslaha yardımcı olmuyorsa orada adetler değiştirilemez. Ameli zaaf lar toplumda kapanmayan bir yara haline gelir. Tıpkı gelişmiş ülkelerde özgürlük adı altında görülen birçok ameli zaaf gibi. Elektronik medya eliyle artık dünyanın her yerinde ameli zaaf lar meydana gelmiştir. Bu ortama düşenler, onun parçası haline gelenler, devamlı olarak bunları gördüklerinden bazı ameli zaaf lar alışkanlıklar haline gelir. Farkına varmadan ve bilinçsizce çocuklar, gençler, erkek ve kız çocuklar bu zaaf lara yakalanır.

Onlar alışkanlık haline gelince, terk etmeleri zorlaşır. Mesela uyuşturucu gibi. Bir kimse üç ilah yerine bir tek Allah'a iman edince, hiçbir zaman tek Allah'a iman ettikten sonra ikinci gün üç ilahı özlemesi mümkün değildir. Ancak uyuşturucu kullanan kimsenin içinde, uyuşturucu elde etme isteği meydana gelir. İnsan hayatı boyunca inandıklarını terk edebilir, ancak birkaç ay veya birkaç seneden beri alıştığı uyuşturucunun etkisi biraz geçince çok rahatsız olur. Tütün kullananların durumu da böyledir. Bazı kimseler ailelerini, kardeşlerini, anne-babasını, çocuğunu çocuğunu terk edip Cemaate girdiler.

Büyük fedakarlıkta bulunup Ahmedi oldular. Ancak sigarayı bırakmaları istenince bir sürü bahane ileri sürerler. Birisinin midesi şişer, birisinin uykusu kaçır, diğerinin düşünme yeteneği, dediklerine göre kaybolur. Ve böylelikle onlar huzursuz olurlar. Bu olaylar sadece Ahmediyet'e gelenlerin değil herkesin başına gelir. Bazı kimseler çok iyilik ve hayır işler, büyük fedakârlıkta bulunurlar. Ancak ufacık bir alışkanlığı terk edemezler.

Hazret Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü} ateist ve dinsiz olan bir amcası ile ilgili bir olayı anlatır. Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} yanına nargileye bağımlı insanlar geldiğinde nargile içmek için o amcasına giderlerdi ve bundan dolayı onun boş ve beyhude sözlerini dinlemek zorunda kalırlardı. Birinci Halife Hazretleri ^{radiyallahu anhü} bir keresinde ona, sen hayatında hiç namaz kıldın mı diye sorduğunda şöyle dedi: Çocukluğumdan beri ben birisini yere kapanmış gördüğümde kendiliğimden gülmeye başladım. Böylelikle o, birisini secdedeyken, namaz kılarken gördüğünde onunla dalga geçtiğini anlatmak istiyordu. Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü} şöyle der: Nargile içmeye mecbur oldukları için onun yanına giden arkadaşlar, onun İslam ve Cemaat aleyhinde laflarını işitmek zorunda kalırlardı. Bir keresinde oraya giden bir arkadaş, kendi kendine söverek ve kötüleyerek oradan çıktı. Adamın biri bunun sebebini sorduğunda o şöyle dedi: Bu lanet nargile yüzünden genelde hiç katlanamadığım sözleri orada dinlemek zorunda kaldım.

İşte alışkanlıklar bazen insanı rezil eder. Bazı insanlar yalana öylesine alıştırlar ki yüzbinlerce kere nasihat edildiği halde yalanı terk etmezler. Onları ıslah etmek imkansız olmamasına rağmen zorlaşır. Çünkü eğer ıslah imkansız olsaydı nasihat etmeye gerek yoktu. Hutbelerde de devamlı olarak nasihat edilir.

Nasihat etmek Allah'ın emridir. Çünkü zerre kadar imanı olana nasihat mutlaka fayda verir. Allah-u Teala, müminlere nasihat ver ki bu onlar için faydalıdır, buyurur.¹

Adamın biri küfür etmeye alıştı. O, her zaman ve her cümlede, bazen bunun farkına dahi varmadan küfür ederdi. Adamın biri onu Hazret Muslih Mevud'a ^{radiyallahu anhu} şikayet etti. O, onu çağırıp, duyduğum kadarıyla sen çok küfür ediyormuşsun, deyince, adam küfür ederek, kim söylüyor benim küfür ettiğimi, dedi. İşte alışınca insan yaptığının farkına varmaz. Bazı insanlar alışınca farkındalıkları yok olur. Ancak insan çabalarsa yok olmuş olan hissiyatını yeniden canlandırabilir ve kendini islah edebilir.

Kısacası, alışkanlıklar ameli islahı büyük bir engeldir. Bugünlerde insanların beyhude filmle ve internete olan merakı, hatta bazılarının uyuşturucu bağımlılığı gibi bunlara bağımlı olmaları, yemek yemeyip oturup durmadan film ve internete dalmaları, uykuları gelmesine rağmen seyretmeye devam etmeleri, çocukları ve eşlerinin umurlarında dahi olmaması, ameli islahın gerçekleşmemesinde büyük bir rolü olan alışkanlıklardır.

Ameli islahı engel olan beşinci neden, eş ve çocuklardır.² Bazen insanın eşi ve çocuklarının sıkıntıları onu fiilen ibtilaya düşürür. Mesela İslam'ın öğretilerine göre, başkasının malını yemek yasaktır. Eğer birisi ona bir miktar para emanet olarak bıraktıysa ve bunun şahidi ve delili yoksa o zaman emanet verilen kişinin niyeti bazen ailesinin ihtiyaçlarından dolayı bozulabilir. O, "eşim benden bir miktar para istemişti, o zaman bende para olmadığı için isteğini yerine getirememiştim. Çocuğum benden bir

şey almak için para istemişti ve ben ona vermemiştim, şimdi fırsat elime geçti ben bu paraya el koyarak eşim ve çocuklarımla istediklerini yerine getirebilirim." Veya "çocuğumun hastalığından dolayı paraya ihtiyacım vardır, bende para olmadığı için bana verilen emanetten istifade ederek tedavisini yaptırayım. Emaneti geri verip vermeyeceğimi daha sonra düşünürüm," diye emanet parayı harcar. Eş ve çocukların bu ve buna benzer diğer ihtiyaçları için insan başkasının parasına el koyar. Ancak yaptığı İslam öğretilerine aykırıdır. Çünkü insan, şahidi olsun veya olmasın emaneti geri vermek zorundadır. Bazı insanlar çocuklarının faydası için, onlara mal mülk bırakmak için yetişkin olmayan yetimlerin haklarını çiğnerler veya bir dereceye kadar onları zarara uğratırlar.

Olay sadece mali meselelerle ilgili değildir. Özellikle bu özgür ve gelişmiş toplumlarda genel olarak anne babalar bunu yaparlar. Fakir ülkelerde de sevgiden dolayı, çocuklardan İslam öğretilerine tabi olmaları istenmez. Üzülerek söylüyorum ki bazen Ahmediler arasında da böyle görülür. Birisi emaneti çiğnediyse, diğeri de kandırmıştır. Birileri yetimin malını hakkıyla ödememiştir. Cemaat kadılarının karşısına bazen böyle meseleler gelir. Zengin ülkelerden birinde yaşayan birisi, kızını Pakistan'da evlendirirken birinci gün damadına şöyle der: "Ben kızımı sevgi ve şımarıklıkla yetiştirdim, ona her türlü özgürlük verdim, sen sakın onun için sınır koyma." Babasının desteğinden dolayı kız ise hayallerinde arşta yaşadığı için kocasını bir hiç zanneder. Hâlbuki İslam öğretilerine göre hanım, kocasının haklarını ödemek ve ev sorumluluklarını yerine getirmek zorundadır. Bazen ise bir erkek, Pakistan'da bir kız ile evlenip Avrupa'ya getirir ve onu zulüm değirmeninde öğütür.

Erkeğin anne babası, bu kız her şeye katlanmalı, çünkü erkekler hep böyledir, derler. İşte bu tür çocuk sevgisi bir taraftan anne babanın ameli

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 367-369, 5 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

² Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 375, 12 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

durumunu berbat ederken, diğer taraftan yuvaların yıkılmasına neden olur.

Kısacası eş ve çocukların ameli ıslaha engel olmalarının birçok örneği vardır. Birçok amel insanın zaafını ortaya koyar. Çünkü eş ve çocuk sevgisi veya ihtiyaçları, insanın iyi ameller yapmasına engel olur. Çocuklar hakkında yalancı şahitlik yapmanın sebebi aşırı çocuk sevgisidir.

Fakir ve üçüncü dünya ülkelerinde yetkililerin rüşvet alma hastalığı yaygındır. Onlar bunu, hem kendileri için hem çoluk çocuğu için yaparlar. Mal mülk edinmek, onu çocuklarına bırakmak ve onları pahalı okullarda okutmak için rüşvet alırlar.

İşte insanî amellerin ıslahına duygusallıklar ve buna dayalı ilişkiler engel olurlar. Bunun ıslahı ancak ileri seviyedeki Allah sevgisi ile mümkündür. Öyle bir sevgi ki, onun karşısında eş ve çocuk sevgisi ve onlar için meydana gelen duygular bir hiç halini alsın ve insan onun etkisinden tamamıyla kurtulsun. Eğer bunu yapamazsa ameli ıslah çok zorlaşır.

İnsanın devamlı olarak kendini gözetmemesi, ameli ıslaha engel olan altıncı sebeptir. Yani insan amelini her an gözetince ancak o zaman ameli ıslah mümkün olur.¹

Her hangi bir iş yaparken neticelerini düşünmek zorundayız. Yapılacak olan iş caiz midir, değil midir? Ben Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} "Kuran-ı Kerim'in yediyüz emrini uygulayın" buyruğundan uzaklaşıyor muyum, uzaklaşmıyor muyum? Mesela dürüstlük bir emirdir. Bir dükkan sahibi, işçi vesair herkes kendi dairesinde dürüstlük sergilemeli. Bir dükkan sahibi günde kaç kere bu emirle yüzleşir. Bilgisiz bir müşteri geldiğinde ona ya kalitesi düşük olan malzeme

satar ya fiyatından daha fazlasını alır veyahuts eksik tartar. Bu hastalık gelişmiş ülkelerde az iken fakir ülkelerde çok fazladır. Müşteriye bir şey satarken birisi onun bilgisizliğinden istifade etmek ister, diğeri ise "eğer ben her müşteriye bir miktar eksik tartarsam akşama kadar şu kadar fazla kazanırım," diye düşünür. Bazen müşterinin olağanüstü ihtiyacı ve mecburiyetten dolayı asıl fiyatından daha yüksekçeyle satılır. Bunlar zaten ticaret ahlakına yakışmaz. İslam ise, bunlardan şiddetle meneder. Kâr meselesine gelince bunu da söyleyeceğim ki, Rabvah kurulduğunda Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhu} oradaki dükkan sahiplerine, az kar aldığınız takdirde müşteriniz çoğalır, diye buyurmuştu. Ancak bana gelen bazı şikayetlere göre Rabvah'taki dükkan sahiplerinin kârı o kadar yüksektir ki halk, alışverişini Çiniyot şehrinden yapar. Bu demektir ki Ahmedilerin parası kendilerine değil gayri Ahmedilere gitmektedir ve bunun sorumluluğu Rabvah'taki Ahmedî dükkan sahiplerine aittir. Ahmedî tüccarlar bunu da değerlendirip kendilerini düzeltmeye çalışsınlar. Sadece Rabvah değil, Ahmedî tüccar nerede olursa olsun, onun ahlak standardı daima yüksek olmalıdır. Tartı tam yapılmalı, bir cinsten bir kusur varsa müşterinin bilgisine sunulmalı, kâr uygun ve az olmalı. Bunlar uygulandığında ticaret eksilmez tersine bereketli olur. Aynen bunun gibi dürüstlüğün güzelliğini ortaya koymalı. Bunun için demin okunan emri her an göz önünde bulundurunca amelî ıslah mümkündür. Amelî ıslahı elde etmek için ben bunları yapmalıyım düşüncesini her an aklında bulundurmalı. Aynen bunun gibi diğer günahlar da vardır, mesela yalan gibi. İnsan her söz söylerken, söylediğimde yanlış bir şey olmasın diye dikkat etmeli.

Dükkan sahiplerinin tembelliğinin başka bir örneği de vardır. Namaz vakti gelince birisi namaz kılmaya gider ancak diğeri, bu esnada ne

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 380, 12 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

kadar müşteri gelirse ben çekeyim, diye dükkanını kapatmaz. İşte bir yandan iyi amellere dikkat edenler namaza hazırlanırken, diğer taraftan parayı düşünen ve namazı umursamayanlar dünyevî çıkarları elde etmek için kâr elde etmeyi planlarlar. Onlar her işi yapmadan önce hayırlı amellerin daha da ıslahını düşüneceği yerde, gözleri dünyevî çıkarlardadır ve planları onun içindir.

Rabvah'taki dükkan sahipleri hakkında tekrar diyeceğim ki bir keresinde bana gelen bir şikayete göre, namaz vaktinde dükkanlarını kapatmıyorlarmış. Demin gelen bir rapora göre onların hepsi tekrar namaz vaktinde dükkânlarını kapatmaya söz verdiler. Allah onlara buna göre amel etmeyi nasip etsin.

Aynen bunun gibi Kadiyan'daki dükkan sahipleri vardır. Bu günlerde calsadan dolayı Kadiyan çok kalabalıktır. Onlar da bunları dikkate almalı. Müşteri dışarıdan geldi diye sorumluluklarını unutmamalı. Dükkan sahipleri ve seyyar satıcılar namaz vaktinde kepenklerini kapatıp namaza gitmeli. Dünyanın her yerinde yaşayan Ahmediler, sorumluluklarını dikkate almalı. Amellere sık sık dikkat etmek, hızlı koşan ata binmeye benzer. O, dikkatsizlikle ata binerse at onu aşağı düşürür. Mümin her an amellerini göz önünde tutmalı. Bir saniye için dahi dikkatsizlik edilirse, mümin bulunduğu makamdan düşecektir ve amelleri de düzelmeyecektir.

Kısacası amelî ıslaha doğru adım atmak ancak, her muameleye her an dikkat ederek mümkün olabilir. İnsan bir kere kötülüğe eğilim gösterdiğinde kötülüğün içine batar. Başka bir deyişle insan her işi yaparken dikkat ettiğinde, onunla kötülük arasında bir perde çekilir. Ama bu perde yok olduğunda, birden başka bir zaaf ona galip gelmeye başlar.

Hanımlar için de bir örnek vereceğim. Tesettür ve hayâ öyle bir şeydir ki bir kere yok olduğun-

da bunun önü alınamaz. Avustralya'da öğrendiğime göre Pakistan'dan gelen yaşlı bayanlar orada yaşayan çocuklarının yanına ilk gittiklerinde, kız çocuklarının tesettüre riayet etmediklerini gördüklerinde, onlara tesettür etmelerini veya en azından hayâya yakışan elbiseler giymelerini söylemişler. Bunun üzerine tesettür etmeyen bazı kızlar, onlara, "burada tesettür etmek büyük suç sayılır, siz de bunu bırakın," deyince kızlara tesettür tavsiyesinde bulunan ve hayatı boyunca tesettüre alışmış olanlar, suç olduğu korkusuyla tesettürü terk etmişler. Halbuki böyle bir kanun yoktur. Tesettür için hiçbir yasak bulunmamaktadır ve hiç kimse böyle bir şeyle ilgilenmez. Sadece modaya uymak için bazı genç bayan ve kızlar tesettürü terk etmişler. Pakistan'dan evlenip oraya gelen bir kız bana, kendisine tesettürü terk etmesi için baskı yapıldığını yazdı. Veya demek istedi ki ortam yüzünden etkilenecek ben de tesettürü terk ettim. Ben geçenlerde orayı ziyaret ettiğimde aynı kızın bana yazdığına göre, ben calsada hanımlara tesettür hakkında konuşma yaparken o burka içindeymiş ve o vakitten beri tesettürü terk etmemiş. O, tesettüre sahip çıktığını ve bunu terk etmemek için hem dua ettiğini hem çaba sarfettiğini yazdı. Kuran'ın tesettür emrini sık sık zihinlere getirmemek ve ailelerde bundan bahsedilmemesi neticesinde tesettür terk edilmektedir. Netice olarak hem kötülüğün zararlarından, hem iyiliğin faydalarından sık sık bahsetmek amelî ıslah için gereklidir.

Amelî ıslaha engel olan yedinci sebep, insan ilişkilerinin ve tavırlarının galip gelmesi neticesinde Allah korkusunun azalmasıdır.¹

Bazen tamah, arkadaşlık ilişkileri, akrabalıklar, kavga, buğuz ve kin, amellerin güzel taraflarının ortaya çıkmasına engel olurlar. Mesela demin

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 383, 12 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

örnek olarak emanetlere sahip çıkmaktan bahsettım. İnsan bunun, Allah'ın emri olduğunu dikkate almayıp tersine belli bir olayda emaneti koruma neticesinde dostları ve düşmanlarının nasıl etkileneceğini düşünür. Aynen bunun gibi o, doğruyu söylemenin Allah'ın emri olduğunu dikkate almaz, tersine doğruyu söyleyince dostlarının ve yakınlarının bundan zarar görüp görmeyeceğine dikkat eder. Biri ötekinin aleyhine şahitlik ederken, "o beni bir zamanlar zarara uğratmıştı, bugün fırsatı değerlendirerek ondan intikamımı almalıyım" düşüncesiyle şahitlik eder. İşte Allah korkusu yok olunca amellerde zaaf meydana gelir. Halbuki Allah korkusundan dolayı, O'nun emrini göz önünde bulundurarak, kendimiz, yakınlarımız, hatta anne-babalarımız aleyhinde dahi olsa doğru şahitlik edilmeli ve doğruluk her zaman üstün tutulmalıdır.

Ameli ıslaha engel olan sekizinci sebebe gelince, aile ıslah olmadıkça amelin ıslahı çok zordur.¹

Mesela dürüstlük, eşi ve çocukları desteklemediği müddetçe tekamüle ermez. Veya onun gerçek seviyesine ulaşamaz. Aile reisi her ne kadar helal kazanca dikkate ederse etsin, onun eşi komşularını kandırıyorsa, herhangi bir şekilde başkalarına zarar veriyorsa, para gasp ediyorsa, oğlu rüşvet alıyorsa, o ailenin kazancına helal denemez. Özellikle bütün aile fertleri bir evde yaşıyorsa ve kazançları ortak ise. Diğer ameller de buna benzer. Bütün aile fertlerinin amellerinin seviyesinin yükselmesi için çaba sarfedilmediği müddetçe, birbirlerinden etkileneceklerdir. Hanım iyi ise ve kocası helal kazanmıyorsa o zaman da ailesi etkilenir. Baba namaz kılarken çocukların dikkatini namaza çekmiyorsa veya babası namaz için nasihat ederken anne bununla ilgilenmiyorsa, anne beş

vakit namaz eda ederken baba beynamaz ise çocuklar da onu taklit edeceklerdir. Geçen hutbede de bunun örneklerini vermiştim. Allah Kuran-ı Kerim'de

﴿قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا﴾ (التحریم: 66) hem kendinizi hem ailenizi cehennemden koruyun, buyurmuştur. Birbirinizi korumazsanız, bir gün onlar sizin de batmanıza sebep olacaklardır.

Kısacası amellerin ıslahı için bütün ailenin ıslah edilmesi gerekir ve herkes bunun için çaba sarfetmelidir. Bunda en büyük rol aile reisindir. Genellikle eş ve çocukların gafil olması, onları sıkıntıya düşürmeme düşüncesi, yersiz sevgi, aile fertlerinin ıslahına engel olur.

Bu sekiz sebep haricinde de ameli ıslaha engel olan sebepler vardır. Bu açıkladıklarım birkaç önemli sebep idi. Ancak dikkate alındığında bu sekiz sebep her şeyi kapsamaktadır.

Özet olarak ameller konusunda insanı Allah'tan uzaklaştıran sebepler vardır. Amellerimizi ıslah etmek istiyorsak bunlar dikkate alınmalı. Sadece laflarla ıslah olmaz, tersine ıslahı mümkün kılan yollara uyulması gerekir. Hz. Muslihe Mevud ^{radiyallahu anhu}, Avrupa'daki meşhur bir konuşmacının örneğini verir. O, son derece güzel konuşmalar yapardı. Ancak konuşurken hep omuzlarını oynatırdı. Bunun üzerine dinleyiciler ona, sen çok güzel konuşuyorsun ama omuzlarını oynattığından dolayı insanlar gülmekten kendilerini alamıyorlar, dediler. Bunun üzerine o, bu zaafı kurtulmak için çok çalıştı ama başaramadı. En sonunda bunun çaresi olarak o, tavana omuzlarına kadar inen iki kılıç astı ve onların altında durarak konuşma alıştırmaları yapmaya başladı. Omuzu oynadığında, bazen sağa bazen sola kılıç batardı. Netice olarak birkaç gün sonra o bu alışkanlıktan kurtuldu.²

¹ Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 384, 12 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

² Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 390, 12 Haziran 1936 Cuma Hutbesi

İşte iyi amele alışmak için insanın hayırlı amel-
lere mecbur eden ve ilgisini çeken yolları izle-
mesi gerekir. Herkes bunun için hep birlikte
çaba sarfetmeli. Her aile ve ailenin her ferdi bu
çaba içinde olmalı. Ancak bu çaba, fedakarlık
gerektirir. Günahları terk etmek için sıkıntılara
katlanmak zorunda bırakan yolları tercih etme-
den başarı mümkün değildir. Cemaatin her
ferdinin kendini sorgulamasına, fedakarlık ya-
pıp kuvvetli söz vermesine ihtiyaç vardır. Yoksa
biz amacımıza ulaşamayız. İnancımız ve amel-
ler, her ikisi ıslah edilip öylesine yüksek bir sevi-
yede olmalı ki hiç kimse itiraz etme fırsatı bu-
lamamalı. İşte Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} geli-
şinin gerçek hedefi budur.¹

Önceki hutbelerimde de söylediğim gibi şüp-
hesiz biz inanç sahasında azimüşşan fetih elde
ettik. Bir zamanlar inançlarımız anlatıldığında
düşman tarafından sert tepki ile karşılaşıldı.
Ancak bugün onların bir kısmı aynı inancı be-
nimsemiştir. Bugün İsa'nın ^{aleyhisselam} göğe git-
mediğini ve geri gelmeyeceğini kabul eden
Müslümanlar vardır. Bu inancı benimsemeleri-
nin sebebi ne olursa olsun, Cemaatin inancı
onların bilinçaltına yerleşmiştir. Cihad konu-
sunda da meşhur alimler, şu an cihad adı altın-
da yapılanların terörizm olduğunu ve bugün-
lerde cihadın caiz olmayıp İslam'ın bugün buna
müsaade etmediğini açıklıyorlar. Bu konuda
onlar istedikleri delili sunabilirler ancak
Ahmediyetin öğretilerinden etkilendiklerini inkar
edemezler. Amele gelince bu konuda tembelli-
ğimiz ve zaafımız vardır. Bu konuda dünyaya
örnek olabilecek ve Cemaatimizin üstünlüğünü
kabul ettirebilecek ruh, henüz içimizde yerleş-
medi. İslam'ın ameli ıslah için sunduğu öğretiye
tam olarak amel etmemekteyiz. Tersine çoğu
zaman diğerlerinin ufak tefek sözlerine uyup
onlara yöneliriz. Yukarıda bunun örneklerini

verdim. Kendimizi kabul ettireceğimiz yerde
onları taklit etmeye başlarız ve bazen amel sa-
hasında utanç yaşarız.

Kısacası amel sahasında başarıya ulaşmaya ihti-
yacımız vardır. Bu çağda, feyiz aldığımız suyu
korumalı ve zayi etmemeliyiz. Tersine onları,
tarlaların sulanmasında büyük rol oynayan ne-
hirler haline getirmeliyiz. Bu suyun sağa sola
boşa akmaması için sınırlarımızı çizmek zorun-
dayız. Ameli ıslahımız için kendi kendimize bazı
yasaklar getirmeliyiz. Biz ancak böylelikle ama-
cımıza ulaşabiliriz. İnanç duvarlarının sağlam-
laşması için şüphesiz canımızı, malımızı ve vak-
timizi kurban ettik ve devam ediyoruz. Ancak
amel duvarlarıyla, gerektiği kadar ilgilenmedik.

Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü} bu konuyu özet
olarak çok güzel bir şekilde anlatmıştır. O şöyle
der; Şimdiye kadar inançtan oluşan iki duvar
vardır. Ancak amelden oluşan iki duvarı biz
örmedik. Bundan dolayı hırsız gelip eşyamızı
çalıp götürür. Biz fedakarlıklar neticesinde dört
duvarı tam olarak ördüğümüzde hırsızın içeri
girmek için kullandığı bütün yollar kapanacak-
tır.²

Netice olarak bugün hem kişisel, hem eş ve
çocuklarımızın isteklerini kurban etmek için söz
vermeye ihtiyacımız vardır. Ameli ıslah duvarla-
rını gitgide sağlamlaştıran her fedakarlık için
çaba sarf etmeye söz vermemiz gerekir. Böyle
olunca ne diğer insanlar bize zarar verebilirler
ne de biz utanılacak duruma düşeriz. Evlerimize
hırsız girip bize zarar veremez. Yüce Allah bize
bunları yapmayı nasip eylesin.

**Kaynak: El-Fazl International, 10 Ocak 2014-
16 Ocak 2014, Çev. Raşit Paktürk**

¹ Melfuzat, Cilt 5, sayfa 454-455, Rabvah

² Alıntı; Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 391-392, 12 Hazi-
ran 1936 Cuma Hutbesi

10.01.2014 – Vâdedilen Mesih'in Gelişinin Gayesi Sadece İnançları İslah Etmek Değil, Kul Haklarının da Ödenmesi'di.

10 Ocak 2014 Beytül Futuh Londra'da, Halifetü'l Mesih'il Hamis'in Eyyedehullahu Bi Nasrihil Aziz Verdiği Cuma Hutbesi

Kelime-i Şahadet istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Geçen iki hafta önce ben, Hazret Halifetü'l Mesih'i's Sani'nin ^{radiyallahu anhu} hutbelerinin ışığında ameli ıslahla ilgili birkaç hutbe vermiştim ve ameli ıslaha engel olan bazı sebeplerden bahsetmiştim. Biz Cemaat olarak ameli ıslahın yüksek seviyelerine ulaşmak istiyorsak bu engelleri aşmamız gerekir diye de söylemiştim. Amel engellerinin, inanış engellerinden daha güçlü olduğunu anlatmıştım. Bu konuya biraz daha açıklık getireceğim.

Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} gelişinin gayesi sadece inanışların ıslahı değildi. O, kulun Allah ile bağı olması gerektiğini ve amellerin de ıslah edilmesi gerektiğini açıkça söylemiştir. Unutmamalıyız ki onun gelişinin gayesi budur. Kul haklarının ödenmesi de gelişinin gayelerinden birisidir ve bunların hepsi amele dayalıdır. Allah ve kul hakları iyi ameller işleyerek ödenir.

Vâdedilen Mesih ^{aleyhisselam} önce de birkaç kez söylediğim gibi şöyle buyurmuştur: "Biliniz ki, amel olmadıkça sadece bol konuşmalar ve dilin çok kullanılması bir işe yaramaz."¹

"İmanlarınızı tartın. Amel imanın zinetidir. İnsanın ameli durumu dürüst olmayınca imanı yoktur."²

Eğer biz Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} misyonunda işe yaramak istiyorsak ve onun gelişinin gayesini tamamlayanlardan olmak istiyorsak,

bu ancak, aramızdan her birinin amelî ıslahın engellerini ortadan kaldırmak için tam olarak çaba sarf etmesiyle mümkündür. Çünkü ancak bu ameli ıslah, başkalarının ilgisini bize çekecektir. Ve netice olarak biz Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} misyonunun gerçekleşmesinde yardımcı olabileceğiz. Bunu elde etmek için nelerin yapılması gerektiğini düşünmek zorundayız. Çünkü ameli ıslah, galip gelmemizin silahlarından birisidir. Başkalarını ıslah edeceğimiz güç, bizim ameli ıslahımızla ortaya çıkacaktır. Bizim galip gelmekteki amacımız, başkalarını buyruğumuz altına almak veya dünyevî bir hedefi ede etmek için değildir. Tersine insanların gönüllerini Allah ve Peygamberi Muhammed'e ^{sallallahu aleyhi vesellem} çevirmektir. Bizimle diğerleri arasında fark yoksa dünya neden bize kulak assın. Bundan dolayı amel güçlerimizi sağlamlaştırıp bunun üzerinde devamlı olarak durmaya ihtiyacımız vardır. Başkalarından etkilenmeye değil, tersine bizim onları etkilemeye ihtiyacımız vardır. Çağımızda insanlar maddiyatçılıktan etkilenmekteyken, bizim durumumuzu her zamankinden daha ziyade incelemeye ihtiyacımız vardır. Ve bu incelemeyi yaparken dünyanın etkisinden kurtulmak zorundayız. Hem biz hem de dünyanın çoğu Allah'ın hakkını ödeyenler olsunlar diye dünyayı da bu şeytanî durumdan çıkarmamız lazım. Ancak bu yolda büyük engeller bulunmaktadır. Bundan dolayı içimizde bu engelleri aşabilecek bir gücün meydana gelme-

¹ Melfuzat, Cilt 1, sayfa 48, 2003 baskısı Rabvah

² Melfuzat, Cilt 1, sayfa 249, 2003 baskısı Rabvah

si gerekir. Dünyaya karşı koyabilmek için bazı kaidelerin önerilmesi gerekecek ve içimizden her biri ona uyacak. Bunun için nefislerimizi feda edeceğiz ve bir ortam oluşturacağız. Bunu elde etmedikçe başarı sağlanamaz.

Bugünlerde dünya globalleşmiştir. Sanki bir şehir veya mahalle gibidir. Binlerce kilometre uzaklıktaki bir kötülük veya iyilik elektronik medya ile her eve ulaşmaktadır. Toplu olarak kötülüğün yayılma yüzdesi, iyiliğin yayılma yüzdesinden daha fazladır. Ayrıca iyilik ve kötülüğün ölçüleri değişmiştir. İslamî toplumda kötülük sayılan bir şey, hemen hemen dinsizleşmiş dünyadar toplumda kötülük sayılmaz. Onlara göre o, basit bir mesele hatta iyilik sayılmaktadır.

Hiz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü}, batı toplumunda dansın revaçta olduğunu örnek olarak anlatmaktadır. Onun zamanında dans bu kadar yaygın değildi. Bunun için en azından bazı özel yerlere gidilmesi gerekiyordu. Bugünlerde ise televizyon ve internet bunu her yere ulaştırmıştır. Bazı evler eğlence adı altında dans salonları haline gelmiştir. Bazı aile içi kutlamalarda, özellikle evlenirken eğlence ve sevinç adı altında beyhude danslar yapılır. Ahmedî bir aile bunlardan özellikle uzak olmalı. Ben Muslih Mevud'un ^{radiyallahu anhü} batı toplumunda dansın revaçta olduğunu söylediğini anlatıyordum. Bir zamanlar insanlar bunu kötü zannederken, zaman içerisinde onu benimsemeye başladılar. O zamanlar erkek ve kadın birbirinin elini tutarak dans ederlerdi. Daha sonra yüzler birbirine yak-

laşacak şekilde dans etmeye başladılar ve git-gide aralarındaki mesafe azaldı.¹

Demin de anlattığım gibi artık dans adı altında beyhudeliklerin sınırı kalmamıştır. Çıplak gibi gösteren elbiselerle televizyonda danslar gösterilir. Bu neden yaygınlaştı? Bunun sebebine gelince, kötülük yayanlar dünyanın protestosuna aldırış etmeden sebat ile kötülüğü yaymaya devam ettiler. Ve eninde sonunda başarıya ulaştılar. Pakistan gibi Müslüman sayılan bir ülkede de eğlence ve özgürlük adı altında televizyonda beyhudelik ve çıplaklık görülür. Başka bir deyişle kötülük, sebat gösterdiğinden dünyayı etkisi altına almıştır. Bundan dolayı ona karşı gelmek için çok büyük plan ve fedakârlığa ihtiyaç vardır. Bunu yapamadığımız takdirde hedefimize ulaşamayız.

Çok düşünmeye, incelemeye ve çabalamaya ve bu engelleri ortadan kaldıracak vasıtaları benimsemeye ihtiyacımız vardır. Onlardan istifade etmekle içimizde bu engelleri aşan güç meydana çıkacaktır ve biz böylelikle kötülüğe karşı koyabileceğiz. Bu gücü elde etmenin yolunu Hiz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü} çok güzel bir şekilde anlatmıştır. Ona göre, amelî islah için insan ancak şu üç şeyi elde ederse başarıya ulaşabilir;

- 1- İrade gücü,
- 2- Doğru ve eksiksiz bilgi,
- 3- Amel gücü.

Ancak asıl temel güç, irade ve amel gücüdür. Bunlardan her ikisi arasında bulunan, doğru ve eksiksiz bilgi bu iki temel gücü etkiler. Bilginin

¹ Alıntı Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 432, 3 Temmuz 1936 Cuma Hutbesi

doğru olması amelî gücü etkilediği gibi irade gücünü de etkiler.¹

İlk olarak, irade gücü ve amelî gücünün amelî ıslahı etkileyen iki temel olduğunu unutmamamız gerekir. Bunun için irade gücünü daha fazla sağlamlaştırarak amelî gücün eksikliğini gidermeye ihtiyacımız vardır. Bir kötülüğü durdurmak için güçlü bir iradeye sahip isek kötülük ancak o zaman engellenebilir. Bununla beraber amelî gücü içindeki zaaf ve eksikliği de ortadan kaldırınca, irade gücünün güçlü olması ancak o zaman işimize yarayacaktır. Bu olmaksızın ıslah mümkün değildir.

Bu açıdan irade gücümüzü incelediğimizde onda çok az eksiklik görülmektedir. Çünkü Cemaatin her ferdi veya hemen hemen Cemaatin çoğu, İslamî talimatların yayılmasını, takva temizlik ve Allah sevgisinin içlerinde yerleşmesini ister. Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhu} buyurur ki; bundan irade gücümüzün güçlü olduğu ispatlanmaktadır. Ancak doğru netice elde edilmiyorsa iki şeyden birisi doğrudur.

1-Amel için hakikaten olması gerektiği kadar irade gücü içimizde yoktur.

2-Ancak inancın ıslahı için olması gerektiği kadar irade gücü bizde mevcuttur. Bundan dolayı inanışımız düzeldi ancak amelî ıslah için irade gücü gerekiyordu. O içimizde yoktu, bundan dolayı biz amelî ıslahı başaramadık.

Bunu kabul edecek olursak, kulluk konusunda da bir eksikliğin bulunduğunu, bundan dolayı amelî gücünün zayıfladığını ve irade gücünün etkisini kabul etmediğini itiraf etmek gereke-

cektir. Yani amelî gücümüz felce uğradığı için irade gücünün etkisini kabul etmemektedir veya bunu kabul etmek için ihtiyaç duyulan yardımcılarda zaaf vardır. Durum böyle olunca amelî kuvveti, etkilenen kuvvet veya başkasının etkisi altında işleyen kuvvet tedavi edilmedikçe hiçbir fayda elde edilemez. Mesela, bir öğrenci dersini ezberlemek istiyor ancak bunun başaramıyor. Onun zihni tedavi edilmedikçe ona ne kadar ders verilirse ve öğrenci onu ne kadar ezberlemeye çabalarsa çabalasın dersini ezberleyemez.²

Klavuzluğu doğru yapabilmesi için zihnimizi düzelten sebepleri bilmek zorundayız. Yahut ders ezberlemenin yöntemini değiştireceğiz.

Pakistan'da, öğrenci ister konuyu anlasın ister anlamasın her şeyi tekrarlayarak ezberleme alışkanlığı vardır. Öğrenciler bu şekilde hazırlanırlar. Onlar bu konuda mahirdirler. Bazıları kitapların her kelimesini ezbere bilirler. Batı toplumundaki öğrenme yöntemi farklıdır. Burada her konuyu anlayarak okumak zorundadırlar. Öğrenciler Pakistan'dan buraya gelince bazen orada daha az not alanlar burada daha iyi not alırlar. Fazla geçmeden bu nizamı alışırlar. Diğer taraftan orada daha iyi not alanlar buraya gelince az not alırlar. Rabvah'ta Cemaatin okulları bazı mecburiyetlerden dolayı devlet idare heyetinden ayrılıp Ağa Han idare heyetine bağlanmak zorunda kalınca, orada sınav sistemi farklı olduğundan birçok öğrenci genel olarak Pakistana özgü eğitim sisteminde aldıkları puanı artık alamadıklarını ve sebebini anlayamadıklarını yazdılar. İşte bazen sorunun sebebi zihin

¹ Alıntı Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 440, 10 Temmuz 1936 Cuma Hutbesi

² Alıntı Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 435-436, 10 Temmuz 1936 Cuma Hutbesi

değildir. Zihinde eğer sorun yoksa yine de ders iyi ezberlenilemeyebilir. Bunun sebebi sadece zihnin zaafı değildir, tersine başka sebepleri vardır. Eğer zihin de zayıf ise o zaman çok zorlukla karşılaşılır. Ezberletmenin yollarının değiştirilmesi gerekir. Gelişmiş ülkelerde zihnen zayıf olan çocuklar için özel okullar vardır. onlarla ilgilenilir ve bazen zihnen zayıf olan bu çocuklar eğitimde büyük başarı sağlarlar.

Kısacası amelî yol da uğraştırır. Doğru yol seçilmezse başarı elde edilemez. Netice olarak bir iş yapmak için önerilen amelî yola göre beyin de ona uygun şekilde hazırlanılacak. Bunu yapmaksızın başarı mümkün değildir.

Amelî ıslahı gerçekleştirirken biz bunu da dikkate almalıyız. Bizim iyi niyetlerimiz, beynimizin amelî ıslahı başlatan kısımlarını neden etkilemiyor diye incelemeliyiz. Bu yolda engel teşkil eden nedenleri ortadan kaldırmak için çabalamalıyız.

Ayrıca kulluğumuzun seviyesini incelemeliyiz. Amelî çabamızda iyi niyet ihlas ve vefanın ne kadar bulunduğu da dikkat etmeliyiz.

İşte amelî ıslaha engel olan iki türlü engel vardır. Birincisi irade gücünün zaafı, ikincisi ise amel gücünün zaafıdır. Yukarıda bildirildiği gibi bunların ortasında amelî ıslahı etkileyen başka bir zaaf da bilgi zaafıdır ve her iki tarafı da etkiler.

Amelî hayatı incelediğimizde hem iradenin hem de amelin bilgiye uygun hareket ettiğini görmekteyiz. Mesela eğer bir insan, bin kişilik ordunun evine saldıracağını bilmeyip, sadece birileri tarafından saldırıya uğrayacağını biliyorsa ve saldıracak olanların bir iki kişi olacağını

zannediyorsa ona göre hazırlık yapar. Ancak eğer bin kişilik ordunun saldıracağını bilirse hazırlığı da ona göre olur. İşte bilgi eksikliğinden dolayı kusurlu davranış meydana gelir. Doğru bilgi irade gücünü güçlendirir. Aynen bunun gibi bazen insan bir şeyi hafif zannettiği için kaldırmak ister, ancak o ağır olduğundan onu kaldıramaz. Onun ağırlığının bir kere farkına varınca daha ziyade güç sarfedip, kaldırma yolunu değiştirerek kaldırmaya çalışır ve kaldırır. İşte doğru bilgi onda zaten varolan gücün fazlasıyla ortaya çıkmasına neden oldu ve o gücünü doğru yol ile kullanınca başarıya ulaştı.

Allah-u Teala'nın verdiği beceri mevcut olmasına rağmen o beceri ve güç doğru olarak kullanıldığında hedefe kolaylıkla veya daha iyi bir şekilde ulaşılır. Bunun nedeni ise bilgidir. Eğer beceri doğru olarak kullanılmazsa basit meselelerde bile zarara girilir. İşte bu prensibin, amelî beceriyi harekete geçirirken ve amelî zaaftan kurtulurken kullanılması gerekir. Bilgiye göre gerçek gücün kullanılması ve zaaflara galip gelinmesi için bilgimizi genişletmeye ihtiyacımız vardır.

Hz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhu} şöyle der: Allah-u Teâlâ her insanın içinde bir mukayeseli güç yerleştirmiştir. İnsan onunla iki şey arasında mukayese yapabilir. Bu güç, hangi iş için ne kadar güce ihtiyaç olduğuna karar verir. Şimdi bütün güç insanın elinde olmayıp tersine beyninde muhafaza edilmektedir. Bundan dolayı yukarıda yük kaldırma örneğinde anlatıldığı gibi birinci defa hedefe ulaşılmayınca insan, beyninden daha fazla güç talep eder. Bu güç gönderilince yükünü kolaylıkla kaldırır. İşte bu mukayese gücü de bilgi ile elde edilir. İster iç

bilgisi ister dış bilgisi olsun. İç bilgiden kastedilen müşahede ve tecrübedir, dış bilgiden kastedilen dışarıdan kulağa gelen seslerdir. Yukarıda dışarıdan gelen saldırı örneğinde olduğu gibi. Dıştan gelen saldırıya karşı uyanık olmasına sebep olan dışarıdan gelen seslerdir. Ancak yük kaldırma örneğinde ise mukayese gücü kendiliğinden karar vermek zorundadır ki önce yük hafif zannedildiğinden dolayı kaldırılamadı, on kilo, beş kilo zannedildiği için daha az güç sarfedildi, şimdi bunu kaldırırken on kiloyu kaldırmak için gerekli olan güç sarfedilmeli. İşte bu prensip göz önünde tutulduğunda, insan amelî islah için yola çıktığında, mukayeseli güç, bu yolda ne kadar gücün sarfedilmesine ihtiyaç olduğuna karar verir.

Bazen doğru bilgiye sahip olmadığından insan amelî islahı gerçekleştiremez. Bilgi yokluğundan dolayı mukayeseli güç, insana amelî islah için ne kadar güç gerektiği konusunda doğru haber iletmez.¹

Mukayese kuvveti insanın uyanık kalmasını sağlar, ancak aynı zamanda o, bilgisizlikten dolayı gaflete düşürür.

Bir konuyla ilgili bilgi sahibi olunca insan ancak o zaman mukayese gücüne sahip olur. Bilgisi olursa, neyin ne şekilde kullanılması gerektiği konusunda onu uyaracaktır. Bilgisi olmazsa insan bir şey yapamaz. Bununla beraber bilgisizlikten veya bilgi eksikliğinden dolayı insan günaha düşer. Nitekim bir çocuk, günah işleyen veya hep günah içinde yaşayan, meclislerinde her zaman, "yalan söylemeden bu dünyada geçim sağlanamaz," diyen insanlar arasında

yetiştğinde, çağımızda yalan söylemeden başarı sağlanamaz, diye düşünür.

Burada bunu da söylemek isterim ki, buraya mülteci olarak gelenlerin çoğunun içinde Allah bilir neden, uzun uzun hikaye anlatmadan ve yalan söylemeden ilticamız kabul edilmez düşüncesi vardır. Halbuki ben birkaç kez, az ve doğruyu söyleyince ilticanın daha çabuk kabul edileceğini söyledim ve bunun birçok örneği vardır. Birçok kişi bana, az ve doğruyu söylediklerini ve ilticalarının birkaç gün içinde kabul edildiğini söyledi. Pakistan'daki zihni eziyet artık dayanılmaz hale geldi, demeniz bile yeterlidir. Pakistan'da insan hem kendisi hakkında hem çocuklarıyla ilgili hep korku içindedir. Birçok endişeleri vardır. Çocuklar okula gidemez, giderse de rahatsız edilmektedir. Bu ve buna benzer birçok şey vardır. Onlar anlatılınca iltica davalarının çoğu olumlu sonuçlanır. Kısacası, doğruya sınıksız sarılıp Allah'a tevekkül edilmeli. Hakimlere şöyle şöyle hikayeler uydurduk diye çocukların önünde konuşulduğunda çocuk, "yalan günah değildir, yalan söylenmeseydi ilticamız kabul edilmezdi, bu günlerde hiç kimse doğruyu söylemez, nitekim bütün ilerlemenin anahtarı yalandır," diye düşünecektir. İşte büyüklerin konuşmaları çocuğun zihninde böyle düşünceleri yerleştirir ve bilgileri bununla sınırlı kalır. Bunun neticesi ne olur? Şüphesiz böyle yetişen çocuklar büyüdüktan sonra, her ne zaman sıkışırsa, mukayese gücünden istifade ettiğinde o ona, tehlike büyüktür, yalan söylemekte bir beis yoktur, diye tavsiye edecektir. Gıybet de aynen böyledir. Çocuk yetiştiği ortamda herkesi gıybet ederken görürse, o da büyüdüktan sonra her ne zaman gıybet etme fırsatı eline geçerse, mukayese gücü ona, top-

¹ Alıntı Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 437-438, 10 Temmuz 1936 Cuma Hutbesi

lumda herkes bunu yapar, günahdır ama o kadar büyük günah değildir, sen de gıybet edersen bunda ne kötülük var diye ona tavsiyede bulunur. Bunun üzerine o, çıkarlarım gıybet etmek ile, diye düşünerek bunu yapar. Geçen hutbemde, "bazı günahlar büyük bazıları ise küçüktür ve küçük günahların işlenmesinde bir beis yoktur," şeklindeki inanışın amelî islahta büyük bir engel teşkil ettiğini anlatmıştım. İnsan küçük zannettiği o günahları bir kere işledikten sonra onları terk etmesi zorlaşır. İnsanda mukayese gücü bulunmasına rağmen, ortamın ona verdiği yanlış bilgidен dolayı bu güç ona, günaha galip gelecek kadar kuvvet sağlamaz. Yukarıda yük örneğinde olduğu gibi. Zayıf güç yük kaldıramadı, ancak beyin ona, yükün kaldırılması için daha fazla güç sağladığında aynı el, daha önce kaldıramadığı ağır yükü kaldırabilirdi. Mukayese gücü beyne emir vermeseydi insan yükü kaldıramazdı. Günahı silip yok etmek için de aynı kural geçerlidir. İnsanın içinde günahı yok etme gücü olmasına rağmen, günahla karşılaştığında mukayese gücü ona "bu küçük ve basit bir günahdır, işlenirse bir beis yoktur ve bu senin menfaatinedir," dediğinde beyin, günahı silip yok etmek için güç göndermez. Böylelikle ona karşı olan hassasiyet ölüp yok olur. Başka bir deyişle irade gücü yok olur ve günaha düşülür. İşte amelî islah için üç şeyin kuvvetli olması şarttır.

İrade gücünün kuvvetli olması, bilginin olması ve amel gücüne kuvvet kazandırılması gerekir. Unutulmamalı ki bilgi aslında irade gücünün bir parçasıdır. Çünkü bilgi arttıkça irade gücü de artar. Başka bir deyişle o amel etmeye amade olur. Özet olarak amelî islah için üç şeye muhtacız. Birincisi irade gücünün büyük işler yap-

abilecek kadar güçlü olması; İkincisi bilgidir ki bunun sayesinde, irade gücü sorumluluğunu hissedecek, neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar verecek ve doğruyu destekleyip ona göre hareket etmek için bütün gücü sağlayacak ve insanı gafletten çıkarıp fırsatları zayi etmemesini sağlayacak. Üçüncüsü amelî güçtür ki, uzuvlarımız irademize tabi olacak, yani kötü iradelerimize değil, iyi iradelerimize tabi olup emrettiklerini reddetmeyecek.

Bunlar, günahtan kurtulma ve amelî islahın temel yollarıdır. İrade gücümüzü, gücü, kuvveti ve prensipleriyle dediğini kabul ettiren güçlü bir yetkili haline getirmeliyiz. Küçük ve büyük günahlar gibi tanımlar uydurmaktan uzak durmalıyız ve onların üzerimize galip gelmelerine engel olmalıyız. Doğru bilgi, mukayese gücünün hatalarından oluşan başarısızlıktan bizi korur. Yukarıda ben bunu bir örnekle anlattım ki bunun sonucu hassasiyetler yok olur. İnsan, günah küçük müdür, büyük müdür meselesi içinde döner durur ve böylece islah fırsatı elinden kaçır gider. Bazen ise bilgisizlikten dolayı, irade gücü, neyin yapıp yapılmayacağına karar vermekten aciz kalır. Amelî güç kuvvetli olursa irade gücünün en hafif işaretini dahi kabul eder.

Hiz. Muslih Mevud ^{radiyallahu anhü} bir püf noktası daha beyan etmiştir. Biliniz ki amel gücünün zaafı, hakiki ve gayri hakiki olmak üzere iki türdür. Güç var olduğu halde, adet vesairden dolayı paslandıysa gayri hakiki zaafıdır. Ancak uzun zamandan beri kullanılmadığı için ölü gibi olup dış desteğe ve yardıma ihtiyaç varsa hakiki zaaf demektir. Gayri hakikiyi bir örnekle anlatacak olursak, bir kişi kırk kilo kaldırma gücüne

sahiptir. Ancak çalışma adeti olmadığından, yük kaldırması istendiğinde rahatsız olur ve sıkıntıya düşer. Böyle kimse kendini zorlarsa başarılı bir şekilde yük kaldıracaktır. Hakiki zaafa gelince, uzun zamandan beri çalışmadığı için çalışma gücünü yok etmiş olan insanda onbeş-yirmi kilodan fazla yük kaldırma gücü kalmamıştır ve fazla yük kaldırması için bir yardımcıya ihtiyacı vardır. Onun ıslahı için irade gücü ve amel gücünün artması için bazı diğer yollara başvurmamız gerekecektir. Sonuç olarak güç hazinesi kalmayınca, işin tamamlanması için dışarıdan desteğe ihtiyacı olacaktır. Amelî ıslah da buna benzer. Farklı insanlara farklı tedaviler uygulanır. Herkes için aynı reçete geçerli değildir. Bazı kimselerde irade gücünün, bazı kimselerde ise amel gücünün ortaya çıkarılmasına ihtiyaç vardır. Yük, güçten fazla olup dayanılmaz ise dışarıdan desteğe ihtiyaç vardır.¹

Böyle bir durumda toplum, cemaat ve zeylî tanzimler rollerini oynamak zorundadırlar.

İşte amelî ıslah için bu konularla ilgilenmemiz ve bu şeyleri meydana getirmemiz gerekir. İrade gücümüzü kuvvetli kılmamız gerekir. Amel gücümüzü sağlamlaştırmamız gerekir ki biz Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} gelişinin gayesini tamamlayanlardan olalım. Allah'ın bize bağışladığı becerilerimiz ve güçlerimiz paslanıp yok olmasın. Bu konuyu inşallah ileride açıklayacağım. Son olarak Vâdedilen Mesih'in ^{aleyhisselam} bir buyruğunu sunacağım: "Yüce Allah'tan ıslah dilemek ve gücün harcanması. İman yolu işte budur."²

İşte Allah'tan ıslah dilemek, irade gücümüzü dua ile kuvvetlendirmemiz ve gücümüzü harcamamız, irade gücünü ve amelî gücü ortaya koymamız demektir. Bunların yüksek seviyeye varması imanın ta kendisidir. Böyle olunca kul, her işi Allah rızası için yapar ve Allah'ın rızasının elde edilmesi onun ilgisinin odak noktasıdır.

O başka bir yerde şöyle buyurur: "Siz sadece amel örneklerinizi gösteriniz. O örnekler öylesine nurlu olmalı ki diğer insanlar onları kabul etsinler."³

İşte, amel örneklerinde nur olmayınca, hiç kimse onu kabul etmez. İç durumunuzda temizlik ve parlaklık olmadığı müddetçe hiç kimse müşterisi olmaz. Ahlakınız yüksek seviyeye varmadıkça hiçbir makama ulaşamazsınız.

Kısacası ameli durumların ıslahına ve büyük çaba ve aralıksız incelemeye ihtiyaç vardır ki; her Ahmedi hedefine ulaşabilsin ve vaat edilen Mesih'in ^{aleyhisselam} isteğine uygun olarak gerçek manada Müslüman olabilsin. Allah bizi buna muvaffak kılsın. Amin.

Kaynak: El-Fazl International, 31 Ocak 2014-6 Şubat 2014, Çev. Raşit Paktürk

¹ Alıntı Hutbat-ı Mahmud, cilt 17, sayfa 441, 10 Temmuz 1936 Cuma Hutbesi

² Melfuzat, Cilt 1, sayfa 92, 2003 Baskısı, Rabvah

³ Melfuzat, Cilt 1, sayfa 116, 2003 Baskısı, Rabvah

17.01.2014 – İnsanda İrade Gücü, Doğru ve Tam Bilgi ile Amel Gücü meydana gelirse, Ameli İslah o zaman gerçekleşebilir.

17 Ocak 2014 Beytül Futuh Londra'da, Halifetü'l Mesih'il Hamis'in Eyyedehullahu Bi Nasrihil Aziz Verdiği Cuma Hutbesi

Kelime-i Şahadet istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Geçen hutbemde ameli ıslah yolundaki engellerin ve sık sık bizi kendisine çeken sebepleri yok etmek konusunda nelerin gerekli olduğundan bahsedilmişti. Bu konuda, eğer insanda irade gücü, doğru ve tam bilgi ve amel kuvveti doğarsa o zaman ameli ıslah yolundaki kötülüklerle karşı konulabileceği beyan edilmişti. Çünkü amel zaafı ancak, irade gücünün olmadığı yahut iyi amellerin ve kötü amellerin ne olduğunun bilinmediği durumlarda olur. Keza iyi ameller nasıl yapılacak? Kötü işleri uzaklaştırmak için nasıl çaba sarfedilmelidir? Bunların bilinmediği durumlarda amelî zaaf olur. Sonra amel kuvveti de kötülüğe karşı koyamayacak kadar zayıf olmamalıdır. Kısacası irade gücünü sağlamlaştırmak ve bilgi zaafını uzaklaştırmak pek gereklidir. Amelî kuvvet insanın kendi çabasıyla da olur. Ancak eğer insan aşırı zayıf ise o zaman dış yardıma da gerek vardır.

Bu sözlerden geçen hutbemde bahsedilmişti. Bazı örneklerle ben bunları daha da açıklayacağım. Geçen hutbemde de söylediğim gibi ben bu konuda daha fazla açıklamalar yapacağım. Nitekim bu gereklidir.

Ameli ıslah için üç şeyin gerekli olduğunu görmüştük, bunlardan ilki irade gücüdür. Bu irade gücü nedir? İrade gücü hakkında konuşuluyor ve onun ne olduğu soruluyor! Aramızdan bazıları için bu çok tuhaf olacak. Çoğumuz diyecek ki irade gücü kelimeleri var ya, bundan anlaşıldığı gibi bu, bir iş yapmanın güçlü iradesi, o işi yapmak ve onu yapmanın kuvveti demektir,

irade gücü ne demektir diye sormaya ne gerek vardır? Bu konu da herkese açık olsun ki Hz. Muslih-i Mevud ^{radiyallahu anhu} bunu çok güzel bir şekilde beyan etmiştir ve irade gücünün anlamı, amel bakımından her yerde değişir, demiştir. Onun için bu temel anlamı hatırimızda tutmamız gerekir. Biz bunu göz önünde tutunca o zaman din konusunda irade gücü nedir diye iyice düşünebileceğiz.

Herkese açık olsun ki din konusunda irade gücü imanın bir adıdır. Bu açıdan baktığımız zaman, ameli kuvvetin imanın artmasıyla çoğaldığını anlıyoruz. Eğer iman kuvvetli olursa ve insanın Yüce Allah ^{celle celalühü} ile alakası olursa o zaman insanın işleri kendiliğinden olmaya devam eder. Her zorluk Yüce Allah'ın yardımı ve desteğiyle kolaylaşmaya devam eder. Ameli zorluklar o imandan dolayı uçup havaya karışır ve insan kolay bir şekilde onlara üstün gelir. Bunlar sadece temelsiz sözler değildir. Aksine biz onların örneklerini fiilen görürüz. Hz. Resulüllah'ın ^{sallellahu aleyhi vesellem} zamanına bir göz attığımız zaman, imandan önceki ve imandan sonraki ameli durumların öyle şaşırtıcı örneklerini görürüz ki hayretler içinde kalırız.

Hz. Resulüllah'a ^{sallellahu aleyhi vesellem} iman eden insanlar kimlerdi? Onların ameli durumları nasıldı? Tarih bu konuda bize neler anlatır? O iman edenler arasında hırsızlar da vardı, yol kesiciler de. Onların arasında fasıklar ve büyük günahkarlar bile vardı. Kendi anneleriyle nikâhlananlar, annelerini miras malı olarak bölüşen-

ler de vardı. Kendi öz kızlarını öldürenler vardı. Devamlı kumar oynayan kumarbazlar vardı. Onların arasında içkiciler de vardı. İçkiye o kadar düşkündüler ki bu konuda hiç kimse onlarla yarışamazdı. Onlar içki içmeyi bir onur sayarlardı. Ben daha fazla içki içebilirim yahut içtim diyerek, içki içmek konusunda iftihar ederek birbirleriyle yarışarlardı. Bir şair, ben geceleyin kalkıp içki içen birisiyim, suya asla dokunmam, diyerek büyüklüğünü ileri sürer ve bununla iftihar ederdi. Bir kumarbaz kumarı ile iftihar eder ve ben bütün malımı kumarda kaybedebilen birisiyim, daha sonra yeni mal gelince onu yine kumarda kaybederim diyerek kumarbazlığıyla iftihar ederdi. Bugün belki de en büyük kumarbaz dahi açık olarak böyle bir iddia da bulunamaz. Kısacası o zaman onların durumu böyleydi.

Sonra Hz. Muhammed Resulullah'a ^{sallellahu aleyhi vesellem} iman edince onların durumu nasıl değişti? Bu iman onlarda nasıl bir irade gücü yarattı? Tarih bize bu olayları da anlatmaktadır. Onlarda, bu kadar yüce bir inkılâp nasıl gerçekleşti? İnsan bunu görünce hayret içinde kalır. Onlar iman eder etmez, şimdi dinin talimatlarına göre amel etmek için kalbimizi kuvvetlendirmeliyiz, Yüce Allah'ın buyruklarına aykırı hiçbir adım atmamalıyız, diye karar aldılar. Artık, Hz. Muhammed Resulullah'ın ^{sallellahu aleyhi vesellem} her buyruğu bizim için son buyruk olacak, diye karar verdiler. Onların bu kararı çok kuvvetli, çok kesin ve pek sağlam idi. Öyle ki, onların ameli zaafı bir saniye için dahi bu kararın önünde duramadı. Onların durumları tamamen değişti. Öyle ki onlar, en tehlikeli musibetleri dahi üzerlerine almaya hazır oldular. Yalnız hâzırlanmakla kalmayıp, kendilerinde yarattıkları irade gücü onların ameli zaafını kendilerinden uzaklaştırdı. Kuvvetli bir sel dalgası, bir

fırtına, bir çöp tenekesini nasıl süpürüp götürürse, aynı şekilde onların irade gücü de onların amellerinin eksikliklerini süpürüp götürdü.¹

Demin içki örneği verilerek, onların nasıl içki içtikleri ve bununla nasıl iftihar ettikleri beyan edildi. İçki insanı sarhoş edince onun durumu ne kadar ibret verici olur. Burada (Avrupa ülkelerinde) yaşayanlar, buranın içkicilerinin örneklerini çoğu kez görürler. Burada Fazl Camiinin sokaklarında dahi bir sarhoş gezerdi. Onun elinde bir içki şişesinden başka bir şey olmazdı. Elbiseleri çok çirkin olurdu ama yine de içki satın alırdı. Onun tahsil görmüş birisi olduğunu da öğrendim. Belki daha önce bir zamanlar o, bir mühendis imiş. Ancak şimdi artık o hiç çalışmaz ve artık yaşıldır da. Belediyeden yahut devletten kendisine verilen geçim parasının belki de hepsini içki için harcar. Hayatını hep sokaklarda geçirir. Sarhoşluk onun beynini de mahvetmiştir. Zavallı tamamen felce uğramış gibidir. Onu sarhoşken görenler dahi korkarlar. Ben birkaç defa onu öyle gördüm. Bazen o, o yoldan geçen kadınları durdurur. Halbuki onlar bu çevrede yaşayan İngiliz bayanlardır. Ancak yine de korktukları yüzlerinden belli olur. Kısacası içki sarhoşluğu onu bu duruma düşürmüştür. Sarhoş iken kendi anne-babasına dahi küfreden ve aşırı derecede öfkeli olan içkicileri görmek de mümkündür, onlar çok tuhaf hareketler yaparlar. Hatırladığım kadarıyla ben Gana'dayken orada Tamale adlı bir şehir vardır. O devirde orada Cemaatimizin bir tarım projesi vardı. Orada kaldığım evin etrafında, hatta yalnız etrafında değil iç tarafında dahi bir duvar yoktu. Bütün evler çitsiz yahut duvarsız idi. Burada dahi genellikle böyle evler yapılmış olur. Bazı kimseler kendi iç bahçelerini duvarlarla

¹ Hutbat-ı Mahmud; C.17, S.443-444, 10 Temmuz 1936, Fazlı Ömer Foundation, Rabvah

çevrelemişlerdir. Buradaki evlerin arka bahçeleri gibi bizim evimizin ne içinde ne de dışında bir avlu yoktu. Her tarafı açık, küçücük bir yerdi. Orada araba park edilirdi. Hiçbir duvar yahut büyük kapı yoktu. O devirde oranın iktisadi durumu kötüydü. Eğer dışarıda açıkta bir şey kalırsa hırsızlar tarafından çalınırdı. Şimdi artık burada bile hırsızlık olayları başlamıştır. Hatta burada hırsızlar kapıları kırarak içeri girerler. Ayrıca yol kesicilik olayları da vardır. Kısacası o zaman barış durumu berbattı. İktisadın bozuk oluşundan dolayı orada bir bekçiyi görevlendirmiştik. O geceleyin işe gelirdi. Ben ona özellikle söyledim ki burada bizim arabamızın lastiği dışarıda olur. Çünkü orada o evin durumu öyleydi ve onun içinde de değişiklik yapılmıştı. Lastik koymak için ayrılan yere lastik konamazdı. Ben özel olarak ona dedim ki, bak, burada lastikler çok çalınır. Sen bunları koru ve buna dikkat et. O, genellikle içki içerek sarhoş iken gelirdi ve lastikleri dışarı çıkarmadan önce kendisi yere düşmüş olurdu. Bir gün ben onu yüzükoyun yere düşmüş gördüm. O gün o, çok aşırı sarhoştı. O zaman bekçilik yapmak bir yana, abuk sabuk konuşuyordu, o yüzden o an kendisine bir şey söylemek uygun değildi. Aksi takdirde o bana da sövebilirdi. Ertesi gün sarhoşluğu azalınca ben kendisine, git, artık sana iş vermeyeceğiz, dedim. O zaman o, yalvarmaya başladı. O, içki içmekten vazgeçemezdi ancak biraz akıllı davranmaya başladı. Artık işe gelmeden çok önce içerdi ve işe gelene kadar sarhoşluğu azalmış olurdu. Yahut sarhoşluğu belli olmasın diye kontrollü içerdi. Ancak sarhoşlar tam olarak kendilerini kontrol edemezler. Belli bir müddet sonra o yine eski durumuna döndü. Demek istediğim şudur ki; insan sarhoş iken ne yaptığını bilemez ve ne konuştuğunun farkında olamaz. Ertesi gün ona, sen

dün şöyle şöyle konuşmuştun dersiniz inkâr eder ve ben uyuyordum, öyle bir şey demedim, der. demek ki o zaman onlar uysal kimseler gibi olurlar. Sarhoşlukları azalınca sarhoş olduklarını dahi kabul etmezler.

H. Muslih-i Mevud ^{radiyallahu anhü} da trende karşılaştığı bir kimsenin olayını beyan etmişti. O, saygıdeğer bir ailenin üyesiydi ve belki de H. Muslih-i Mevud'u tanıyordu ve Punç'lu bir bakanın oğluydu. O, tren yolculuğu esnasında sarhoşken, akıllı bir insanın ayık iken söylemediği sözleri söylüyordu. H. Muslih-i Mevud ^{radiyallahu anhü} dedi ki, içki sarhoşluğu insanın aklı üzerine bir perde indirir ve sarhoş olan bir kimseyi akılsız yapar.

Diğer taraftan biz, irade kuvvetinin inkılâbını görüyoruz. Bazı gayri Müslimler buna pek inanmazlar. Bu irade kuvveti imanın irade gücüydü ki H. Resulüllah ^{sallellahu aleyhi vesellem} onu kendisine inananlar da yarattı. Bunun manzara-larını aşağıdaki rivayetlerden görebiliriz. Rivayet şöyledir: Bazı sahabeler bir evin içinde oturuyorlardı. Kapılar kapalıydı ve hepsi içki içiyorlardı. O zamana kadar henüz içkinin yasak olduğuna dair bir emir inmemişti ve içki içmekte bir çekince yoktu. İsteyen istediği kadar içki içerdi ve sarhoş da olurdu. Meclisteki insanlar bir içki testisini boşalttılar. Bir testi birkaç galdondan oluşur. Onlar ikinci testi içmeye başlayacaklardı ki sokaktan şöyle bir ses duyuldu: "H. Resulüllah ^{sallellahu aleyhi vesellem} buyurdu ki; Yüce Allah ^{celle celalühü} bana emir vermiştir. Bugünden itibaren artık Müslümanlara içki haram edilmiştir." Bu sesi duyunca, onlardan sarhoşluktan keyif alan sarhoş olmuş birisi ötekine, kalk, bu ilan gerçeğini öğren, dedi. İçki içenlerden birisi kalkıp bu duyurunun gerçeğini öğrenmeye niyetlenmişti ki sarhoşluk mahmuru

başka bir şahıs eline bir değnek aldı ve içki testisine vurarak kırdı. Ötekiler ona dediler ki: Sen ne yaptın? Önce bize fırsat vermen gerekirdi ki biz bu buyruğun anlamı nedir ve kimler içindir, diye soralım. O dedi ki, "önce testiye kırın, ondan sonra buyruğun gerçeği nedir diye sorun. Ben Hz. Resulullah'ın ^{sallallahu aleyhi vesellem} buyruğunu işittikten sonra önce ona göre amel etmeliyim. Daha sonra onun detaylarını, şartlarını ve sınırlarını ve içkinin hangi durumlarda yasak olduğunu öğrenirim." İşte ashab-ı kiram ^{radiyallahu anhüm} ile diğerleri arasındaki fark budur.¹

İçki içenlerin durumu daha önce açıklanmıştır. Bir sarhoş içki içerken önünden kadeh alınırsa, öldürmeye veya ölmeye hazırdır. Kulüplerde ve meyhanelerde bu gibi olaylar çok olur. Birkaç gün önce burada da bir kulüp yahut meyhanede sarhoşun birinin, birisini öldürdüğü haberi vardı. Bu sarhoşlar istekleri dışında sözler duyduklarında bile savaşılmaya ve öldürmeye hazır olurlar. Kısacası sarhoş olup kendinden geçmiş olan bu içkicilerin ne akılları, ne de anlayışları yerinde değildir. Keza onlar dillerine de hakim olamazlar ve anne babalarına da aldırış etmezler. Onların elleri ve ayakları da bilinçsizce hareket eder. Sarhoş iken onlar ne yasaya aldırış ederler ne de cezadan korkarlar. Ancak Ashab-ı Kiramın ^{radiyallahu anhü} irade gücü onların sarhoşluğuna galip geldi. Halbuki onlar o anda da içki mahmurluğunda idiler ve bir içki testisini içip bitirmişler, ikinci testiye de içmek üzereydiler. Öyle bir durumda kulaklarına şöyle bir ses gelir: "Hz. Muhammed ^{sallallahu aleyhi vesellem} dedi ki, Yüce Allah bana içkinin Müslümanlara haram edildiğini emretmiştir." Bunu duyar duymaz onların sarhoşluğu yok olur. Onlar önce içki testisini

kırarlar, sonra duyuru yapana bunun anlamını sorarlar.²

Bu sadece bir evin veya birkaç kişinin hikayesi değildir. Anlatılanlar tarafından şöyle rivayet edilmiştir: Medine'de içki meclislerinin kurulduğu birçok ev vardı. Bu duyuru yapılır yapılmaz içki testileri öyle çabucak kırıldı ki Medine sokaklarında içki su gibi akmaya başladı.³

Ne kadar hayret verici bir irade gücüdür bu! Hz. Muslih-i Mevud ^{radiyallahu anhü} dedi ki, bu öyle bir irade gücüdür ki doğduktan sonra hiçbir şey araya girip ona engel olamaz. Aksine irade gücü her şeye üstün gelmeye başlar. Demek ki irade gücü fazla olanlar ruhani dünyanın kahramanları, yani er kişileri olurlar. Onlar hangi yöne doğru kalkarlarsa, nereye giderlerse yahut nereye gitmeye niyetlenirlerse, şeytan onların önünde silahlarını bırakır. Eğer onların önüne zorlukların dağları bile çıkarsa bir peynir parçasının kesilip ufalandığı gibi parçalanırlar.

Kısacası eğer insanda böyle bir irade gücü ve iman doğarsa o zaman insanların amellerinin ıslahı için başka yollara başvurmaya gerek kalmaz.⁴

Bin dört yüz yıl önce iman kuvveti neticesinde ameli ıslahta inkılâp gerçekleşti. Onun, bu kadar geniş çağlı bir örneği dünyanın başka hiçbir yerinde görülmez. Dünyada, ne kadar hayret verici bir inkılâp koptu.

Ancak buna benzer birçok örnekler vardır ki, biz onları Hz. Resulullah'ın ^{sallallahu aleyhi vesellem} sadık aşığına inananlarda görebiliriz. Mesela tütün kullanmak haram değildir. Ancak Hazret Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} onu kötü görmüştür. Hatta bir yerde, eğer bu Hz. Resulullah'ın ^{sallallahu aleyhi}

¹ Hutbat-ı Mahmud, C.17, s.445-446, 10 Temmuz 1936

² Hutbat-ı Mahmud; C.17, S.446-447, 10 Temmuz 1936

³ Hutbat-ı Mahmud; C.17, S.443, 10 Temmuz 1936

⁴ Hutbat-ı Mahmud; C.17, S.447, 10 Temmuz 1936

vesellem zamanında olsaydı yasak ederdi, demiştir.¹

Ancak bu her halükarda bir kötülüktür. Onun sarhoş edici bir etkisi bile vardır. Hazret Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} bir yolculuk sırasında nargilenin seilmeyen bir şey olduğunu beyan etti. Nargile içen aşıpları bunu duyunca nargilelerini kırdılar ve bir daha tütün içmeye yanaşmadılar.²

Aynı şekilde Müslüman Ahmediye Cemaatine girdikten sonra bütün kötü alışkanlıklarını bırakan Hazret Mesih-i Mevud'un ^{aleyhisselam} aşaplarının örneklerini bulmak da mümkündür. Hatta Müslüman Ahmediye Cemaatine girdikten sonra içki içmek gibi bir kötülüğü terk edenlerin örnekleri dahi vardır.

İşte bizim de böyle güzel örnekleri göstermemiz gerekir. Biz yalnız yasalardan ya da toplumumuzdan korkarak kötülüklerden uzaklaşmamalıyız. Veya anne babalarımızdan yahut toplumun korkusuyla o kötülüklerden sakınmamalıyız. Biz bu istikamette düşünmemeliyiz. Aksine bizim düşüncelerimiz şu istikamette olmalıdır ki bu Yüce Allah'ın ^{celle celalühü} ve O'nun Habibi Hz. Muhammed Mustafa'nın ^{sallallahu aleyhi vesellem} emridir. Veya bu çağda Hazret Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} bize o kötülükleri yasak etmiştir. Onun için biz o pis alışkanlıklardan uzak durmalıyız. Müslüman ülkelerde açık olarak içki bulunmaz. Mesela Pakistan vb. ülkelerde içki bulunmadığını biliyorum. Ancak o ülkelerde açıktan içki bulunmazsa yine de yerel içki hazırlanır ve içilir. Onun sarhoş etme etkisi bile fazla olur. Zengin tabaka türlü bahanelerle en pahalı içkiyi de bulurlar. Keza ben, üniversite-

lerde öğrencilerin içine alkol karıştırılmış şurupları ve diğer ilaçları, özellikle öksürük şuruplarını sarhoş olmak gayesiyle içtiklerini gördüm. Onların içinde diğer ilaçlar da olduğu için zararları da daha fazladır. Kısacası böyle bir toplumda çok dikkatli davranmak ve kendi irade gücümüzle bu kötülüklerden sakınmak gerekir.

Bugünlerde burada, yani Avrupa ülkelerinde de, son derece tehlikeli olan sarhoş edici ilaçlar dışında şişe adı altında lokantalarda, özellikle Müslüman lokantalarında sarhoş edici bir şey bulunur. Aynı şekilde Amerika Birleşik Devletlerinde nargile adında sarhoş edici bir şey kullanılır. Bu çok özel bir nargiledir. Burada bazı gençlerimizin ve kızlarımızın bu şeyi kullandıklarını öğrendim. Onlar bunda sarhoş edici özellik yoktur yahut arada bir kullanılmasının bir sakıncası yoktur derler.

Hiç unutmayınız ki arada bir bu gibi şeyleri kullanmak sonucunda bir gün sarhoş edici daha büyük şeyleri de kullanmaya başlarsınız ve ondan sonra da onları terk etmeniz çok zor olur.

Onun için daha şimdiden irade gücünüzü kullanmalı ve bu kötülükten kurtulmalısınız. O gaye ile imanınıza bakınız. Ancak imanın harareti irade gücünü yaratabilir. O da Ashab-ı Kiram'ın ^{radiyallahu anhüm} örneklerinde gördüğümüz gibi insanın alelacele çok büyük kararlar vermesine vesile olur. Yoksa yasa onlara engel olamaz. Söylediğim gibi Pakistan'da yasa da vardır, içki de bulunmaz. Ancak içenler yine de içerler ve içkiyi mutlaka bulurlar. Onlar birçok yol bulmuşlardır. Amerika birleşik devletlerinde bir zamanlar, açık olarak içki içmek yasaklanmaya çalışılmıştı. O zaman orada içki içen vatandaşlar başka bir yola başvurdular ve ispiro içmeye başladılar. İspiro içmenin zararları çok daha fazladır, bu yüzden insanlar ölmeye başladı. Hz.

¹ Bkz; Melfuzat, C.3, S.175-176, Rabvah

² Siretü'l Mehdi; Hz. Mirza Beşir Ahmed ^{radiyallahu anhü}, C.1, 3. Kısım, s.666, rivayet no:726, Rabvah

Muslih-i Mevud'un ^{radiyallahu anhu} yazdığı gibi, onlarda iman yoktu, dolayısıyla maddi yasaların çabası başarılı olamadı. Aksine sarhoş olmak isteyenler öyle mecbur kaldılar ki ispiro içerek kendilerine zarar vermeye başladılar. Daha sonra yönetim, eğer doktorlar izin verirlerse yahut içki kullanmayı gerekli kılan başka sebepler olursa o zaman içki bulunabilir, diye yasa çıkarttı. Doktorların izni dahi bazı sebeplere dayalıydı. Bunun neticesi şöyle oldu: Binlerce doktor, kendi gelirlerini çoğaltmak için yanlış sertifikalar vermeye başladılar. Böylece işleri iyi gitmeyen doktorlar, içki sertifikaları vermeye başladılar ve bu yolla gelir sağlamaya başladılar. Sonunda öyle bir zaman geldi ki yasa yenilgiye uğradı ve yavaş yavaş içki serbest oldu. Şimdi artık her yerde yaş sınırı şartıyla içki bulunur. Bu yaş sınırı bazı yerlerde yirmi bir, bazı yerlerde on sekizdir. Bazı insanların anlattığına göre, bazı yerlerde eğer yanında yetişkin birisi olursa on yedi, on altı hatta on beş yaşındaki çocuklar bile bazı içkileri içebilirlermiş. Kısacası bu yasanın çaresizliğini örtmenin bahaneleridir. İnsanlar ilerledikçe kötülöklere cevaz veren yasalar dahi çıkarılmaktadır. Kötölöklere mani olamayınca yasaları kolaylaştırırılar.

Ancak Yüce Allah'ın buyruklarına göre bir kötölük, ebedi olarak bir kötölüktür. Yüce Allah bizim isteğimize tabi değildir. Aksine kendimizi ıslah etmek için bizim Yüce Allah'ın buyruklarına tabi olmamız gerekir. Her ne zaman bizim imani durumumuz yüksek dereceli olursa ancak o zaman biz Yüce Allah'ın buyruklarına tabi olabiliriz. Bugünkü ilerlemiş dünyanın gerici ve cahil saydığı ve bilgisiz gördüğü insanlar, kendi iman hararetini sarhoşluklarına üstün çıkardılar ve amellerini ıslah ettiler. Sonra da dünyanın büyük bir kısmında kendi amellerinin üstünlüğünün bayrağını diktiler ve insanların kendileri-

ne tabi olmalarını sağladılar. O bakımdan bu herkese açık olmalıdır ki din konusunda irade gücü bir insanın kendi imanının kuvvetidir ki o, birisinin hayırlı ameller yapmasına vesile olur ve onu kötölöklere kurtarır.

Bundan başka, daha önce de zikredildiği gibi bilgi kuvveti de vardır. Eğer bir insanda bilgi kuvveti olursa o zaman bilgi eksikliğinden kaynaklanan amel zaafı uzaklaşır. Bunun için dünyanın genel misali şöyledir; çocuklarda küçüken bazı alışkanlıklar olur. Bazı çocuklar toprak yerler. Ancak onun zararlarını öğrenince çaba sarfederek kendini ondan uzak tutarlar. Keza birçok başka alışkanlıklar vardır. Mesela ben küçük bir kızı tanıyorum. O, gece uyurken kendi saçlarını yolar ve kendini yaralardı. Ancak şimdi o büyüyünce, bunun farkındadır ve artık çaba sarfederek bu alışkanlıktan kurtulmaktadır. Kısacası bilgi edinince insan bu gibi alışkanlıklardan kurtulur.

Aynı şekilde her kim Yüce Allah'tan biraz korkarsa, eğer amelinin günahının ve Yüce Allah'ın öfkesinin gerçek hissi kendisinde uyandırılırsa ve günahın Yüce Allah'ı öfkelendirdiğine kesin olarak inandırılırsa o zaman o, günahından kurtulabilir.

Ameli zaafın gerçekleşmesine sebep olan üçüncü şey ameli kuvvetin eksikliğidir. Bazı kimseler belki de bu sözlerin tekrar edildiğini zannediyor olabilir. Şüphesiz bazı sözler bir bakıma tekrarlanmaktadır, ancak anlaşılmaları için değişik açılardan zikredilmektedir.

Her halükarda, herkese açık olsun ki ameli kuvvetin eksikliğinin yahut hiç bulunmayışının dahi bazı sebepleri vardır. Mesela bir sebep adettir. Bir şahısta hem irade gücü olur, hem de bilgi olur, ancak o adetten dolayı mecbur olarak ameli zaaf gösterir. Yahut bir şahıs Yüce Allah'a

yaklaşabileceğini bilir. Ancak maddi eşyaların sevgi hisleri yahut maddi zarara uğrama korkusundan dolayı hisleri kendisine üstün gelir. Böylece o insan, Yüce Allah'a yaklaşmaktan mahrum kalır. Bu gibi insanların iç tedaviye değil, aksine dış tedaviye ihtiyaçları vardır. Çünkü dış tedavi gerçekleşince amel kuvvetinde dahi iyileşme gerçekleşebilir. Kısacası ıslah için o doğru desteği aramak gerekir.

Fakat eğer bir kimse önceden bir şeyi biliyorsa o zaman onun ıslahı olamaz. Mesela eğer birisi, bir insan günah işleyince Yüce Allah'ın öfkelenmediğini biliyorsa, öyle birisini Yüce Allah'ın gazabıyla korkutmak yahut Yüce Allah'ın sevgisini elde etmesi için nasihat etmek, -halbuki kendisi zaten onun idrakindedir- bu korkutma ve bu nasihatın ona faydası olmaz. Çünkü o, bu gerçekleri zaten biliyor, irade gücü de kendinde vardır, ancak tam değildir. Zikredildiği gibi biz de kendisine bilgi verdik. Ancak onun zaten bilgisi vardır. Ancak Yüce Allah'ın sevgisi ve O'nun öfkesinin korkusu, kalbinde pas tutmuş olduğu için kalbini etkilemiyor. Şimdi ona bambaşka bir şey lazımdır, çünkü Yüce Allah onun gözünden kayıptır. O sadece, "Hayır! Ben Allah'ı göremiyorum, fakat önümdeki eşyaları görüyorum," der. Her kimin imanı kamil değilse Yüce Allah da onun gözlerinden kaybolur. Onun için o, Yüce Allah'tan korkmaz. Bu gibi insanların korktukları diğer bazı kimseler olur. Onun için eğer böyle birisinin kalbinde başka bir kulun korkusu yaratılırsa yahut maddi güç kullanarak onu ıslah edersek o zaman onu ıslah etmek mümkündür. Şart şudur ki o güç, dünya yasası gibi politik maslahatlardan dolayı korkarak ıslahtan geri çekilmesin. Bugünkü dünya yasaları hep böyledir.

Kısacası bu her üç çeşit insan dünyada mevcuttur ve dünyada bu hastalıklar dahi mevcuttur.

Bazı kimseler öyledir ki; onların amellerinin zaafı imanda kamil olmayışlarıdır. Bazı kimseler öyledir ki; onların amellerinin zaafı, bilgilerinin tam olmayışından dolayıdır. Bazı kimselerin imanları da bilgileri de olur. Ancak diğer yollarla paslanmış olurlar. Öyle ki her iki tedavi onlar için yeterli olmaz ve dış tedaviye, bir desteğe gerek olur. Mesela birisinin kemiği kırılırsa o durumda bazen alçı ile dış destek sağlanır. Bazen ameliyatla kemik güçlensin diye protez takılır. Sonra yavaş yavaş kemik düzelir ve diğer destek vs. uzaklaştırılır. Aynı şekilde bazı insanlar belli bir müddet için bir desteğe muhtaç olurlar ve bu destek yavaş yavaş o kimsede güç yaratır. Öyle ki o, kendisi faal olur ve ameli zaafı uzaklaşır.¹

Geçen Cuma hutbesinde söylediğim gibi bizim Cemaat Nizamımız, görevlilerimiz, yan kuruluşlarımız bu ameli zaafı gidermek için birer vasıta olsunlar. Ancak kendi irade güçleri eksik olan görevliler ve diğer insanlar, ilimleri azsa ve amellerinde zaaf varsa, diğerlerine nasıl destek olabilirler. Onun için Cemaatin ilerlemesi için nizamın her üyesinin, hatta her Ahmedî Müslüman'ın kendini muhasebe ederek hem kendisini ıslah etmesi hem zaaf içindeki dostlarına ve akrabalarına destek sağlaması gerekmektedir ki cemaatimizin her üyesi ameli ıslahın zirvesine ulaşsınlar ve bu bakımdan Yüce Allah'a yaklaşsınlar. Yüce Allah bunu bize nasip etsin. (Amin.)

Kaynak: El-Fazl International, 7 Şubat 2014, Çev. Dr. Muhammed Celal Şems

¹ Bkz. Hutbat-ı Mahmud, C.17, S. 447-450, 10 Temmuz 1936

24.01.2014 – Aramızdan Kaç Kişi Şevk İle İbadet Edip Allah İle Daimi Bir Bağ Kurmak İçin İsteklidir?

Hiz. Mirza Masrur Ahmad ^{ayyedahullahu tealâ bi nasrihil aziz} tarafından 24 ocak 2014 günü Londra'nın Beytül futuh camiinde verilen Cuma Hutbesidir.

Kelime-i Şahadet istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Bugün de geçen hutbenin konusu devam edecek. Daha önce söylenenlerin daha fazla izahatı yahut onların en iyi neticelerinin elde edilmesinin yollarının ne olduğu beyan edilecek. Yani hangi yollarla cemaatimizin büyük bir kısmında iyilik yaratabiliriz? İşte bu konu bugün beyan edilecek.

Geçen iki hutbemde bu konudan detaylı olarak bahsedilmişti. Bunların zikrinden dolayı bize şu konu iyice açıklanmış oldu ki amelî ıslah için bir kimsede üç şey yaratılırsa o zaman amelî ıslah çabucak ve daha iyi olarak gerçekleşebilir. Yani irade gücünün doğması ki eğer din bakımından bakılırsa insanda iman gücünü yaratmak demektir. İkincisi bilgi eksikliğini gidermektir. Üçüncüsü amelî gücün zaafını gidermektir. Söylediğim gibi bugün ben, Hiz Müslîh-i Mevudun ^{radiyallahu anhu} detaylı olarak beyan ettiği diğer bazı yönleri de beyan edeceğim, bazı noktalara değineceğim.

Ancak bugün anlatılacak olanlarla ilgili şunu da söylemek istiyorum. Bizim mürebbilerimiz, ulemalarımız ve cemaat üyelerine nasihat etme fırsatı bulan yahut nasihat etmek zaten görevleri arasında olan görevlilerimiz ve amirlerimiz özellikle bu konuları gözlerinin önünde bulundurmalıdır ki cemaat üyelerinin amelî ıslahında sorumluluklarını tam olarak yapabilsinler. Yan kuruluşlarımızın görevlileri de buna dâhildir. Bu konuda ben zaman zaman cematimizin önüne birçok söz koyarım. M.T.A (televizyon kanalı) nimetinden dolayı cematimiz üyeleri nerede olursa olsunlar, eğer M.T.A vasıtasıyla irtibat kurarlarsa, benim sözlerimi dinlerler. Yüce Allah'ın lütfuyla etkilendirirler de. Yahut en azından cematimizin üyelerinin

çoğu ondan etkilenirler. Ancak mürebbilerimiz¹, amirlerimiz ve diğer cemaat görevlilerinin görevidir. Onlar kendi programlarını öyle hazırlasınlar ki bu (ıslah) programı ve ona dayalı diğer programlar sık sık cematimizin önüne gelsinler ki her ahmedî'nin zihninde kendi amel dairesi iyice açık olsun ve iyice yerleşsin. Kısacası bu pek önemli bir konudur kendilerine görev verilenlerin bunu gözlerinin önüne koymaları gerekir.

Daha önce de zikredildiği gibi ıslah yollarının ilk kısmı irade gücünün kuvvetli oluşudur. Ya da başka bir deyişle imandır ki peygamberler ancak onu gerçekleştirmek üzere gelirler ve taptaze mucizeler gösterirler. Hiz Müslîh'i Mevudun ^{radiyallahu anhu} dediği gibi bizim cemaatimizde yüce Allah'ın taptaze mucizelerinin o kadar fazla örneği vardır ki onun birazı bile başkalarında yoktur. Dünyada, Yüce Allah'ın taptaze kelâmı, O'nun canlı mucizeleri; insanların kalplerini her çeşit pislikten temizleyip Yüce Allah'ın marifetiyle dolduran; O'nun varlığını gösteren ilahi mucizeleri içinde bulunduran, İslam'dan başka bir din yoktur.

Fakat bu imana ve taptaze ve diri mucizelere rağmen cemaatimizin amellerinde neden zaaf vardır?

Bu konuda Hiz.Muslih-i Mevud ^{radiyallahu anhu} fikrini şöyle belirtmiştir: Sebebi şudur ki, cemaatimizin ulemaları, mürebbilerimiz ve vaizlerimiz bunu yaymaya pek dikkat etmemişlerdir.

¹ Müslüman Ahmedîye cemaatinin hayatlarını din hizmeti için vakfetmiş, genellikle cemaat üyelerinin terbiyesiyle ilgilenen din bilginlerine " mürebbi" adı verilir. (Tercüme eden)

H.z.Müslîh-i Mevud'un ^{radiyallahu anhü} bu sözü, yetmiş beş, yetmiş altı yıl önce nasıl doğruysa bugün de doğrudur ve buna daha da dikkat etmemiz gerekir. H.z.Müslîh'i Mevud'un ^{radiyallahu anhü} çağından uzaklaş-tıkça, bizim tam bir plan yaparak buna dikkat etmemiz gerekir. H.z.Müslîh-i Mevud'un ^{radiyallahu anhü} şu sözü bugün dahi dikkat edilmeye değerdir: Biz H.z. İsa'nın ^{aleyhisselam} ölümü hakkında pek kuvvetli olarak üstüne basa basa konuşmalar yapıyoruz. Yahut itiraz edenlerin itirazlarına cevaben referans üzerine referans çıkarıyoruz ve itiraz edenlerin büyüklerinin sözlerini itiraz edenlerin önüne koyuyor ve onları susturuyoruz. Peki, ne sebep vardır ki cemaat üyelerinin önüne cemaatin doğru talimatlarını koymak için bu kadar çaba sarfedilmemiştir? Yahut en azından bizim ulemalarımız bu çabayı sarf etmemişlerdir. Bunun neticesinde cemaatimizde H.z. İsa'nın ^{aleyhisselam} vefatının delillerini bilen yahut mollaların ağzını kapatan insanları bulmak mümkündür. Burada da, bazı televizyon kanallarında yahut internette mollaların itirazlarının cevaplarını ve bazen de çok güzel ve iyi bir şekilde cevaplarını, sıradan bir Ahmedi dahi verir. Bazı kimseler bana da televizyon ile alakalı olarak yaptıkları konuşmaları hakkında rapor gönderirler ve kendi cevaplarını da yazarlar. Çoğu kez onlarınki de güzel ve bilgisel olurlar.

Kısacası biz bu bakımdan silahlarla doluyuz. Ancak yüce Allah ^{celle celalühü} H.z. Mesih'i Mev'ud'u ^{aleyhisselam} ne şekilde önümüze çıkardı? Kendisi İlahi marifet ve ilahi sevgiyi elde etmenin hangi yollarını bize öğretti? Hangi kelimelerle O'na yaklaşılabileceğimizi bize kesin olarak nasihat etti? Yüce Allah'ın taptaze kelamı, O'nun mucizeleri ve alametleri kendisi üzerinde hangi şan ile görüldü? Bunların bilincinde olan insanlar çok az bulunurlar.¹

Onun için bazen şöyle de olur: Adamın birisi H.z. İsa'nın ^{aleyhisselam} ölümünü kabul eder. Onun delilini de bilir. Anne babasından miras olarak kendisine

ahmediyet (yani asıl ve gerçek islam) dahi nasip olur. Ancak bunları bilmesine rağmen diğer taraftan demin bahsettiğim konuların bilgisine sahip olmayışından dolayı kendisinde iman zaafı oluşur. Yani o Yüce Allah'ın marifetini yahut yüce Allah'ın taptaze kelamının mucizelerini ve alametlerini; O'na yaklaşma yollarını bilmez. Bundan dolayı kendisinde zaaf baş gösterir. İmanı dahi sendelemeye yüz tutar ve kendisinde amel zaafı oluşur.

Kısacası şüphesiz H.z. İsa'nın ^{aleyhisselam} ölümü konusunda bir kimse sağlam olur. Ancak bu meseleyi bilmekle onun ameli ıslah'ı olamaz. Onun için bu yönden cemaatimizde bazı yerlerde zaaf görülür. Cemaate kendi iyi örneklerini sunmak ve ıslah işleri dahi görevleri arasında olan, cemaatimizin ulemaları, mürebbileri, bütün amirler ve görevliler bu konuya gerektiği kadar dikkat etmedikçe ve cemaatimizin her üyesini H.z. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} geliş gagesiyle bağlamaya hakkını vererek çalışmadıkça, irade gücünün zaafından dolayı amel'i ıslah yapamayan cemaatimizin o tabakası çoklukla cemaatimizin içinde var olacaktır.

Bizim şu gerçeklere bakmamız ve onları muhasebe altında tutmamız gerekir: Yüce Allah'a ibadet etme şevkinde olan, aramızda kaç kişi vardır? Yalnız ramazanda bir ay değil yahut bir defa itikâfa çekilerek değil. Yahut da bütün yıl ya da birçok yıl onun gösterişini yapmakla değil. Aksine müstakil bir şekilde, bu isteği ve arzuyu kendimiz üzerine yükleyerek ki biz müstakil ve ebedi olarak Yüce Allah'a yaklaşıalım. Yüce Allah'ın kendilerini severek dualarının kabul edilmesinin alametlerini gösterdiği, kendileriyle konuştuğu aramızda kaç kişi vardır? H.z. Mesih'i Mev'ud'u ^{aleyhisselam} kabul ederek bu yüksek seviyeye ulaşmak yahut onu elde etmeye çalışmak her ahmedi'nin görevidir.

Kısacası H.z. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} gerçekleştirme için geldiği İslamiyet'i yeniden canlandırma inkılâbı ancak budur. Eğer her birimiz H.z. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} derecesinin bilinci içinde olursak

¹ Bkz: hutbat-ı mahmud; c.17; s.450-451; 10 Temmuz 1936 günü verdiği Cuma hutbesi;

ve onun geliş gayesini tamamlamak üzere kalpleri-mizde sancı duyarsak; eğer yüce Allah'ın, Hz. Mesih'i Mev'ud'un elinden ne kadar yüce mucizeler göster-diğini ve kendisine inananlar arasından dahi sayısız kimselere o mucizeleri gösterdiğini bilirsek, o zaman hepimiz o yüce mertebeyi elde etmeye çalışırız ve onun için çaba sarf ederiz. Sonunda bizim elimizden de direk mucizeler gerçekleşir ve biz bile onları gö-rürüz. İman gücümüzde dahi bir parlaklık oluşur. Onun neticesinde de Yüce Allah'a ulaşmak için özel bir coşku yaratan bir irade gücü içimizde doğar.

Kısacası bu çağda, Yüce Allah'ın bu güne kadar gösteregeldiği Hz. Mesih'i Mev'ud'un mucizeleri, kalplerimizde bir istek doğurmalıdır. O da şudur ki; biz de Yüce Allah'a yaklaşarak, kendisinin ve efendisi ve efendimiz olan Hz. Muhammed Resulullah'ın sallallahu aleyhi vesellem bereketiyle her güzel örneğini be-nimseyerek Yüce Allah'ın lütfuyla öyle bir dereceye ulaşalım ki O, bizi de özel olarak sevsin.

Biz dünya işlerinde diğer kimseleri taklit ederiz. Me-sela başkasının iyi bir şeyini görerek onu elde etme-ye çalışırız, onu arzu ederiz yahut onu elde etmek için çaba sarf ederiz ve o gaye ile birçok yollara başvururuz. Bu konuda herkes kendi düşüncesine ya da gücüne göre amel etmeye yahut onu kopya et-meye çalışır. Bazen başka birisinin güzel bayan elbi-sesini yahut erkek takım elbisesini görünce onu elde etmeyi temenni eder ve kendisinde de öyle bir elbi-se bulunsun ister. Başka birisi başka bir eşyayı gö-rünce onun kendi eline geçmesini arzu eder. Bu çağda televizyon, dünya insanlarını birbirlerine çok yaklaştırmıştır. Şöyle ki orta kısım bir yana, fakir kimseler dahi hayatın filanca kolaylığı yanımda olsun ve filanca kolaylığı yanımda olsun diye çaba sarf ederler. Televizyon da olsun, ya da dondurucu da bulunsun, çünkü bunlar filanca kimsede de var-dır, o da benim gibi birisidir, derler. Onlar şunu dü-şünmezler: eğer o filanca kimseye ya da Zeyd'e o eşyaları bir akrabası hediye olarak alıp verdiyse be-nim onlara tamah etmemem gerekir. Ancak herkes,

filanca eşya Zeyd'de varsa bende de olmalı diye düşünür. Sonra borç almaya çalışır yahut da bazı kimseler o eşyayı elde etmek için yardım almak üze-re bazı mevkilere başvurup ricada bulunmaya dahi alışmışladır. Şüphe yoktur ki, kendi kaynakları içinde kalarak muhtaçların gereksinimlerini gidermek Ce-maatimizin görevidir. Ancak ricada bulunanların, özellikle Pakistan'da Hindistan'da yahut başka fakir ülkelerde yaşayanların dahi ancak caiz ihtiyaçlar için ricada bulunmaları ve kendi kişisel onurlarını da korumaları gerekir. Aynı şekilde nispeten daha iyi iktisat durumunda olanlar dahi, diğer kimselere baka baka bazı eşyaları temenni ederler ve başkala-rını kopya ederler. Mesela bir yerde yepyeni bir koltuk takımı görürler ve onu arzu ederler. Yeni model bir televizyonu görürler ve onu elde etmeyi arzularlar. Aynı şekilde başka elektrikli eşyaları ve aletleri görürler ve onları almayı arzu ederler. Yahut mesela borç alarak araba satın alırlar. Yeri gelmişken şunu da söylemek istiyorum; bugünlerde dünyada var olan iktisat kötülüğünün büyük bir sebebi ban-kalar vasıtasıyla o kolaylıklar için faiz ile alınan borç-lardır. Faiz büyük bir lanettir. Bazı eşyaları satın al-dıkları zaman insanlar faizin kendilerini hangi duru-ma sokacağına bakmazlar. Gerçekten bu şekilde bazı eşyaları satın almak yahut faiz şartıyla borç almak yahut başkasına vermek birçok insanları iflas ettirmiştir.

Kısacası başkalarını kopya etmekten bahsediyor-dum. İnsanlar maddi konularda başkalarını kopya ederler. Yahut o maddi eşyaları elde etmek için kişi-sel onurlarını tehlikeye düşürürler. Yahut da iflas ederek bütün varlıklarını kaybederler. Demek ki maddi konuları kopya etmekte çıkarlar daha az ve zararlar daha fazladır. Ancak din konusunda başka-sını kopya etmek, o Allahlık insan gibi olmaya ça-lışmak gerekir. Bu çağda mesela Hz. Mesih'i Mev'ud aleyhisselam önümüze güzel bir örnek ileri sürmüştür.

Hatta aramızdan birçok kimseler Allah'a yaklaşma-nın iyi örneklerini göstermiş olan ahabı kiramı dahi gördüler. Ancak biz onları kopya etmeye çalışmıyo-

ruz hâlbuki bu konuda asla zarara girme ihtimali yoktur. Aksine hep faydadır ki o faydaları bir aletle ölçmek mümkün değildir. Öyleyse biz neden hayırlı işlerde bizi ilerletecek işleri kopya etmiyoruz? Şimdi apaçıktır ki ya bize bu konuların bilgisi hiç verilmemektedir ve bundan dolayı kalbimizde onlar hakkında bir his uyanmaz. Yahut o kadar az bilgi ve o da o kadar uzun zaman sonra verilir ki biz yüce Allah'ın bugün dahi taptaze mucizeler gösterdiğini unuturuz. Bunun neticesinde bunlara dikkatimiz yok denecek kadar azdır. Hâlbuki maddi eşyalar için gelip geçerken ve gazetelerde onlarca defa reklamlar görürüz. Böylece biz şu ya da bu şekilde mutlaka filanca eşyaları satın almalıyız yahut da onu elde etmeliyiz diye bir düşünce beynimize yerleşmiş olur. Eğer birisi nasihat ederek, eğer senin paran yoksa böyle bir eşyayı satın almaya ne gerek var, derse ona hemen şöyle bir cevap verilir: fakirlerin hisleri yok mu? Bizim hislerimiz yok mudur? Bizim çocuklarımızın hisleri yok mudur? Neden o eşya elimizde bulunmasın? Ancak bu hisler diğer konular için uyanmaz. Mesela ilhamların zikrini duyunca, bizimle de yüce Allah mükâleme etsin; O, bizim için de mucizeler göstere sin ve kendi sevgisini bize bağışlasın diye bir istek kalbimizde doğmaz. Bu düşüncenin doğmamasının büyük bir sebebi şudur: Bizim ulemamız, mürebbilerimiz ve cemaatimizin görevlileri kendi dairelerinde cemaat üyelerinin önünde Yüce Allah'ın sevgisini elde etmek gayesiyle çaba sarf etmekten sık sık bahsetmezler. Yahut da gerektiği gibi bahsetmezler. Yahut da onların kendi örnekleri, görüldüğünde teveccüh edilecek gibi olmaz.

H. Mesih'i Mev'ud ^{aleyhisselam} ve ashaplarından sık sık bahsederek o büyük zatlara karşı yüce Allah'ın yardımı ve mucizelerinden kuvvetli bir şekilde bahsedilmez ve o hadiseler tam olarak tekrarlanmaz. Yüce Allah'ın kendi sıfatlarını belli bir zamana ve belli kişilere has etmediği; aksine bugün sıfatlarını aşikâr ettiği kesin olarak insanlara anlatılmaz. Eğer sık sık bunlardan bahsedilirse ve Yüce Allah ile alaka kurma yolları insanlara anlatılırsa; eğer yüce Allah'ın

H. Mesih'i Mev'ud'a verdiği sözlerden bahsedilirse o zaman çocukların ve gençlerin zihninde, Yüce Allah hakkında, bizim dualarımızı kabul etmemiştir, düşüncesi doğmaz. Yüce Allah ile alakamızın kuvvetlendirilmesi gereklidir. O zaman duanın kabul edilişi felsefesi dahi anlaşılır ve mucizeler dahi vuku bulur. Kısacası bu çağda H. Resulullah'ın ^{sallallahu aleyhi vesellem} gerçek aşığıyla birleşerek Yüce Allah ile alaka kurulabilir. Bu gerçeği herkese genel olarak anlatmalıyız. Mucizeler yalnız H. Mesih'i Mev'ud'un zatı yahut çağı ile sınırlı değildir. Aksine Yüce Allah şimdi de bütün kudretleriyle birlikte çehresini gösterir. Demek ki cemaatimizde hayırlar yapmak ve Yüce Allah'a yaklaşmak coşkusu olursa ve genelleşirse o zaman çoklukla günahı yok eden büyük bir kitle cemaatimizde oluşabilir. Günahı tam olarak yok etmek zor bir iştir. Biz onu iddia edemeyiz. Ancak büyük bir derecede günaha üstün çıkmak mümkündür yahut günaha üstün çıkmış olan cemaatimizin büyük bir kısmı olabilir ve ileride de olacaktır (inşallah).¹

Demek ki bu gaye ile mürebbilerimiz amirlerimiz ve cemaatimizin görevlileri kendi dairelerinde ıslah çabalarını yürütmelidirler. Şöyle söyleyerek ıslah etmelidirler: Yüce Allah H. Mesih'i Mev'ud'a tam olarak tabii olanların Yüce Allah'a yaklaşabileceklerini bildirmiştir. Yüce Allah bu gibi insanların dualarının çoğunu kabul eder. Bu gibi insanlar cemaatimizin içinde var olmaktadır. Onlar bana dahi yazarlar. Bu gibi insanların bazı hadiselerinden zaman zaman bahsedilir. Ben dahi arada bir beyan ederim.

Kısacası bunlar öyle olaylardır ki aramızda iyi insanları kopya etmek isteğini yaratırlar. Eğer kopya edeceksek bu gibi olayları duyarak, kendimizde dahi böyle bir durum yaratmak üzere kopya etmeliyiz ki Yüce Allah'a yaklaşabilelim.

H. Mesih'i Mev'ud ^{aleyhisselam} bir seferinde şöyle buyurdu:

¹ Bkz: Hübbat- i Mahmud; c.17; s. 452-453; 10 Temmuz 1936 günü hutbesi; Fazl-i umar foundation; Rabwah

"Dünyadaki kavimlerin hiçbiri (insana) cevap veren ve duaları kabul eden bir ilaha inanmamıştır. Bir Hristiyan, ben Yesu'ya (İsa Mesih) "tanrı" olarak inandım; o, benim duamı kabul eder ve onun cevabını dahi verir, diyebilir mi? Hayır asla! Konuşan "tanrı" ancak, Kur'an-ı Kerim'in takdim ettiği İslam'ın Rabbi'dir. O, şöyle buyurdu:

اَدْعُونِي اَسْتَجِبْ لَكُمْ

(yani) siz Beni çağırın. Ben cevap vereceğim.¹ Bu da dosdoğru bir sözdür. Uzun zaman doğru bir niyetle ve kalp temizliğiyle (burası önemli! Hz. Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} buyurdu ki, iyi niyet ve kalp temizliği ile çabalasın,) Yüce Allah'a iman edip tam olarak çaba sarf etsin ve hep dua etsin. Sonunda kendisine dualarının cevabı mutlaka verilecektir."²

Bu sözler cemaate sık sık beyan edilirse o zaman şüphesiz onlarda kuvvet oluşabilir. Yahut cemaatimizin çok büyük bir kısmında kuvvet oluşabilir ve cemaatimizin o kısmının irade gücü çoğalabilir. Öyle ki onlar binlerce günaha dahi üstün çıkıp ebedi olarak o günahlardan uzaklaşabilir. Keza yüce Allah ^{celle celalühü} ile de hiç sarsılmaz bir alaka kurabilir.

Hiz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} geliş gayesi ancak, insanlığın günahlardan korunması ve yüce Allah ile, O'nun rızasının her şeyden üstün olduğu bir alaka kurulmasıydı. İbadetten kurtulmak için bahaneler arayacağına yahut onun bir farz olduğunu kabul edip, sanki baştan atılması gereken bir yük imiş gibi çabucak ödemeye çalışmak yerine; kalbimizde bir zevk ve istek doğmalıdır ve o zevk ile o ibadeti yapmalıyız.

Şu anda ben önünüze birkaç örnek sunacağım. Müslüman Ahmediye cemaatinin ameli olarak insanlarda ne gibi değişiklik yarattığı bu örneklerden anlaşılacaktır. Kırgızistan mübellimizin (dın bilgini) yazdığına göre Ömer bey adlı Ahmedi Müslüman

bir dostumuz 10 Haziran 2002 de biat etti. O, 58 yaşındadır. Doğuştan itibaren Müslüman'dı, ancak komünist düşüncelere sahipti. O kendi biatıyla ilgili duygularını şu kelimelerle beyan etmiştir. O der ki: Biat için mektup yazdığım gün gerçekten hayatımın bir hatıra günüydü. Ben o günü yeni bir doğuş olarak yorumluyorum. Onun temel bir sebebi şudur ki daha önce ben her çeşit dini cemaatin yanına gittim. Ancak hayatımda belli bir değişiklik vuku bulmadı. Ancak biat ettikten sonra benim hayatımda gerçek ruhani (manevi) inkılâp gerçekleşti. Biattan önce namaz benim için yabancı bir şeydi. Fakat şimdi yüce Allah'ın lütfuyla beş vakit namazı eda etmek hayatımın gerekli bir parçası haline gelmiştir. Hatta teheccüd (gece namazı) namazını aksatmak benim için olanaksızdır. Bugün benim kalbim bir inançla doludur. O da şudur ki bir insan doğruluğu aramak için yola çıkarsa sonunda mutlaka menzile ulaşır ve o menzile ulaşmakla gerçek manada ruhani(manevi) olarak terbiyesi tamamlanır ve kendisi o sahada ilerler. İşte o saat kalbin sükunet vaktidir.

İşte insanlardaki bu inkılâplar yeni gelenlerde oluşmaktadır. Afrika'nın kotono bölgesinde bizim mürebbimiz şöyle yazmıştır: İdrisu bey, orduda teğmendir. O, 2013 yılında biat etti ve cemaatimize girdi, kendisi Müslüman Ahmediye cemaatine girişini şöyle açıklar: Benim doğuşum Müslümanların bayram gününde olmuş. Bunun üzerine benim müşrik babam ebeye, bana Müslüman ismi vermesini söylemiş. Afrika'daki geleneğe göre bir çocuk hangi gün doğarsa, ona o günün ismi verilir yahut o günün özelliğine uygun isimler konulur. Her neyse, ben bayram günü doğdum. Babam müşrik idi. Ancak Müslümanların bayramı kutlanıyordu. Babam dedi ki bunu Müslüman yapacağız. Onun için ona Müslümanların adlarından birini ver, çünkü o, bayram günü doğmuştur. Ben küçükken bir müddet camilere gittim. Bir gün Cuma namazından geri dönerken yolda yaralandım. Aklıma şöyle bir düşünce geldi: Ben Yüce Allah'a ibadetten dönüyorum. Yaralanmam söz konusu olamaz. Yani ben düşüp

¹ Mümin (40) suresi, ayet 61

² Melfuzat; c. 2; s. 148; 2003 baskısı; Rabwah

yaralanayım. Yahut başka bir yolla yaralanayım, bu nasıl mümkün? Eğer Yüce Allah'ın (c.c.) ibadetinden sonra yaralanırsam o zaman ibadetin faydası nedir? Bunu düşünerek ben İslam'dan döndüm ve Hristiyan oldum. Bazen bir kiliseye bazen başka bir kiliseye giderdim. Ben Hristiyanlıkta da fırkalar değiştirdim. Problemlerim daha da çoğaldı. Sonunda karımla da kavga ettim. Huzurum yok oldu. Daima üzüntü içindeydim. Annem ve babam ve de diğer büyüklelerimiz benim ev problemlerimi halletmeye çalıştılar. Birçok toplantı oldu. Karar veren tarafsız kimseler bir araya geldiler. Aramızda barış sağlamak üzere her çeşit çaba sarf edildi. Ancak hepsi boş ve faydasız idi. Bu arada Müslüman Ahmediye Cemaatinden Daî İlellah (insanları Yüce Allah'a davet eden) Muhammed bey adlı bir kimse ile karşılaştım. O, benim durumumu öğrenince bana dedi ki, sen bütün yolları denedin. Müslüman oldun Hristiyan oldun. Ancak meselelerin hallolmadı. Aksine arttıkça arttı. Aile içinde de size nasihat edildi. Hakem heyeti de aranızı bulmaya çalıştı. Ancak hiçbir faydası olmadı. Şimdi artık ben sana bir yol gösteriyorum. Sen bu yola başvur ve ondan sonra neticesine bak. O da şudur ki dua et, çünkü bizim dinimizin doğruluğunun alameti budur. Yani dinimize inananların duaları kabul edilir. Sen de kendin için dua et. Ben de senin için dua ederim. Yüce Allah seninle eşin arasında barış sağlasın ve birbirinize karşı iyi davranan olasınız. Böyle olunca o zaman iyi bil ki bu bizim imamımızın doğruluğunun bir alameti olacaktır. Ben sana dua et diyorum. Sen halis olarak dua etmelisin. İnşallah ben kendim dahi senin için dua edeceğim. Bunu sana ben tavsiye ettiğim için bu böyle olunca ve senin problemlerin hallolunca iyi bil ki bu bizim imamımızın doğru ve haklı oluşunun büyük bir alameti ve delili olacaktır. Kısacası o, birkaç gün dua etti. Kendisinin dediğine göre bu dualar neticesinde onun meseleleri birer birer hallolmaya başladılar. Hanımı ile de barış sağlandı. Bu zat diyor ki İslam'ın asıl yolu bu yoldur. Bununla insana Yüce Allah nasip olur ve duaları kabul edilir. Şimdi benim durumum değiş-

miştir. Bu da Hz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} yani imamüzzamanın (bu çağın imamı) doğruluğunun bir alametidir ve kendisine inanmakta necat vardır. Kısacası artık o, Ahmedi bir Müslümandır.

Kendilerini eski Ahmedi Müslüman ailelerinden sayan, ancak evlerinde huzursuzluklar bulunan kimseler için dahi bunda bir ders vardır. Bazı evler problemlerle doludur. O problemler dahi önüme gelir. Koca, karısının hakkını vermez. Karı, kocasının hakkını eda etmez. Onun için imanınızı kuvvetlendirerek ameli ıslah için çaba sarf ediniz. Yüce Allah'ın huzurunda eğiliniz. Ondan sonra bu problemler kendiliğinden hallolacak. Her birimiz bu yolu da denemeliyiz. Kendi bencilliklerinizi terk ediniz. Kalplerinizde ve zihinlerinizde önceden bir düşünceyi yerleştirmişsiniz. O, şöyle dedi ve ben böyle demeliyim. O, şöyle demelidir ve ben böyle demeliyim. Bunu terk ederek halis olarak Yüce Allah'tan yardım talep edilmelidir. İşte ondan sonra Yüce Allah insana doğru yolu gösterir.

Keza Yüce Allah'ın Hz. Mesih'i Mev'ud ^{aleyhisselam} vasıtasıyla bu çağda dahi bize gösterdiği ilahi yardım mucizeleri hakkında da biraz açıklama yapmak istiyorum.

Techiman Ghana'da bizim bölge mürebbimiz vardır. Köyünün adı "Kora bora"dır. O, diyor ki, Cibrila bey adlı yeni bir Ahmedi Müslüman yanıma geldi ve bana dedi ki, bu ekim zamanıdır. Benim Müslüman olmayan putperest babam bana putların huzuruna çıkıp onlara adak sunmamı söyledi ki onların bereketiyle "yam" ürünüm iyi olsun ve iyi ekin yetişsin. (Yam oranın özel bir ürünüdür. İnsanlar onu yerler. Buralarda dahi bulunur.) muallim bey yazıyor ve diyor ki ben ona, putlardan uzak dur ve babanı da onlardan uzak tut, dedim. Keza ona istihare duasını da öğrettim. Ekin biçme zamanı gelince "yam" ürünü çok iyi oldu ve babasına nazaran onun tarlası daha iyi mahsul verdi. Babası bir müşrik idi. Ona nazaran o gencin ekini daha iyi idi. Babası bu ilahi alameti görünce dedi ki oğlu-

mun Tanrısı gerçek Tanrıdır. Daha sonra elinde bulunan bütün putları ateşe verdi. İşte Hz. Me-sih'i Mev'ud'a ^{aleyhisselam} inanmak sonucunda yeni Ahmedi Müslümanlarda oluşan iman kuvveti işte budur.

Sonra Eldoret Kenya'daki mürebbimiz vardır. Onun, caminin avlusunda bürosu vardı. Bir kişi daha önce orada görevli idi ve oraya gelip giderdi. Bazı anlaşmazlıklar neticesinde işinden kovuldu. Müslüman Ahmediye Cemaatinin o muhalifi oraya girerek binanın çatısına neşelendirici bazı yasak ilaçlar koydu. Sonrada polise burada yaşayan mürebbi İslam tebliğini bahane ederek aslında esrar satmaktadır diye rapor verdi. Bunun üzerine polis bir baskın düzenledi. O zatın söylediği yere bakıldığı zaman oradan esrar çıktı. Polise herşey anlatıldı ve onun bir mübelliğin işi olduğu polise söylendi. Polis hiçbir söz dinlemedi ve biz mutlaka işlem yapacağız dediler. Bizim mürebbimiz kara kola götürüldü ve hapsedildi. Ertesi gün mahkemede duruşma yapıldı. Hakim birşeyi dinlemeden duruşmayı başka güne erteledi. Onlar bana da haber gönderdiler ve ben kendilerine dua mektubu yazdırdım. İkinci defa tekrar duruşma yapıldı. Mürebbimiz diyor ki ben mahkemeye gidince ve sanık yerinde durunca hakim çok dikkatle bana baktı ve ondan sonra bana, beyefendi oturabilirsiniz dedi. O, her duruşmada böyle yapardı ve avukatlara da başka bir gün verirdi. Mahkemeye gitmeden iki gün önce mürebbimiz sabah namazından sonra çok kaygılanınca dua etti. Mürebbimiz diyor ki Kuran'ı Kerim'i okurken aklıma geldi ve ben Kuran'dan fal çıkarayım diye düşündüm ve hangi kelime gözüme ilişirse o kelimede bir mesaj olacaktır dedim. Baktığım zaman şu ayet gözüme ilişti:

يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ¹

Bununla kalbim teselli buldu ve mesaj iyidir dedim. Dediğine göre az bir müddet sonra postaya bakmak

üzere postaneye uğradı. Orada benim bir mektubumu aldı. O mektupta şöyle yazılıydı: "Yüce Allah sizi her şeyden korusun ve kendi korumasına alsın. Münafıkları da çirkin planlarında başarısız kılsın ve cemaatinizi her bela ve musibetten korusun ve daha da geliştirsin."

Mürebbimiz diyor ki, bu mektubu okuduktan ve bu ayeti gördükten sonra, Yüce Allah mutlaka lütfedecek diye kalbim kesin bir inançla doldu. Yüce Allah pek yakında lütfedecektir diye bazı dostlarıma da bu müjdeyi verdim. Ben mahkemeye gidince eskiden yaptığı gibi hakim beni koltuğa oturttu ve avukatlarla konuştuktan sonra, "siz serbestsiniz; gidin ve işinize bakın, aleyhinizde hiçbir dava yoktur, dedi.

Kısacası eğer insanın Yüce Allah'a imanı kuvvetli olursa o zaman kendisi Yüce Allah'ın kudretine de kesin olarak inanır ve o, umutlarını ancak ve ancak Yüce Allah'a bağlar. Sonra da Allah ^{celle celalühü} mucizelerini gösterir. Gerçek olan sözler işte bunlardır. Bunlar hem bir insanı kuvvetlendirir ve onun ameli durumunu düzeltir, hem de diğerlerinin imanını da kuvvetlendirir. İşte bizim de bu gerçeği yakalamamız gerekir.

Daha öncede zikredildiği gibi ameli ıslah, için ikinci şey ilmî kuvvettir. Yahut bilginin var oluşudur. Ben bunu daha önce izah etmiş bulundum. Tekrar ediyorum, yanlış olarak bazı günahların büyük, bazılarının da küçük olduğu zannedilir. Bunun neticesi şudur ki küçük zannettiği günahlar insanın kalbine ve onun beynine girip yerleşir. İnsan birçok günaha bunlar günah değildir yahut küçücük bir şeydir der. Yahut bu çok küçük bir günahdır ve bunun hakkında fazla sorular sorulmayacak diye düşünür. Böylece onlar insanının kalbine ve beynine girip yer ederler ve insanoğlu onlar hakkında kendisi bir düşünce kurar.²

Geçen hutbelerde, belki iki hafta önce ben dikkatini-zi şu yöne çekmiştim. Burada bulunan ve devlete

¹ Enbiya suresi, ayet 70, tercümesi: Ey ateş, İbrahim için hem serin hem de selamet kaynağı ol". (Tercüme Eden)

² Bkz. Hütbat-i Mahmut; c. 17; s. 453; 10 Temmuz, 1936 gününün hutbesi; fazl-ı umar foundation ; rabwah

sığınma talebinde bulunanlar, buraya gelince yalan söyledikleri ve taleplerinin haklı olduğunu göstermek için yalandan istifade etmek istediklerinde, gerçekte sığınma taleplerinin haklı olmadığını ve yersiz olduğunu ispat etmiş oluyorlar. Yalnız kendi sığınma taleplerinin haksız olduğunu ispat etmekle kalmayıp cemaatimizin onurunu da zedeliyorlar. Ancak birisinin bana anlattığına göre sığınma talebinde bulunan bir kimse buradan avukatının yanına gitti. Avukat bey dahi bir Ahmedi Müslümandır. O, da belki de hutbemi dinliyordu. Belki de bir cemaat görevinde dahi bulunuyordu. O avukat, sığınma talebinde bulunan kişinin ifadesini yazarken gerçek dışı bazı sözleri dahi yazdı ve bu gerçek dışı ifade pek gereklidir dedi. Oysa o ifadenin gerçeğe hiçbir alakası yoktu. Avukat sığınma talebinde bulunana dedi ki böyle bir yalan olmadan talebin kabul edilmez bu yalanı söylemezsen eline hiçbir şey geçmeyecek. Onun için böyle bir yalan pek gereklidir. Hâlbuki ben açık olarak, Ahmediler gerçeğe dışı ve yalan hiçbir söz söylememelidirler, diye uyarıştım. Ahmedi Müslümanlara yapılan zulüm ve haksızlık olayları pek açık ve gerçektir ve artık dünya insanları dahi bilmektedirler. Onun için hiçbir avukatın kurnazlığına, oyunbazlığına ve yalanına gerek yoktur. Onun için hem mürebbilerimiz hem cemaatimizin görevlileri cemaatimizin üyelerine sık sık yalandan uzak durmalarını nasihat etmelidirler. Hiçbir günah küçük yahut büyük değildir diye sık sık beyan etmeliyiz. Günah, günahdır ve biz ondan mutlaka uzak durmalıyız. Her yalan, yalandır ve o yalanın şirkenden mutlaka sakınmalıyız. Eğer Yüce Allah ile kuvvetli alakamız varsa o zaman hiç üzülmemeliyiz. İlahi alametler ve mucizeler belli olacak ve insanlar onları görecekler. Yalnız nasihat edenlerin dahi şuna dikkat etmeleri gerekir: Onların kendi durumları dahi yüksek seviyeli olmalıdır. Onlar dahi kendi irade gücünün en yüksek seviyelerini aramalıdır. Ve amel bakımından dahi onların amelleri ve bilgileri birbirlerine uyumlu olmalıdır. Onlar insanların, söyledikleri

başka, yaptıkları başka zümresinde sayılmamalıdır. Kısacası cemaatimiz üyelerine sık sık konuşmalarımızda imanlarını kuvvetlendirmeleri, ameli durumlarını düzeltmeleri ve bilgi eksikliklerini de gidermeleri tavsiyesinde bulunmamız gerekir.

Eğer her birimiz kendi dairesinde işe başlarsa çok açık bir değişiklik görülebilir. Bu çağda bilgi adı altında okulda çocuklara değişik kötülükler hakkında bilgi verilir. Öyleyse bizim nizamımız çok daha fazla şekilde çocuklara ve gençlere gerçeği anlatmalıdır. Anneler ve babalar kendi durumlarını göz önünde bulundurarak çocuklara bilgi adıyla okullarda çocukluklarında verilen o bilginin zararlarına da vakıf olmalıdırlar. Anneler ve babalar dahi bilmelidirler ki hem kendilerini hem de çocuklarını koruyabilsinler. Burada, çok küçük yaşta çocuklara gerekli olmayan bazı şeyler öğretilir ve onlar iyi ile kötüyü anlasınlar diye öğretiriz diye bir delil ileri sürülür. Oysa aslında iyi ile kötü arasındaki fark öğretilmez. Aksine çocukların çoğunun zihinleri çocukluktan itibaren kötü düşüncelere sahip olurlar, çünkü onların önünde kendi annelerinin ve babalarının, ya da çevrenin kötü örnekleri fazla olur iyi örnekleri ise az.

Kısacası, mürebbilerimiz, cemaatimizin görevlileri, yan kuruluşların görevlileri, anneler ve babalar hep birlikte kötü bilginin yerine doğru bilginin elde edilmesi konusunda çaba sarfetmelidirler. Biz okullardaki ders verme yöntemlerine mani olamayız, bir engel koyamayız. Ancak pisliğin ve hayasızlığın farkını çocuklarımıza anlatarak ve onları güvencemizin altına alarak, ayrıca onlara iyi amel örneklerini göstererek çevrenin kötü etkisinden onları koruyabiliriz. Yüce Allah ^{celle celalühü} bize görevlerimizi iyi bir şekilde eda etmemizi nasip etsin. (Âmin)

Kaynak: El-Fazl International, 14 Şubat 2014, Çev. Dr. Muhammed Celal Şems

31.01.2014 – Ameli İslah İçin Gözetim ve Zorlama Gibi İki Dış Desteğe İhtiyaç vardır

Bu Cuma Hutbesi, Hz. Mirza Masrur Ahmed ^{ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz} tarafından 31, Ocak, 2014 günü Londra'nın Beytül Futuh Camiinde okundu.

Kelime-i Şahadet istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Geçen Cuma hutbesinde amellerin ıslahı yahut terbiye ile ilgili olarak mürebbilerin, amirlerin, Cemaatimizin görevlilerinin sorumluluklarından bahsettim. Ameli ıslahın yolundaki engelleri kaldırmak üzere onlar nasıl ameli olarak bir rol oynamalıdır? O gaye için neler gereklidir? Mürebbilerin ve cemaat görevlilerinin neleri kendileri üzerinde uygulayarak daha sonra da cemaat üyelerine de anlatmalıdırlar ya da göstermelidirler? Mürebbilerin kapsamına bütün "Vakifin-i Zindigi"¹ dahi girer. Bu arada şunu da açıklamak istiyorum: Hz. Müslîh-i Mev'ud ^{radiyallahu anhu} zamanındaki ulemalar ve vaizler arasında Hz. Mesih-i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} ashabları dahi vardı. Ayrıca ashâbı kiramdan terbiye alanlar dahi vardı. Onların Yüce Allah ile olan alakalarının, imanlarının ve yakınlerinin seviyesi de çok yüksekti. Bu konular bakımından bir eksiklik yoktu. Eğer bir eksiklik var idiyse o da Hz. Müslîh-i Mev'ud'un ^{radiyallahu anhu} dikkatleri çektiği bir konudur. O da şudur ki tercihlerimizi değiştirmeliyiz. Yahut itikadi meselelere ne kadar önem veriliyorsa, ameli ıslaha da, Hz. Mesih-i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} alametlerine de, kişisel olarak Yüce Allah ile alakaya da, hilafete olan itaat ve cemaatin nizamına saygıya da dikkat etmemiz ve cemaat üyelerine terbiye vermemiz gerekir. Ancak bugün bu konularda seviyemizin o eski seviye olmadığını görüyoruz. Onun için, mürebbiler ve cemaatimizin görevlileri kendileri üzerinde uygulayarak daha sonra da cemaat

üyelerine de anlatsınlar dediğim zaman onun özel bir önemi vardır. Yani kendi üzerinde uygulamak kelimesi üzerine dikkat etmeye, amel etmeye ve kişisel örnek ileri sürmeye çok ihtiyaç vardır. İşte ancak ondan sonra ıslah konularının gerçek manada etkisi olacaktır.

Geçen hutbemde irade gücü yaratmak ve bilgisel eksikliğini uzaklaştırmaktan bahsetmiştim. Yani ameli eksikliği gidermenin yolu nedir? Yahut ameli kuvvet nasıl çoğalabilir? Ben bu konuda bir şeyler söyleyeceğim. Daha önceki hutbelerde de zikrettiğim gibi bunun için dış tedaviye ya da yardıma gerek olur. Yahut başka bir kimsenin desteğine ihtiyaç vardır diye bilinir. Ameli ıslah için bu destek iki çeşittir. Yahut iki çeşit desteğe, yani birincisi gözetime ve ikincisi de cebire gerek vardır.

Gözetim şudur ki daima ve ebedi olarak, birisi kötü bir iş yapmasın diye gözetilsin. Bu çeşit gözetim dünya işlerinde de olur. Evlerde anneler ve babalar çocuklarını gözetirler. Okullarda hocalar ders vermekten başka gözetim görevini de yaparlar. Bazen devlet görevlileri gözetim işlerini yaparlar ve biz gözetim görevini yaparız diye herkese bildirirler. Yollarda trafiği kontrol etmek için müstakil olarak kameralar konulur ve burada bir kamera vardır diye levhalar bile konmuş olur. Bu gözetim işidir. Bazı çocuklar anneleri ve babaları tarafından haksızlıklarla karşılaşılır. Böyle annelere ve babalara ihtar verilir ve bundan sonra çocuklara biz bakarız denilir. Eğer çocuklara fazla şiddet uygulanırsa o zaman çocukların ve gençlerin idaresi, biz o

¹ Müslüman Ahmediye Cemaatinde hayatlarını din hizmetleri için adanmış olan kimselere "Vakifin-i Zindigi" denilir. (Tercüme Eden)

çocukları götürürüz der. Gelişmiş ülkelerde bu çok geneldir. Hatta benim düşünceme göre çocuklar konusunda caiz olmayan bir sınıra kadar gözetim yapılır ve anneler ve babalar çocuklardan korkarak yahut gençler idaresinden korkarak çocuklara caiz olan yasaklar dahi koymazlar. Bunun sonucunda birçok defa çocuklar bozulurlar. Dünya konularında böyle bir gözetim bazen zarar verici olur. Karı koca arasındaki alakalar gerginleşince onlar da gözetim altında tutulurlar. Keza suçlular dahi gözetlenirler.

Kısacası bütün bu gözetimin gayesi, gözetim altında tutulanların fesat yaratan işlerden uzak tutulmasıdır. Yahut da gayesi ıslahıdır. Demek ki gözetim her toplumun yasasında ıslahın bir yoludur. Ameli ıslah için dinimiz de dikkatimizi bu yöne çeker ve toplum kendisini gözetlediği için insanoğlu birçok yanlış ve kötü işlerden korunmuş olur. Mürebbiler kendi dairelerinde gözetim görevini yaparlar. Cemaatimizin diğer nizamı dahi kendi dairesinde gözetleyici olmalıdır. İslam, her gözetleyici kendi gözetimi hakkında sorulacaktır buyurmuştur.¹ İslamiyet' in bu talimatı da insanın önünde olursa o zaman yalnız gözetlenenler ıslah olmayacaklar; Aksine gözetleyenler dahi ıslah edilecekler. Kısacası ameli ıslah için gözetlemek dahi etkili bir yoldur.

İslah için gerekli olan ikinci şey cebirdir. Burada bir kimsenin zihninde şöyle bir soru doğabilir: Bir taraftan biz, "din konusunda zorlama yoktur" deriz. Diğer taraftan ameli ıslah için teklif edilen tedavi cebirdir. Onun için herkese açık olsun ki bu cebir yahut zorlama, dini kabul etmek yahut dini bırakmak konusunda değildir. Herkes serbesttir, hangi dini isterse bırakabilir. İslam çok açık bir şekilde böyle bir seçenek

vermektedir. Buradaki cebir, bir taraftan bir dine mensup olup, sonra onun yasalarına göre amel etmemek ve onları ihlal etmek konusundadır. Mesela bir yandan bir kimsenin kendisinin cemaat nizamının bir parçası olduğunu ileri sürmesi, sonra da cemaatimizin nizamının yasalarını bozması! Eğer böyle davranılırsa o zaman mutlaka cebir uygulanacak. Burada cebirden işte bu kastedilir. Eğer bir kimse cemaatimiz nizamının bir parçası olarak kalmak isterse o zaman cemaatimizin talimatlarına göre amel etmesi gerekir. Yoksa kendisine ceza verilebilir. Mesela para cezasına da çarptırılabilir. Yahut kendisine bazı yasaklar konulabilir. Bütün bunların gayesi ıslah etmektir ki bunun sonucunda ameli kuvvetin eksikliği uzaklaştırılabilir. Cemaatimizde dahi cemaat nizamı birisine ceza verdiği zaman asıl gaye ıslah etmek olur, birisini küçük düşürmek yahut sebepsiz olarak onu sıkıntıya sokmak değildir. Böyle bir cebir devlet yasalarında dahi olur. İnsanlara cezalar dahi verilir. Onlar ceza evlerine de atılırlar. Kendilerine para cezası dahi verilir. Bazen dövülürler. Gayesinde toplumda huzur olsun ve insanlara zarar verenler zarar veremesinler olur. Hatta bazen bir kimse kendi kendine zarar veren bir iş sonucunda da ceza görebilir. Yalnız o ceza esnasında ıslah etmenin değişik yollarına başvurulur. Eğer birisi idam edilirse bu cebirin sebebi o kimsenin birisinin canını almış oluşudur. Eğer katiller tamamen serbest bırakılırsa o zaman toplumun huzuru mahvolur ve birçok katil ortaya çıkar. Kısacası adam öldürmenin cezasını o katilin öldürülmesi olarak uygulamak neticesinde, adam öldürmek eğiliminde bulunan ve fazla coşkulu olan birçok kimse ıslah edilir yahut onlar öyle bir işten uzak dururlar. Kısacası bu cebir ıslahın bir yönüdür ve bütün dünyada revaçtadır.

Maddi insanların yahut dünyadaki cezaların cebrinin imanla bir alakası yoktur. Ancak bazen

¹ Bkz: sahih-i Buhari; Kitabül Cuma; Bab-ül Cumuati Filküra Vel Müdüni; Hadis No:893

dine mensup olan birisine karşı cebir kullanılır ve din nizamına göre ona bir ceza verilir. Yahut herhangi bir ceza kendisine uygulanır. Para cezası verilir; başka bir ceza verilir yahut bazı yasaklar getirilir. Cemaatimizde bazen bazı ülkelerden çandalar¹ alınmaz ve kendilerine bu konuda yasak konulur. Bununla birlikte salih amellere de dikkatleri çekilir. Bir kimse cezadan, zamanın Halifesinin kırgınlığından yahut Yüce Allah'ın öfkesinden korunmak için amel ederse yavaş yavaş kalbinde iman doğar. Sonra da ilerlemeye başlar. Böyle kimseler kötülükleri terk ederek büyük bir sevinçle hayırlı ameller yapanlar olmaya başlarlar.

Daima şunu hatırd tutmamız gerekir; hayırlı ameller yapma alışkanlığını yaratmak üzere değişik yollara başvurmak gerekli olur. O yollara başvurmadan amellerin ıslah edilmesi işinde başarı elde edilemez. Onun için o yolları kullanmak pek gereklidir. Geçen hutbemde iman ve doğru bilgiyi yaratmaktan bahsettim. Ameli kuvveti yaratmak konusunda gözetlemek ve cebirden demin bahsetmiş bulunuyorum.

İşte bu dört şey olmadan ıslah edebilmek zordur. Dikkatlice ve derinlemesine incelediğiniz zaman dünyada, kendilerinde iman kuvveti bulunmayan bir kitlenin var olduğunu görüyoruz. Yani bir insanda ameli ıslah için gerekli olan yüksek seviye o kitlede yoktur. Eğer bu insanların kalbine iman kuvveti doldurulursa onların amelleri iyileşir. Bir tabaka bilgisizlik sebebinden dolayı günahlara yakalanır. Ona doğru bilgi gerekir. Bir tabaka ise hayırlı ameller yapmak konusunda diğerlerine muhtaç olur. Bunlar üç çeşit insanlardır. Onların ihtiyaçları iki şekilde tamamlanır. Yahut onların dış yardımı

iki şekilde olur. Birisi detaylarını demin beyan ettiğim gözetim yapmakla olur. Gözetim yapılırsa kötülükler terk edilir ve hayırlara doğru insanın dikkati çekilir. Ancak aşırı olarak düşmüş olan ve gözetimle de kötülüklerden vazgeçmeyen tabaka ceza verilmedikçe ıslah olmaz.

Kısacası bu dört şeyi cemaatimiz için benimsemeliyiz. Her bir kimsenin hastalığının tedavisini hastalığının çeşidine göre yapmamız gerekir. Şunu da hatırd tutmamız gerekir: Dinin elinde ne yönetim ne de kılıç bulunmadığı bir çağda bu tedavilerin dördü de gerekli olur.

Geçen hutbemde de zikredildiği gibi birinci tedavi olarak, terbiye ederek imanda kuvvet yaratmak gerekir. O gaye ile Hz. Mesih-i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} yüce mucizeleri; kendisine gelen vahiyler, kendisinin Yüce Allah ile olan bağı ve kendisinin vasıtasıyla kendisine inananlar arasında gerçekleşen manevi inkılapta da bahsetmek gerekir. Yüce Allah'a ^{celle celalühü} yaklaşmanın faydalarının ne olduğu onlara anlatılmalıdır. Geçen hutbemde de söylediğim gibi, şeytanın tam olarak saldırılarda bulunduğu bu devirde bu konuları anlatmak pek gereklidir. Bu zikir durmadan ve sık sık olmalıdır. İnsana Yüce Allah sevgisi nasıl nasip olur? Bir insan Yüce Allah'ın ^{celle celalühü} sevgisine ulaşınca O, kendisine karşı nasıl olağanüstü bir şekilde davranır? Bunları kendilerine anlatmalıyız. Hz. Mesih-i Mev'ud ^{aleyhisselam} bize bu konuda neler ve nasıl bildirmiştir? Değişik uluslardan cemaatimize katılanlar, hem Afrika'da hem de çoğunlukla Araplar arasında kendi olaylarını yazarlar. Hz. Mesih-i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} eserlerini okuyunca onlarda değişiklikler oluştu ve imanları çoğaldı. Şüphe yok ki eserleri okuyunca hem onların itikadî yanlışlıkları uzaklaştı hem de inanç konusunda bilgileri çoğalarak imanının yeni yollarını gördüler. Hz. Mesih-i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} mucidi-

¹ Müslüman Ahmediye Cemaatinin üyeleri, zekat ve diğer farz olan teerrular dışında da gönüllü olarak İslam ve insanlık hizmeti uğruna Cemaate para verirler. Bunlara "çanda" adı verilir. (Tercüme eden)

zelerini görünce; kendisine gelen vahyin ger-
çekleştiğini anlayınca ve Hz. Mesih-i Mev'ud'un
aleyhisselam Yüce Allah celle celalühü ile olan ilişkisi
sebebiyle, onların imanları daha da çoğaldı.
Sonra Yüce Allah kendilerine de bazı ilahi muc-
zeler göstererek yakınlığının manzarasını da
gösterdi.

Hz. Müslîh-i Mev'ud radiyallahu anhü, bizim kalbi-
mizde dahi imanın ışınlarını daha da parlatan
Hz. Mesih-i Mev'ud'un aleyhisselam mucizelerini,
vahyini, ilhamlarını ve Yüce Allah celle celalühü ile
olan alakasını beyan ederek şöyle demiştir: Hz.
İsa aleyhisselam diri olarak gökte oturmaya devam
edebilir. Hz. İsa'nın aleyhisselam gökte diri olarak
oturmaya devam etmesi, Yüce Allah'ın kalbi-
mizde ölmesi kadar zararlı değildir. Sizler insan-
ların kalbinde Yüce Allah'ın celle celalühü öldüğü
inancını yerleştirirken ve diri olduğunu ispat
etmeye çalışmazken, Hz. İsa'nın aleyhisselam ölü-
münü üstüne basa basa söylemenizin faydası
ne? Yüce Allah celle celalühü "Hay" ve "Kay-
yum"dur, (daima diri ve ebedi olarak kalıcıdır.)
O, asla ölmez. Ancak bazı insanlara göre O bile
ölür!

Hz. Müslîh-i Mev'ud radiyallahu anhü Hz. Halifetül
Mesih Evvel'in radiyallahu anhü beyan ettiği bir hadi-
seyi şöyle anlatmıştır:

Hz. Halifetül Mesih Evvel'in radiyallahu anhü bir hoca-
sı Hindistan'ın Bhopal şehrinden idi. O, bir rüya
gördü. Rüya şöyledir: Bhopal şehri dışında bir
köprü vardır. Orada cüzzamlı birisi yatıyor.
Cüzzamlı olmaktan maada o, kördür; burnu
kesiktir ve parmakları da düşmüştür. Bütün
bedeninde sinekler uçuşuyordu. Onu görünce
tiksendim. Ona, sen kimsin ihtiyar diye sordum.
O, dedi ki ben Allah'ım bu cevabı duyunca ben
dehşete düştüm ve sen Allah mısın dedim. Bu-
güne kadar dünyaya gelen bütün peygamber-
lerin anlattıklarına göre Allah celle celalühü herkes-

ten daha güzeldir. O'ndan daha güzel ve daha
çekici başka bir kimse yoktur. Biz Yüce Allah'a
celle celalühü bu kadar çirkin olduğu halde mi iba-
det ederiz. O, dedi ki peygamberlerin anlattık-
ları haklı ve doğrudur. Ben asıl Allah değilim.
Ben Bhopal şehrinde yaşayanların Hüdasıyım.
Yani Bhopal şehrinde yaşayanlar benim bu şe-
kilde olduğumu zannederler. Diğer bir ifadeyle
onların gözünde Yüce Allah'ın celle celalühü hiçbir
önemi yoktur.¹

Kısacası Yüce Allah celle celalühü asla ölmez. Ancak
bir insan O'nu unutunca onun gözünde O, öl-
müş olur. Burada ben gençlere şunu anlatmak
istiyorum. Bundan, bazı kimseler böyle (kötü)
olunca Yüce Allah da bu şekle girdi ve iş bitti
diye düşünmemeliyiz. Aslında bu, Yüce Allah'ı
terk edenlerin kendi şeklidir. O zatın rüyasında
gördüğü şekil aslında manevi olarak cüzzamlı
olmuş olan insanların kendi şekilleridir. Bu gibi
insanlar sonunda kötü sonuçlarına da ulaşırlar.
Yoksa eliyazü billâh, Yüce Allah celle celalühü öle-
rek onlardan alakasını kesmemiştir. Yüce Al-
lah'ın böyle olduğunu zannedenlere O, bazen
bu dünyada da ceza verir. Yüce Allah bir kenara
çekilip oturmaz. Aksine O, böyle insanlara ba-
zen bu dünyada dahi ceza verir. Hatta Yüce
Allah birçok yerde bu gibi insanların sonunu
beyan etmiştir ve Yüce Allah'ı unutanların ce-
henneme gideceğini bildirmiştir. O bakımdan
hiç kimse, bu örnekten Yüce Allah'ın o insanları
terk ettiğini; güçsüz olduğunu düşündüklerinde
işin sona erdiğini ve artık hiçbir şeyin olmaya-
cağını zannetmesin. Yüce Allah celle celalühü hem
öç alandır hem de ceza verendir. O, öfkelenin-
ce hiç kimse öfkесinin önünde duramaz. O ba-
kımdan onlar Yüce Allah'ı unuttular ve iş sona
erdi demek doğru değildir. Bu küçük bir şey
değildir ki böyle sona erdiği düşünölsün.

¹ Bkz: Hütbat-i Mahmud; C.17; S. 455-456; 10 Tem-
muz, 1936 günü Hutbe

HZ. Müslîh-i Mev'ud ^{radiyallahu anhü} şöyle der: " tuhaf olan şudur ki bizim ulemalarımız, Hz. İsa'yı öldürmeye çalışıyorlar. Ancak bununla birlikte Yüce Allah'ı diriltmeye çalışmıyorlar. Öyle bir ruh yaratmıyorlar ki onunla Yüce Allah'ın varolduğu anlaşılsın. Bizim asıl çabamız Yüce Allah'ın diri olduğunu insanlara anlatmak ve O'nunla mümkün olduğu kadar fazla alaka kurmak olmalıdır. Eğer yüce Allah ile diri bir alakamız varsa o zaman Hz. İsa'nın ^{aleyhisselam} diri olduğunu ileri sürenler ne kadar gürültü yaparlarsa yapsınlar bizim imanlarımız asla bozulmaz. Çünkü Rabbimiz her adımda bizi korur.¹

Şüphesiz Hz. İsa'nın ^{aleyhisselam} ölümü; Hatm-i Nübüvvet yahut itikat ile ilgili diğer meselelerin bilgisi pek gereklidir ve delilsiz olarak değil, delil ile onlara inanmak dahi lazımdır. Ancak ameli İslah için Yüce Allah ile alaka kurmak gereklidir ve onun için Hz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} bu çağda bize öğrettiği yolları benimsemeliyiz. Kendi sözümüz ve işimiz arasındaki çelişkiyi sona erdirmemiz lazımdır. Biz diğer insanlara her ne diyorsak onlar hakkında kendimizi de muhasebe etmeliyiz ve biz ne dereceye kadar onlara amel ediyoruz diye bakmalıyız.

Bugün Yüce Allah'ın lütfuyla dünyada birçok yerde "Camia Ahmediye" vardır. Mübelliğler ve mürebbiler² Özellikle Pakistan da büyük sayıda çocuklar "Camia Ahmediye" gelmektedir. Onlar arasında birçok "vakıf-i nau" çocuklar³ dahi

vardır. Bazen sayının çokluğunun seviyeyi düşürdüğü de olur. Bazen üzücü örnekler dahi önümüze çıkar. Bazı çocuklar manevi seviyeye ulaşmak için çaba sarf etmeyince; bazı kötü alışkanlıklarından ve bir mürebbi ya da mübelliğin kutsallığını bilmeyişinden dolayı kötü hareketler yapınca onlar "Camia Ahmediye'den atılırlar.

Kısacası Ahmediyyetin ilerleme ve gelişme çağı inşallah gelmek üzeredir. Onun hazırlığı için mürebbi olarak yetiştirilen yahut mübelliğ olarak hazırlananların çok dikkatli olmaları gerekir. Kendilerine tevdi edilecek iş normal ve sıradan bir iş değildir. Onun için onlar daha şimdiden Yüce Allah ^{celle celalühü} ile bir alaka kurmalıdırlar ve O'nun uğruna eskisinden daha fazla çaba sarf etmelidirler. Hz. Mesih'i Mevud'un ^{aleyhisselam} bize gösterdiği ilahi alametleri tekrar açıklayarak bize anlattığı İslam'ın gerçek talimatını gözlerimizin önünde tutmamız gerekir. Kendimizi sadece dini meseleler ile sınırlandırmamalıyız. Kadiyan'dan bir din bilgini bana şöyle yazmıştır: "Muhalliflere cevap vermek için Hindistan'da eski zamanlarda düzenlenen açık toplantılar şimdi yapılmamaktadır. Biz o toplantılarda muhalif ulemalara çok şiddetli saldırılarda bulunduk. Öyle ki üst üste yapılan, birden sonra ikinci saldırı onları cevapsız bıraktı." Peki, bu doğrudur. Böyle yapardık. Şüphesiz muhaliflere cevap vermeliyiz ve delillerle onların sözlerinin reddini onlara sunmalıyız. Ancak bundan daha önemli ve gerekli olan şudur: Bizim muallimlerimiz, mübelliğlerimiz ve mürebbilerimiz Hz. Mesih'i Mevud'un ^{aleyhisselam} geliş gayesini anlayarak kendi ruhani durumlarını da ilerletsinler. Öyle ki onların herbiri bizzat büyük bir alamet haline dönüşsün. İnsanlar aynı örneği görünce cemaatimize girsinler çünkü gerçekten insanlar

¹ Bkz. Hütbat-i Mahmud; C. 17; S. 456; 10 Temmuz 1936 gününün Hutbesi

² Dinimizin talimatlarını Müslüman olmayanlara iletene "mübelliğ", cematimiz üyelerine terbiye verenlere "mürebbi" denilir. Bunların yetiştirildiği idareye "Camia Ahmediye" adı verilir. Çocuklar liseden yahut mezuniyetten sonra 7 yıl "Camia Ahmediye" de tahsil görürler. (tercüme eden)

³ Müslüman Ahmediye Cematinde bazı anneler ve babalar çocuğun doğumundan önce kendisini din hizmetine adanlar bu çocuklar doğup büyüyünce kendilerini tekrar din

hizmeti uğruna vakfederler. Bu çocuklara "vakifin-i nau" adı verilir. (tercüme eden)

güzel bir örneği görünce cemaatimize girerler. Ancak üzülerək söylüyorum, bu yüce seviye hala oluşmamıştır. Zaten o yüzden Hindistan da birçok muallimi işten çıkarmaya mecbur olduk. Bazıları üzerinde maddiyatın üstün geldiği hissediliyordu. Onun için hem bana mektup yazan hem de aramızdan her birimiz kendimizi muhasebe edelim ve sorumluluklarımızın neler olduğunu anlayalım. Hem muallimler hem de mübelliğler kendi kalplerinde imanı yaratmak üzerine ne kadar çaba sarfettiklerine baksınlar. Biz sadece kuru deliller ile insanların kalbinde etki yapmak ve Ahmedi olmayan hocaları yenilgiye uğratmakla yetinmemeliyiz ve yalnız bu kadarla sevinmemeliyiz. Aksine elimizdeki, Yüce Allah'ın diri ilahi alametleri ve mucizeleriyle dünya insanlarına Yüce Allah'ın varlığını gösterelim. Yüce Allah'ın Hz. Mesih'i Mev'ud ile birlikte olan fiili şahadeti ile insanların kalplerine girerek onlara sözümüzü kabul ettirelim.

Hz.Müslîh-i Mev'ud ^{radiyallahu anhü} bir örnek vermiştir. Eğer güneş çıkmış olursa ve birisi senin elinde güneşin doğmuş olduğunu kanıtlamak üzere hangi delil vardır derse, öteki de ona güneşin doğuşuyla ilgili deliller vermeye başlarsa güneş şu saatte doğar ve şu saatte batar teknik böyle der ve şöyle der, derse o zaman bu delilleri ileri süren akılsız olacaktır ki delilleri ileri sürmeye başlamıştır! Onun sade yolu buydu: Güneşin delilini soranın çenesinin altına eline koyarak yüzünü kaldırıp bak işte, güneş odur, demeliydi. Ona başka deliller vermeye ne gerek vardı? Onun akılsızca sözlerinin cevabı, işte şu anda mevcuttur demektir. Şu anda Yüce Allah da bize tecellisini yapmıştır. O, apaçık olarak bütün sıfatlarıyla dünyaya görünmüştür ve Hz. Mesih'i Mev'ud'un vasıtasıyla bütün güzelliğiyle tecelli etmiştir.¹

Kısacası vaizlerin görevi şudur ki güneşin varoluşunun delillerini ileri süren akılsız kimseler olacaklarına, Hz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} vasıtasıyla belli olan taptaze alametlerle ve daima bizimle birlikte olan fiili şahadetiyle bu doğruluğu ispat etsinler. Ancak gerçek şudur ki bununla birlikte kendi durumlarını da Yüce Allah'ın rızasına uygun hale getirsinler. Cemaatin ameli gücünü kuvvetlendirsınler. Bu şeyleri cemaatin çocuklarının önüne sunsunlar ve sık sık böyle davransınlar. Söylediğim gibi, Hz. Mesih'i Mev'ud'un vasıtasıyla Yüce Allah'ın celalinin nasıl belli olduğunu onlara anlatsınlar. Yüce Allah'a yaklaşmanın yolları nelerdir? Yüce Allah'ın sevgisi nasıl elde edilebilir? Bu konuları kendilerine bildirsınler. Ondan sonra görecekler; dünya işlerinde diğer insanları kopya etme eğilimleri olan gençler nasıl Yüce Allah'a eğilenler olacaklar. O zaman ancak birkaç müreb-bimiz yahutta ulemalarımız, cemaatimizden olmayan mollaları yenilgiye uğratanlar olmayacaklar. Aksine gençlerimizin, erkeklerimizin, bayanlarımızın ve çocuklarımızın ileri sürdüğü bu güzel örnekler, dünya insanlarını kendilerine doğru çekenler olacak. Onun için ilk olarak ameli durumlarımızı düzeltmemiz gerekir.

Kendimizi Hz. Mesih'i Mev'ud ^{aleyhisselam}'a bağ-lamamız ve hilafete² tam olarak itaat etmemiz gerekir. Cemaatte kuvvete ve maneviyat konusunda ilerlemeye sebep olan da ancak bu olacaktır. Cemaatimizde "Hilafet" in tanımı, onun doğru bilgisi ve idraki doğmalıdır ki cemaatimiz üyeleri vaktin halifesinin her kararını gönül rızasıyla kabul etsinler. Onların kalbinde hiçbir engel oluşmasın ve hiçbir kararı duyunca hiçbir sıkıntı baş göstermesin.

¹ Bkz: Hutbat-i Mahmood; c.17; S. 457; 10 Temmuz. M. 1936 günkü hutbe

² Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusu olan Vadedilen Mesih ve Mehdi'den sonra, Hz. Resulullah'ın ^{sallallahu aleyhi vesellem} önceden verdiği gaybî haberlere göre kurulan "Hilafet" demektir. (Tercüme eden)

"Hilafet" in gerçek anlayışını ve idrakini yaratmak da mürebbilerimizin görevlerinden önemli bir görevdir. Keza cemaatimiz görevlileri dahi buna dikkat etmelidirler. Bazen ters örnekler dahi önümüze çıkar. Mesela, vaktin Halifesi şu yanlış yapmıştır yahut yanlış karar vermiştir. Yahut da filan karar şöyle olmalıydı, derler. Bazı kimseler, kaza'nın¹ kararlarına itiraz ederler. Bazen de filan kişiye neden filan görev verilmiştir? Onun yerinde filan kişi olmalıydı? Halife şöyle bir kimse hakkında büyük bilgiye sahiptir. Ancak filan kişi hakkında bilgiye sahip olmasına rağmen gözlerini kapatmıştır gibi sözler söylerler. Bu gibi sözler söyleyen ancak birkaç kişi olur, ancak onlar ortamı bozarlar. Daha öncede dediğim gibi mürebbilerimiz ve her yüzeydeki görevliler; her kuruluşun görevlileri bu sorumluluklarını anarlarsa o zaman bazı insanların kalbinde oluşan şüpheler asla oluşamaz. Özellikle mürebbilerimizin görevidir. Onlara nasihat etsinler ve bütün bereketlerin cemaat nizamında olduğunu anlatsınlar. Yüce Allah ^{celle celalühü} bir kavme lanet etmek istediği zaman onlar arasından nizamı kaldırır. O bakımdan herkes bu gerçekleri öğrenince, sendeleyeni bazı kimseler sendelemekten kurtulacaklar. Bir kişi de olsa bu kitle daima olur. Onlar kendilerini "Akl-ı Küll"(her şeyi kavrayanlar) zannederler ve orada burada oturarak, Halife ilah olmaz; sıradan bir insan nasıl hata yapabiliyorsa, Halife dahi hata yapabilir gibi sözler söylerler. Evet doğrudur. Ancak Hz. Halife-tül Mesih II. ^{radiyallahu anhu} bunun iyi bir cevabını vermiştir. Bu cevap her zaman ve her dönem içindir. Eğer "Hilafet" berhak (doğru) ise eğer Hilafet'e imanınız varsa ve onun Yüce Allah ^{celle celalühü} tarafından bir mükafat olarak bahşedildiğine inanıyorsanız,

Yüce Allah ^{celle celalühü} der ki Halifelerin karar verdikleri konuları biz mutlaka dünyada gerçekleştireceğiz. O,

وَلَيُمْكِنَنَّ لَهُمْ دِينُهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ²

Buyurmuştur. Yani kendi zatımız adına yemin ederek deriz ki Biz "Halifeler" in dünyada yerleştirmek istedikleri dini ve usulleri mutlaka dünyaya yerleştireceğiz.³

Kısacası bu sözler cemaatimizin her üyesinin kalbine girip yerleşmelidir. Onları herkesin kalbine yerleştirmeye çalışmak mürebbilerimizin ve bilgi sahibi kimselerin görevidir. Onun için bu sorumluluğu anlayınız. Biz mutlaka Hz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} bereketlerini ve feyizlerini insanlara açıklamalıyız, bu sorumluluğun altına giriniz. Yüce Allah'ın ^{celle celalühü} diri mucizelerini sık sık insanlara bildirmelisiniz. Yüce Allah'a yaklaşmanın yolları nelerdir? Bunu insanlara anlatmalısınız. Her durumda zamanın "Halifesi" ne itaatin ve cemaat nizamına uymanın bir ehemmiyeti vardır. Bu ehemmiyet herkes tarafından iyice bilinmelidir.

Demek ki böyle davranılsa o zaman insanların kalplerindeki vesveseler de uzaklaşacak. Bu yolda vesveseleri uzaklaştıranların sayısı yahut da kalplerinden vesveseleri uzaklaşmış olanların sayısı o kadar çok olacak ki her fitne kendiliğinden yok olup gidecek. Cemaatte her bakımdan ameli ıslahın her yönü görünecek ki Hz. Mesih'i Mev'ud'un ^{aleyhisselam} gelişinin büyük gayesi de ancak budur.

Şunu unutmamamız gerekir: Bizim "hatm-i Nübüvvet" ve "Hz. İsa'nın ^{aleyhisselam} vefatıyla ilgili meseleleri bilmemiz gereklidir. Bu gereksinim muhaliflerin sorularına cevap vermek içindir.

¹ Müslüman Ahmediye Cemaatin de, cemaat üyeleri arasındaki anlaşmazlıklar hakkında karar veren ve böylece o anlaşmazlıkları ortadan kaldırmaya çalışan idareye " kaza" adı verilir. (Tercüme eden)

² Nur suresi, ayet 56

³ Bkz.: Hutubat-ı Mahmud; c. 17; S. 458; 10 Temmuz, M 1936 günün hutbesi

Ancak amel ve irfanı da cemaatiniz de revaçta tutmak için de bir çaba gereklidir. Kısacası dış cepheye ne kadar dikkat etmemiz gerekirse aynı, hatta daha da fazla iç cepheye dikkat etmeliyiz. Bizim ruhani temizliğimiz ve ameli ıslahımız inşallah bu tebliğ nazaran daha da büyük bir devrim yaşatmaya sebep olacaktır. Hz.Müslîh-i Mev'ud'un aşağıdaki buyruğu şüphesiz pek önemlidir:

"Eğer onlar, yani ulemalarımız ve de mürebbilerimiz kalpleri ıslah ederlerse ve insanların kalplerinde irfan ve Yüce Allah'ın sevgisini yaratırlarsa o zaman milyonlarca insan Ahmediye Cemaatine girmeye başlar. Yüce Allah ^{celle} ^{celalühü} Kur'an-ı Kerim'de,

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ ^{١٤}

Buyurmuştur. Yani eğer siz tebliğ vasıtasıyla dinimizi yayarsanız o zaman insanlar birer ikişer size gelecekler. Ancak eğer siz istiğfar (yüce Allah'tan bağışlanmayı dilemek) ve tesbih; (yüce Allah'ın pak oluşunu beyan etmek) vasıtasıyla cemaatinizden günahları uzaklaştırırsanız o zaman insanlar ordular halinde gelecekler ve size katılacaklar."²

Onun için biz yabancı bilginleri yenilgiye uğrattırdık diye bana yazan din bilginlerimiz bilsinler ki amelî ıslah ile elde edilen gaye o şekilde yabancıları yenilgiye uğratmakla elde edilemeyecektir. Onun için ameli ıslaha dikkat ediniz ve hilafetin yardımcıları olmaya çalışınız. Vaktin Halifesinin yardımcılarından olmaya çalışınız.

¹ Nasr suresi, yani: Allah'ın (c.c.) yardımı ve zafer gelince insanların Allah'ın (c.c.) dinine ordular halinde gireceklerini görünce, Rabbi'nin hamdı ile tesbih et ve O'ndan bağışlanmayı dile. (Tercüme eden)

² Bkz: Hutbat-i mahmud; C.17; S.460; 10 Temmuz 1936 günün hutbesi

Biz yıllarca bilgisel tartışmalara yakalanamayız. Aksine eğer cemaatimizi ilerletmek istiyorsak, nitekim inşallah onu ilerleteceğiz de, o zaman başka bazı yollara başvurmalıyız. O da söylediğim gibi amelî ıslah yoludur.

Kısacası amellerimizi güzelleştirmemiz, doğruluğumuzun ve güvenilirliğimizin seviyelerini yükseltmemiz gerekir. Gelirin helal yollarını benimsemeliyiz. Azıcık bir para için belediyeyi aldatarak doğruluğumuzu zedelememeliyiz ve böylece hükümetten yardım parası elde etmemeliyiz yahut parayı elde etmek gayesiyle yalan yanlış duruşmalar açmamalıyız. Bizim, bize tevdi edilen işleri tam dikkatle çaba sarfederek ve tam olarak gönül rızasıyla ve de tam doğrulukla yapmamız gerekir. Eğer bu olursa o zaman din ile birlikte inşallah dünya sahaları bile bize açılacaktır. Yabancılar üzerinde cemaatimizin iyi bir etkisi vardır. Bu da yüce Allah'ın bir lütfudur. Ancak eğer biz çok küçük bazı maddi çıkarlar için doğruluğumuzun ve emanetimizin yüksek seviyelerini zayi edenler olursak, o zaman böyle çirkin bir iş yapan herkes cemaatimizin adını kötüye çıkaran olacaktır.

O bakımdan bir taraftan mürebbilerimiz cemaat üyelerinin dikkatini bu yöne çekmelidirler. Diğer yünden cemaatimizin her üyesi kendisini muhasebe ederek kendini ıslah etmelidir. Bununla birlikte en büyük silah duadır. Onu daima yanımızda tutmamız gerekir. Onu doğru kullanmak ve ondan istifade etmek için Yüce Allah'ın şu sözünü göz önünde tutmamız gerekir: "İmanda ilerleyin ve benim gösterdiğim hayırlı amellerin programını yürürlüğe koyun." Onun için bu amel ile dua ve dua ile amel yan yana yürüdüklerinde işte ancak o zaman gerçek ıslah olacaktır. Yüce Allah ^{celle} ^{celalühü} hepimize onu elde etmeyi nasip etsin. Âmin.

Kaynak: El-Fazl International, 21 Şubat 2014, Çev. Dr. Muhammed Celal Şems

07.02.2014 – Zamanın İmamına İman Ettiyssek Onun Beklentilerine Uymak İçin Elimizden Geleni Yapmalıyız

Bu Cuma hutbesi Hz. Mirza Masrur Ahmed ^{ayyedahullahü teala bi nasrihil aziz} tarafından 7 Şubat 2014 günü, Londra'nın Beyt-ül Fütûh Camiinde okundu.

Kelime-i Şahadet, istiaze ve Fatiha suresinden sonra Hazret Emirü'l Müminin şöyle buyurdular:

Ahmediye Cemaati üzerindeki lütfu ve nimetidir. Ben bunu bana gelen mektuplardan da öğrendim. Ayrıca Yüce Allah'ın Hilafet'e bahşettiği yardımcılar dahi kendi hatıralarına göre bazı referanslar çıkarıp bana gönderirler. Daha önce biz bunları okuduysak da yine de gözden kaçmış olabilirler. Hz. Mesih-i Mevud'un ^{aleyhisselam} siretinde yazılı olan o olayı okuyunca kendisinin üzüntüsünü belirttiğini göreceksiniz. Onu da bir mürebbimiz (şöyle diyerek) bana göndermiştir: Siz kendi hutbelerinizde amelî islâhın önemini açıklıyorsunuz.

Hz. Mesih-i Mevud'un ^{aleyhisselam} cemaatinin amelî islâhı hakkında duyduğu ızdırap hakkında bazı yazıları sunacağım. Kendi nasihatlerini ve beklentilerini açıklamadan önce Hz. Mirza Beşir Ahmed'in ^{radiyallahu anhu} onun siretinde yazdığı bir hadiseden bahsedeceğim. Vaktin Halifesi belli bir konuya dikkat çekince eğer o konu ıslah ile ilgili ise, Cemaatimizin büyük bir kısmının dikkati o yöne çekilir. Bu da Yüce Allah'ın Müslüman

Bu üzüntüyü açıklayan Hz. Mesih-i Mevud'un ^{aleyhisselam} bir referansını size sunuyorum. Yüce Allah ^{celle celalühü} bu mürebbimizi en iyi şekilde mükâfatlandırsın. Amin. Hz. Mesih-i Mevud'un güzel ahlâkî vasıfları hakkında Hz. Mirza Beşir Ahmed'in beyan ettiği referans şöyledir: "Hz. Mevlevi Seyyid Server Şah Bey'in bana anlattığına göre bir defa bir iş hakkında Hz. Mir Sahib (Hz. Mesih-i Mevud'un kayınpederi, Hz. Mir Nasir

Navab Sahib) ile Mevlevi Muhammed Ali Bey¹ arasında ihtilaf oldu. Hz. Mir Bey öfkenerek içeri girdi ve Hz. Mesih-i Mevud'a haber verdi. (Aramızda şöyle bir anlaşmazlık oldu diye öfkesini belirtti.) Mevlevi Muhammed Ali bunu öğrenince Hz. Mesih-i Mevud'a dedi ki, biz buraya sizin için geldik ki sizin huzurunuzda kalarak bir din hizmeti bize nasip olsun. Ancak eğer şikâyetlerimiz size bu şekilde ulaşırsa siz de bir insansınız, belki sizin kalbinizde ve zihninizde bizim aleyhimizde bir şikâyet yerleşebilir. Böyle bir durumda Kâdiyan'a gelmemiz bize fayda vereceğine tersine zarar verecek. Hz. Mesih-i Mevud^{as} dedi ki: Şüphesiz Mir Sahib bana bir şey söyledi ise de ben o zaman kendi üzüntülerim içindeydim. Öyle ki Yüce Allah^{celle celalühü} adıyla yemin ediyorum ki Mir Sahib'in ne dediğini ve ne demediğini bilmiyorum.

Daha sonra Hz. Mesih-i Mevud^{as} dedi ki: Birkaç günden beri zihnimde bir düşünce çok kuvvetli olarak doğmuştur. O düşünce beni diğer şeylerden tamamen ayırmıştır. (Bu sözü dikkatli dinlemeliyiz) Otururken, kalkarken aynı düşünce zihnimde canlı olarak durur. Ben dışarıda insanlar arasında oturuyorum. Bir kimse benimle konuştuğu zaman dahi aynı düşünce benim beynimde dolaşır. O kimse benim kendi sözünü dinlediğimi zannediyor olabilir, ancak ben kendi düşünceme dalmış oluyorum. Evime gittiğim zaman orada da aynı düşünce benimle birlikte oluyor. Kısacası bugünlerde

bu düşünce çok şiddetli olarak benim beynime musallat olmuştur. Şöyle ki başka bir düşünce için orada yer yoktur. O düşünce nedir? O şudur ki (benim bu dünyaya gelmemin gayesi nedir?) Benim gelmemin asıl gayesi şudur: Gerçek mümin olan; Yüce Allah'a tam olarak inanan; O'nunla gerçek alâka kuran ve İslam'ı kendine yol olarak benimseyen bir Cemaat hazırlansın. Onlar Hz. Resûlullah'ın^{sallallahu aleyhi vesellem} güzel örneğine tabi olsunlar ve ıslâh ile takva yolunda yürüsünler. Ahlâk vasıflarının en güzel örneğini ileri sürsünler ki böyle bir Cemaat vasıtası ile dünya insanları hidayeti bulsunlar ve Yüce Allah'ın iradesi tamamlansın. Eğer bu gaye tamamlanmazsa o zaman biz deliller ve susturucu ispatlarla düşmanı yenilgiye uğratsak ve ona karşı tam olarak zafere ulaşırsak dahi yine de bizim zaferimiz asla bir zafer değildir. Çünkü eğer gelişimizin asıl gayesi tamamlanmazsa o zaman demek ki bizim bütün işimiz boşa gitti. Ancak gördüğüm kadarıyla deliller ve susturucu ispatların zaferinin apaçık alametleri belli olmaya başlamıştır. Düşmanımız dahi kendi zayıflığını hissetmeye başlamıştır. Ancak gelişimizin asıl gayesi konusunda Cemaatimizde daha, büyük bir eksiklik vardır ve ona çok dikkat etmek gereklidir. Beni kemiren düşünce işte budur. Bu düşünce o derece baskındır ki beni hiçbir zaman bırakmaz."²

İşte Mesih-i Mevud'u^{aleyhisselam} rahatsız eden sancı bu idi. Bir Ahmedî Müslüman nasıl olmalıdır? Bu konuda kendisi değişik

¹ Bu zat, Hz. Mevlana Nuruddin Halifetül Mesih'in vefatından sonra Kadiyandan ayrılarak Lahor'a taşındı ve Hilafete inanmayanların başkanı oldu.

² Sire-tül Mehdi; C1; Birinci Cüz; S. 235-236; Rivayet NO:258; Hz. Mirza Beşir Ahmed^{radiyallahu anhu}

zamanlarda Cemaatine nasihatler etti. Diğer eserlerinden maada, meclislerini detaylı değil aksine özet olarak rapor eden "Melfuzat" adlı eserler vardır. Onlar, on cilttir. Bu on cilt arasından hangisini elinize alırsanız alın, kendisi orada Cemaatinden ne beklediğini beyan ederek Cemaatine nasihat etmiştir ve durumlarını değiştirmelerinin gerekli olduğu konusunu değişik referanslarla, değişik açılardan, her yerde ve her mecliste beyan etmiştir. Şu anda ben onlardan birkaç tanesini size sunuyorum. Bir yerde der ki:

"Cemaatim'in birliği ve birbirlerini sevmeleri konusunu ben daha önce de bir çok defa açıklamış bulunuyorum. Yani sizler birlik içinde bulunun ve birlikte olun. Yüce Allah ^{celle celalühü} Müslümanlara aynı talimatı vermişti. Yani siz tek bir kişi gibi olun. Yoksa gücünüz yok olur. Namazda birbirlerine yapışarak durmanın emri bu gaye içindir. Yani birlik olsun (diye bu emir verilmiştir). Cereyanın kuvveti gibi bir kişinin hayrı ötekine geçecek. Eğer ihtilaf olursa ve birlik olmazsa, o zaman binasip kalacaksınız. Hz. Resûlullah ^{sallallahu aleyhi vesellem} birbirinizi seviniz ve birbiriniz için dua ediniz buyurmuştur. (Şimdi bizim şuna bakmamız gerekir. Birbirleri için gaibane dua eden kaç kişi vardır)" "Eğer bir kimse gaib iken (başkası için) dua ederse, bir melek de senin içinde aynısı olsun, der. Bu ne kadar yüce bir sözdür. Eğer insanın duası kabul edilmezse de meleğin ki mutlaka kabul edilir. Ben nasihat etmek istiyorum ve şunu söylemek istiyorum ki birbiriniz arasında ihtilaf olmamalıdır."

Ben ancak iki mesele ile birlikte geldim. İlk olarak Yüce Allah'ın birliğini benimseyiniz. İkincisi birbirinize sevgi ve sempati gösteriniz. Öyle bir örnek gösteriniz ki yabancılar için keramet olsun. Ashab-ı kiramda belirlenen (Yüce Allah'ın buyurduğu)

كُنْتُمْ أَعْدَاءَ فَالْفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ¹

delil ancak buydu. Telif² bir mucizedir. Daima aklınızda tutunuz. Aranızdan her biriniz kendisi için neyi seviyorsa aynısını kardeşi için dahi seven biri olmadıkça o, benim cemaatimden değildir. O, musibet ve bela içindedir. Sonu hayırlı değildir."

"Hatırınızda tutunuz. Buğuzun (kin ve gizli düşmanlık) yok olması Mehдинin alametidir. Bu alamet tamamlanmayacak mı? Mutlaka tamamlanacak. Sizler neden sabretmezsiniz? Tıp ile ilgili bir mesele şöyledir: Hastalıklar tamamen yok edilmedikçe ve kökleri kazınmadıkça hastalık uzaklaşmaz. Benim vücudum ile inşallah salih bir cemaat oluşacak. Birbirinize düşmanlığınızın sebebi nedir? Cimriliktir, kibirdir, bencilliktir ve değişik hususlardır. Kendi hislerine hakim olmayanların ve birbirleriyle sevgi ve kardeşlikle geçinemeyenlerin hepsini Cemaatimden ayıracağım. Böyle olanlar hatırdan tutsunlar. Onlar güzel bir örnek ileri sürmezlerse o zaman onlar birkaç günlük misafirdirler. Ben başka birisinden dolayı kendi üzerime yük almak ve itiraza mahal olmak istemiyorum. Benim Cemaatim olmasına rağmen istediğime göre olmayan bir kimse

¹ Âl-i İmran suresi, ayet 104

² Telif, barıştırmak; sevgi yaşatmak; birleştirmek ve ülfet yaratmak demektir.

kuru bir dal demektir. Bahçıvan onu kesip atmazsa ne yapsın? Kuru bir dal, yeşil bir dal ile birlikte kalarak su emer. Ancak o (su) onu yeşertemez. Aksine o dal ötekini de mahveder. Onun için korkunuz. Kendisini tedavi etmeyen benimle birlikte kalmayacak”¹

Bu referansı biz daha önce de bir çok kere duyduk ve okuduk. Ancak bunu Mesih-i Mevud’un ^{aleyhisselam} başka bir referansıyla birleştirerek okumak gerekir. O referansta Hz. Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} ızdırabından bahsetmiştir ve birçok günden beri başka bir şey aklımda değildir. Yalnız Cemaatim ıslâh edilsin diye düşünüyorum ve bundan dolayı kaygılanıyorum, buyurmuştur.

Daha sonra, bir kimse ne zaman gerçek mümin olarak adlandırılabilir konusunu açıklarken şöyle demiştir: “Ben açıklayarak söylüyorum, Yüce Allah ^{celle celalühü} her konuda üstün tutulmadıkça ve insanın kalbine göz atarak, bu benimdir diye bakmadıkça hiç kimse gerçek anlamda mümin olarak adlandırılmaz. Böyle bir kimse genel manada “Mümin” yahut “Müslüman”dır. Mesele çuhre (temizlikçi) birisine “Müsalli”² yahut “Mümin” derler. “Müslüman” ancak

أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ³

Ayet-i kerimesinin misdakı olana denilir. Arapçada vechün kelimesi yüz için kullanılır. Ancak zat ve vücut için de bu kelime kulla-

nılır. O bakımdan her kim bütün kuvvetlerini Yüce Allah’ın ^{celle celalühü} huzuruna sunarsa gerçek manada “Müslüman” denilmeye müstehak olan da odur. Ben bir olayı hatırladım. Bir Müslüman bir Yahudi’yi İslam’a davet etti ve Müslüman ol dedi.(İslamiyete davet eden o) Müslüman kendisi çok büyük günahlar işlemekle meşguldü. Yahudi o Müslüman’a dedi ki, sen önce kendine bak ve Müslüman olarak adlandırılmakla kibirlenme. Yüce Allah ^{celle celalühü} İslam’ın adını ve kelimesini değil, anlamını ister.” Daha sonra Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} şöyle der: “Unutmayınız ve daima hatırlınızda tutunuz. Amel edilmedikçe yalnız akıcı kelimeler ve çekici dil işe yaramaz. Yalnız kuru sözlerin Yüce Allah katında hiçbir değeri yoktur. Yüce Allah Kuran-ı Kerim’de

كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ⁴

buyurmuştur. Eğer siz İslam’a hizmet etmek istiyorsanız o zaman önce kendiniz takva ve temizliği benimseyiniz. Kuran-ı Kerim’in Al-i İmran Suresinin 201. ayeti kerimesi şöyledir.

صَابِرُوا وَرَابِطُوا

(Yani:) düşman sınırı geçmesin diye nasıl düşmana karşı sınırdaki atın bulunması gerekli ise, aynı şekilde siz dahi hazır olun ki düşman sınırı geçerek İslam’ı zedelemesin. Ben daha önce de beyan etmiş bulunuyorum. Eğer siz İslam’ı korumak ve ona hizmet etmek istiyorsanız önce kendiniz takva ve temizliği benimseyiniz. Böylece siz Yüce Allah’ın sağlam kalesine girebilirsiniz ve o

¹ Melfuzat; C1; S.236;2003Baskısı;Rabvah

² Musalli kelimesinin asıl anlamı namaz kılan demek olmasına rağmen, Hint Kitasında düşük kastlardan Müslüman olanlara, aşağılamak için musalli denilir ve onlar genellikle temizlik işleriyle meşgul olurlar.(Çevirmen)

³ Bakara suresi, ayet 114

⁴ Saff suresi, ayet 4 Yani: Yapmadığınızı söylemeniz, Allah’ın katında çok büyük bir günahdır.

zaman siz bu hizmetin şerefine nail olursunuz ve hakkını da elde edersiniz. Görüyorsunuz Müslümanların dış kuvveti ne kadar zayıf düşmüştür. Uluslar onlara nefretle ve hakaretle bakarlar. (Bugün bu durum eskisinden de beterdir.) Eğer sizin iç kalp kuvvetiniz dahi zayıf ve düşük olmuşsa o zaman artık sondur diye düşünün. Siz kendi nefislerinizi temizleyiniz. Öyle ki kudsi (Allah'tan olan kutsal) kuvvet onlara girsin ve onlar sınırdaki atlar gibi kuvvetli ve koruyucu olsunlar. Yüce Allah'ın lütfu daima muttakilerle ve doğru kimselerle birlikte olur. Kendi ahlak vasıflarınızı ve alışkanlıklarınızı İslam'a kötü leke sürecektir gibi yapmayınız. Kötü işler yapan ve İslam'ın talimatına göre amel etmeyen Müslümanlarla İslam dini lekelenir. Bir Müslüman içki içer, sonra bir yerde kusup durur. Sarığı boynunda olur. Deliklere ve pis kanallara düşüp durur. Polis de kendisine dayak atar. Hindular ve Hristiyanlar kendisine alay ederek gülerler. Dinine aykırı olan onun ameli kendisinin düşüklüğüne sebep olmakla kalmayıp, aksine gizli olarak İslam dinine de etkisi olur. Bu gibi haberleri yahut cezaevi raporlarını okuyunca çok üzülüyorum. Bu kadar Müslüman, kötülüklerinden dolayı ceza aldılar diye öğrenince kalbim sıkıntı ile dolar. "Sırat-ı Müstakim"e (İslamiyetin en doğru yolu) sahip olan bu insanlar kötülüklerinden dolayı sadece kendilerine zarar vermezler. Aksine İslamiyet'i gülünç duruma düşürürler. Böyle demekle benim gayem şudur: Müslümanlar Müslüman olarak adlandırıldıktan sonra bu yasak ve haram işlere karışır. Bu gibi işlerle yalnız kendilerini değil

aksine İslam dinini de şüpheli duruma düşürürler. Onun için kendi karakterlerinizi ve alışkanlıklarınızı öyle yapınız ki kâfirler dahi sizi (aslında İslam'ı) eleştirme fırsatı ele geçiremesinler."¹

Bugünlerde yapılan itirazlar ancak şunlardır. Yani eğer Kuran-ı Kerimin talimatı bu ise o zaman Müslümanların ameli neden ona göre değildir? Her nereye gidersek aynı soru sorulur ve aynı itiraz ileri sürülür. Bugün kendi durumunu değiştirerek bu itirazları yok edecek olan ancak Müslüman Ahmediye Cemaati'dir.

Hz. Mesih-i Mevud ^{aleyhisselam} şükür konusunda fikrini beyan etmiştir. Yani eğer (Yüce Allaha) şükredecekseniz o zaman takvayı ve iç temizliğini benimsemelisiniz. O fikrini şöyle beyan eder: "Sizin asıl şükürünüz ancak takva ve iç temizliğidir. Birisinin, "Müslüman mısınız?" diye sorması üzerine elhamdülillah demek asıl minnettarlık ve teşekkür değildir. (Yani birisinin Müslüman mısınız diye sorulması üzerine elhamdülillah Müslüman'ım demesi müteşekkik olmak demek değildir.) Eğer gerçek teşekkür yani iç temizliği ve takva yollarını benimserseniz ben size müjde veriyorum ki siz sınırlarda duruyorsunuz ve hiçbir kimse size üstün çıkmaz. Ben hatırlıyorum. Adı Cagan Nath olan mutaassıp Hindu bir devlet memurunun bana anlattığına göre kendisi Amritsar şehrinde yahut başka bir yerde memurdur. Orada Hindu bir katip gizli olarak namaz kılırdı. (Yani, o daha önce Hinduydu. Sonra Müslüman oldu. Ancak kendisinin Müslü-

¹ Melfuzat; C1; S.48-49; 2003 Baskısı; Rabvah

man olduğunu hiç kimseye açmadı. Ancak hiç aksatmadan namazlarını eda ederdi.) Ancak o, zahirde Hindu idi. Ben ve diğer bütün Hindu memurlar onun çok kötü olduğunu düşünürdük. Hepimiz hep birlikte onu mutlaka işten attıracağız diye karar almıştık. Bu hususta başarıya ulaşmak üzere bir çok itirazları da derledik. Ben zaman zaman o itirazları müdürün önüne koyardım. Müdür çok öfkelenerek onu çağırır da o, müdürün önüne çıkar çıkmaz sanki ateş sönercesine müdürün öfkesi de kaybolurdu. Normal bir şekilde, çok yumuşaklıkla ona nasihat ederdi. Sanki o, hiçbir hata yapmamıştı.”¹

İşte eğer takva olursa Yüce Allah^{celle celalühü} ile alaka olursa hiçbir zorluk insana zarar veremez. Hatta hiçbir çaba dahi böyle bir kimseyi zarara uğratamaz.

Mesih-i Mevud^{aleyhisselam} başka bir yerde şöyle demişti: “Unutulmamalı ki her şey faydalıdır. Kainatı incelediğimizde her türlü bitki, hatta karıncalar ve farelerden hiçbirisinin insan için faydasız olmadığı görülür. İster yerden olsun, isterse gökten olsun, bütün bu varlıklar yüce Allah’ın sıfatlarının yankıları ve izleridir. (Yani Yüce Allah’ın sıfatlarının gölgesidir) Sıfatlarda hep menfaat varsa o zaman Yüce Allah’ın zatında ne kadar kar ve fayda olacaktır! (Yani eğer sıfatları bu ise o zaman Yüce Allah’ın zatı ile alaka kurarsanız o zaman ne kadar fayda vardır!) Burada şunu da hatırla tutmak gerekir: İnsanlar bazen bu eşyalardan zarar görüyorlarsa, sebebi kendi hataları ve an-

lamamaları olur. Yoksa aslında bu eşyalarda zarar verici bir etki oluşundan değil. (Yani bu eşyaların aslında ve esasında zarar yerleştirilmiş oluşundan dolayı olmaz.) Hayır; aksine (insanın) kendi hatasından ve yanlışlığından dolayı zarar görülür. Aynı şekilde biz Yüce Allah’ın bazı sıfatlarını bilmeyişimizden dolayı eziyete ve sıkıntılara gireriz. Yoksa Yüce Allah^{celle celalühü} tam olarak merhamet ve kerem sahibidir. Dünyada eziyet duymanın ve sıkıntıya girmenin sırrı ancak şudur ki biz kendi ellerimizle, kötü olarak anladığımızdan ve bilgi eksikliğinden dolayı musibetlere katlarız. (Birçok insan, bu musibetler neden gelir diye bu soruyu sorarlar. Musibetler bizim kendi hatalarımızdan dolayı gelirler.) Kısacası eğer sıfati bir gözle bakarsak ancak o zaman biz Yüce Allah’ı rahim, kerim ve haddinden fazla, kıyas edilemeyecek derecede hayrımızı isteyen olarak görürüz. (Yani eğer sıfati gözle bakarsak, o zaman Allah’ın kerim, rahim ve her hayrın O’ndan geldiğini görürüz. Ve o zaman fayda verebilecek olan ve veren Zat müşahade edilir.) Bu faydalardan en fazla yararlanan ancak O’na daha fazla yakın olmaya devam eden olur. Bu derece ancak muttaki olarak adlandırılanlara ve Yüce Allah yanında yer bulanlara nasip olur. Bir muttaki Yüce Allah’a yaklaştıkça bir hidayet nuru kendisine bahşedilir ve oda onun bilgilerinde ve aklında belli bir çeşit aydınlık yaratır ve O’ndan uzaklaştıkça mahvedici bir karanlık onun kalbine ve beynine musallat olur. Sonunda o,

¹ Melfuzat; C1; S.49; 2003 Baskısı; Rabvah

۱ صُمُّ بَكْمَ عُمَى فَهَمْ لَا يَرْجِعُونَ

Ayet-i kerimesine misdak oluverir ve dü-
şüklüğe ve felakete uğrar. Ancak ona
mükabil nur ve aydınlık bulmuş olan bir
kimse çok yüce rahat ve sevgi görür. Yüce
Allah^{celle celalühü} bu konuda bizzat

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿١﴾ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ
رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢﴾

Buyurmuştur. Yani, ey huzur bulmuş olan,
sonra o huzuru da Yüce Allah'ta bulmuş
olan nefis! Bazı kimseler zahirde hükümet-
ten doygunluk elde ederler. Bazılarının hu-
zurunun ve doygunluğunun sebebi malları
ve namusları olur. Bazıları yakışıklı ve akıllı
evlatlarını ve torunlarını göre göre zahirde
huzur bulmuş olarak adlandırılırlar. (yani,
kendi evlatlarını, yardımcılarını ve iş yapan
uşaklarını görünce biz çoğuz huzur bize
geldi zannederler) Ancak bu lezzet ve hatta
envayi çeşit dünya lezzetleri insana doğru
bir huzur ve gerçek bir teselli veremezler.
Aksine bir çeşit pak olmayan bir aç gözlü-
lük yaratarak daha da susuzluk yaratırlar.
"İstiska"³ hastası gibi onların susuzluğu
gitmez. Sonunda onları helak eder.
(dünyadar bir kimse ancak dünyanın peşin-
de koşar. Sonunda helak olur) Ancak bura-
da yüce Allah^{celle celalühü} der ki: Allah'ın^{celle}
^{celalühü} zatında huzur bulmuş olan nefis! Bu

derece insan için mümkündür ki; o zaman
elinde her çeşit mal mülk, maddi haşmet ve
yücelik ile celal olduğu halde, onun refahı
ancak yüce Allah^{cc} da bulunur. Bu para ve
mücevherler bu dünya ve bu dünyanın işle-
ri, kendinin gerçek saadetine sebep olmaz.
Onun için bir kimse ancak yüce Allah'da
rahat ve huzur bulmadıkça necata kavuşa-
maz. Çünkü "necat" "itminan" kelimesinin
anlamdaşdır.⁴

Sonra Hz. Mesih-i Mevud^{aleyhisselam}, bir insan
"Nefs-i Mütmainne" olmadan necata kavu-
şamaz, konusunda şöyle der:

"Ben bazı insanları gördüm ve çoğunun
hayat hikayelerini okudum. Onlar dünyada
mala, mülke dünyanın yalancı lezzetlerine,
her çeşit dünya nimetlerine, evlatlarına ve
torunlarına sahiptiler. (Yani çocukları dahi
vardır. Ayrıca iş gören yardımcılarını dahi
mevcuttur.) Onlar ölmek üzereyken, bu
dünyayı bırakacaklarını, keza o eşyalardan
ayrılacaklarını ve öteki aleme göçeceklerini
öğrenince, hasretlerinin ve yersiz arzuları-
nın ateşi alevlendi ve hasretler dolusu ahlar
çekmeye başladılar. Kısacası bu da insanın
kalbine rahat ve huzur veremeyen, aksine
onu üzüntü ve huzursuzluk alemine atan
bir çeşit cehennemdir. O bakımdan şu ger-
çek dahi insanın gözünden kaçmamalıdır ki
çoğu kez insan çocukların, ailenin ve malın
sevgisine, evet caiz olmayan sevgisine (de-
mek ki sevgi olabilir; ancak caiz olmayan ve
yersiz sevgi olmamalıdır) öyle dalar ve çoğu
kez aynı sevginin coşkusu ve neşesiyle, caiz
olmayan işler yapar. Öyle ki o caiz olmayan

¹ Bakara suresi, ayet 19; Yani: (Onlar) sağır, dilsiz ve kör-
dürler. Onun için (de hidayete) dönmezler.

² Fecr Suresi, ayet 28-29; Yani: Ey huzura kavuşmuş nefis!
Sen O'ndan razı olarak, O'nun da razı olduğu kimse olarak
rabbine dön.

³ Bir hastalık demektir. Bu hastalığa yakalanan kimse hep
susuzluk hisseder ve susuzluğu hiç bitmez. Vücudunun bir
kısımında yahut karnında su birikir

⁴ Melfuzat; C1; S.269-70; 2003 Baskısı; Rabvah

işler kendisiyle Yüce Allah^{celle celalühü} arasında bir hicab yaratırlar ve kendisi için bir Cehennem hazırlarlar. Kendisi o gerçeği bilmez. Yani bizi onlardan uzaklaştıracığından haberi olmaz. O zaman kendisi çok aşırı bir huzursuzluğa yakalanır. Bir şeyi seviyorsa ondan ayrılması üzerine bir sıkıntı ve ızdırap verici bir üzüntü doğar. Bu gerçek kolay bir şekilde anlaşılabilir. Bu mesele artık ancak kitaplarda bulunmaz. Aksine insanın akli dahi onu anlayabilir. Yüce Allah,

نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ ۖ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْآفَاقِ¹

buyurmuştur. Bu insan kalbini yakıp kül eden ve hayret verici bir azabın ve sancının içine atan, gayrullah'ın sevgisinin ateşidir. Ben tekrar söylüyorum. İnsan "Nefs-i Mütmainne" olmadan asla necata kavuşamaz. Bu tamamen doğru ve kesin bir sözdür."²

Hz. Mesih-i Mevud^{aleyhisselam} Cemaatine nasihat ederek şöyle der:

"Yüce Allah^{celle celalühü} salih insanlardan başka hiç kimseye aldırış etmez. Kendi aranızda kardeşlik ve sevgi yaratın ve vahşiliği ve anlaşmazlığı terk edin. Her çeşit alay ve maskaralıktan mutlaka uzaklaşın. Çünkü alay etmek insanın kalbini doğruluktan uzaklaştırarak nereden nereye götürür. Bir-birinize saygıyla davranın. Her biriniz kardeşinin rahatını kendi rahatından üstün tutsun. Yüce Allah^{celle celalühü} ile doğru bir barış yapın ve onun itaatine geri dönün. Yüce Allah'ın^{celle celalühü} gazabı yeryüzüne

inmektedir. Ondan kurtulanlar ancak kamil olarak bütün günahlarından tövbe ederek O'nun huzuruna gelenlerdir.

Daima hatırlınızda tutunuz. Eğer siz kendinizi Yüce Allah'ın buyruğuna tabii tutarsanız ve O'nun dininin himayesi ve yardımı için çaba sarf ederseniz, Yüce Allah^{celle celalühü} bütün engelleri uzaklaştıracak ve siz başarıya ulaşacaksınız. Görmediniz mi? Bir çiftçi güzel fidanlar için tarlasından işe yaramaz şeyleri söküp atar, kendi tarlasını güzel görünen ağaçlarla ve meyve verici fidanlarla süsler ve onları her zarardan ve zayıttan korur. Ancak meyve vermeyen ve çürüyüp kurumaya başlayan ağaçların ve fidanların bir hayvan tarafından gelip yenmesine ya da bir oduncu tarafından kesilip bir tandırın içine atılmasına aldırmaz. Aynı şekilde siz de daima hatırlınızda tutun. Eğer siz Yüce Allah'ın huzurunda doğru sayılırsanız o zaman hiç kimsenin muhalefeti size eziyet vermeyecektir. Ancak eğer siz kendi durumlarınızı düzeltmezseniz ve Yüce Allah^{celle celalühü} ile O'na itaat etmenin doğru bir sözleşmesini yapmazsanız, o zaman Yüce Allah hiç kimseye aldırış etmez. Binlerce koyun ve keçi her gün kesilir. Ancak hiç kimse onlara merhamet etmez. Ancak eğer bir tek insan öldürülürse ne kadar soruşturma yapılır? O bakımdan eğer siz kendinizi yırtıcı hayvanlar gibi işsiz ve hiçbir şeye aldırış etmeyen yaparsanız sizin durumunuz da aynısı olacaktır. Sizler Yüce Allah'ın sevgili kullarının arasına katılmalısınız ki hiçbir veba (hastalığı) yahut hiçbir afet size saldırmaya cesaret etmesin. Çünkü yeryüzünde Yüce Allah'ın izni olmadan hiçbir şey olamaz. Her biriniz

¹ Hümeze suresi, ayet 7-8 Yani: O tutuşmuş olan ve kalpleri yakan Allah^{cc} 'ın ateşidir.

² Melfuzat; C1; S.70;2003 Baskısı; Rabvah

kendi aranızda kavgalarınızı, coşkuyu ve düşmanlığı ortadan kaldırsın. Şimdi öyle bir zamandır ki siz küçük şeylerden yüz çevirerek önemli ve yüce şanlı işlerle meşgul olunuz. Bunu bir vasiyet (kesin bir buyruk) olarak hatırlınızda tutunuz. Asla öfkeyle ve sert huylulukla davranmayınız.”¹ (Daima öfkeyle değil yumuşaklıkla nasihat veriniz.)

O şöyle buyurur:

“Gelecek için hatırlınızda tutun. Kardeşlik haklarını asla terk etmeyin. Yoksa Yüce Allah’ın hakları dahi kalmayacak. Bana ancak;

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ²

diye anlatılmıştır. (Yani) bir kavim kalplerini değiştirmedikçe Allah da hiçbir şekilde durumlarını değiştirmez. Bu sözleri duyunca hiç şüphesiz herkes cevap vermeye hazırlanır ve biz namaz kılıyoruz, istiğfar da ediyoruz, yine neden bize musibetler ve sıkıntılar geliyor der. Gerçek şudur ki her kim Yüce Allah’ın sözlerini anlarsa saadet sahibi de odur. Yüce Allah’ın istediği başka olur. Ancak başka türlü anlaşılır. Sonra da (o) kendi akli ve ameline göre ölçülür. Bu doğru değildir. Her şey eğer belirtilen ölçüden az kullanılırsa vereceği faydayı vermez. Mesela bir ilaç; bir “Tola”³ olarak kullanılacak olan ilaç eğer bir “Tola” yerine bir damla kullanılırsa onun ne faydası olacak? Eğer bir kimse bir ekmek yerine bir taneciği yerse acaba doymaya vesile olabilir mi? Bir tas su yerine bir damla su insanın susuzluğunu giderir mi? Hayır, asla! Amellerin durumu da aynen

böyledir. Onlar tam ölçülerine göre olmadıkça yüksekliğe gidemezler. Bu Yüce Allah’ın sünnetidir, biz onu değiştiremeyiz. Bir insanın kardeşine sempati göstermesi, sadakalar vermesi ve Yüce Allah’ın yolunda mal harcaması gibidir. Bu hak, kulların hakkıdır ve de insana farzdır. Nasıl ki Yüce Allah ^{celle celalühü} orucu ve namazı kendisi için farz etmiştir. Aynı şekilde kulların hakkını korumayı da farz kılmıştır.”

“Her kim (insanların) sempatisini terk ederse o, dini terk eder. Kur’an-ı Kerimde, Yüce Allah,

...مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ⁴

buyurmuştur. Yani her kim bir canı haksız olarak öldürürse o, sanki bütün dünya insanlarını öldürür. Aynı şekilde ben diyorum ki eğer bir kimse kendi kardeşine sempati göstermediyse sanki o, bütün dünya insanlarına sempati göstermemiştir. İmanınız zayi olacak kadar hayatı sevmeyiniz. Kardeşlik haklarını hiç bırakmayınız. Eğer bizler bu konuyu da anlarsak bizim birçok kavgalarımız ve duruşmalarımızın hepsi sona erebilir.”

Daima hatırlınızda tutunuz ki bütün lütuflar iman ile birliktedir. İmanınızı kuvvetlendiriniz. Hakları yok etmek günahdır. Hakları yok ederseniz yahut sona erdirerseniz bu günahdır. Yüce Allah’ın ^{celle celalühü} bir örnek yapmak istediği bu Cemaat’in hali dahi böyle olursa, yani onlar arasında da kardeş-

¹ Melfuzat; C1; S.174-175;2003 Baskısı; Rabvah

² Rad suresi, ayet 12

³ Hindistan ve Pakistanda kullanılan bir tartı ölçüsüdür.

⁴ Maide suresi, ayet 33

lik ve sempati olmazsa o zaman bu büyük bir kötülüktür.¹

"Bizim Cemaatimizin üyeleri (ki muhalifleri kendisine kin tutarlar ve helak olup mahvolmasını isterler,) şunu daima hatırlarında tutmalıdırlar: Ben muhaliflerimin kinlerine rağmen bir konuda onlarla aynı fikirdeyim. O da şudur ki; Yüce Allah^{celle celalühü} bu Cemaat'ın günahlardan temizlenmesini ve karakterinin en güzel örneğini göstermesini istemiştir. Onlar Kuran-ı Kerim'in gerçek talimatlarına gerçekten amel edenler olmalıdırlar ve Hz. Resulullah'a^{sallallahu aleyhi vesellem} tabi olmak konusunda tam olarak kendilerini vermelidirler. Onlar arasında hiçbir çeşit buğuz ve kin baki kalmamalıdır. Onlar Yüce Allah'a karşı tam ve gerçek sevgi besleyen bir Cemaat olmalıdırlar. Ancak eğer bir kimse bu Cemaate girerek dahi bu gayeyi tamamlamazsa ve amellerinde gerçek ve doğru bir değişiklik göstermezse o zaman o, daima hatırlarında tutmalıdır ki, düşmanın bu istediğini sağlayacak ve kesinlikle onların önünde mahvolacaktır. Yüce Allah'ın hiç kimse ile akrabalığı yoktur ve o hiç kimseye aldırış etmez. Peygamberlerin çocukları olarak adlandırılan nesil, yani Beni İsrail'e çoklukla nebiler ve resuller geldiler ve onlar Yüce Allah'ın çok yüce lütuflarına varis ve hakdar sayıldılar. Ancak manevi durumları yozlaşınca ve doğru yolu terk edince, azgınlığı ve fesadı ve de günahları benimseyince neticesi ne oldu? Yüce Allah'ın bu yurduğu,

...ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ²

¹ Melfuzat; C4; S.270-271;2003Baskısı;Rabvah

Ayet-i kerimesine misdak oldular. Yüce Allah'ın gazabı onlara musallat oldu. Bu ne kadar ibret vericidir. Beni İsrail'in durumu her zaman faydalı bir derstir. Aynı şekilde Yüce Allah'ın Kendi eliyle hazırladığı bu kavim öyle bir kavimdir ki Yüce Allah^{celle celalühü} ona çok büyük lütuflarda bulunacaktır. Ancak eğer bir kimse bu Cemaate girerek dahi Yüce Allah'ı doğru olarak sevmezse ve Hz. Resulullah'a^{sallallahu aleyhi vesellem} tam ve kamil olarak tabi olmazsa, ister küçük isterse büyük olsun o, kesilip atılacaktır. Onun için tam olarak bir değişiklik yapmalısınız ve Cemaatin adını kötüye çıkaran olmamalısınız.³

Kısacası hepimizin elde etmemiz gereken yüksek seviye budur ve onun için mutlaka çaba sarf etmemiz gerekir. Takvayı benimsemek; kendi amellerimizi ıslah etmek; imanımızın seviyesini yükseltmek; bunlar değersiz işler değildir. Biz bu zamanın İmam'ına inandık. Artık onun beklentilerine uymak üzere tam olarak çaba sarf etmeliyiz. En küçük hayırları dahi yapmaya çalışmalıyız. Her kötülükten tam olarak nefret ettiğimizi belli etmeliyiz. Sevgi ve kardeşliğimizi çoğaltmamız gerekir. Birbirimize yardımcı olmamız gerekir. Ancak o zaman biz kendi biatımızın hakkını eda edenlerden olacağız. Yüce Allah^{celle celalühü} onu yapmamızı bize nasip eylesin. (Âmin.)

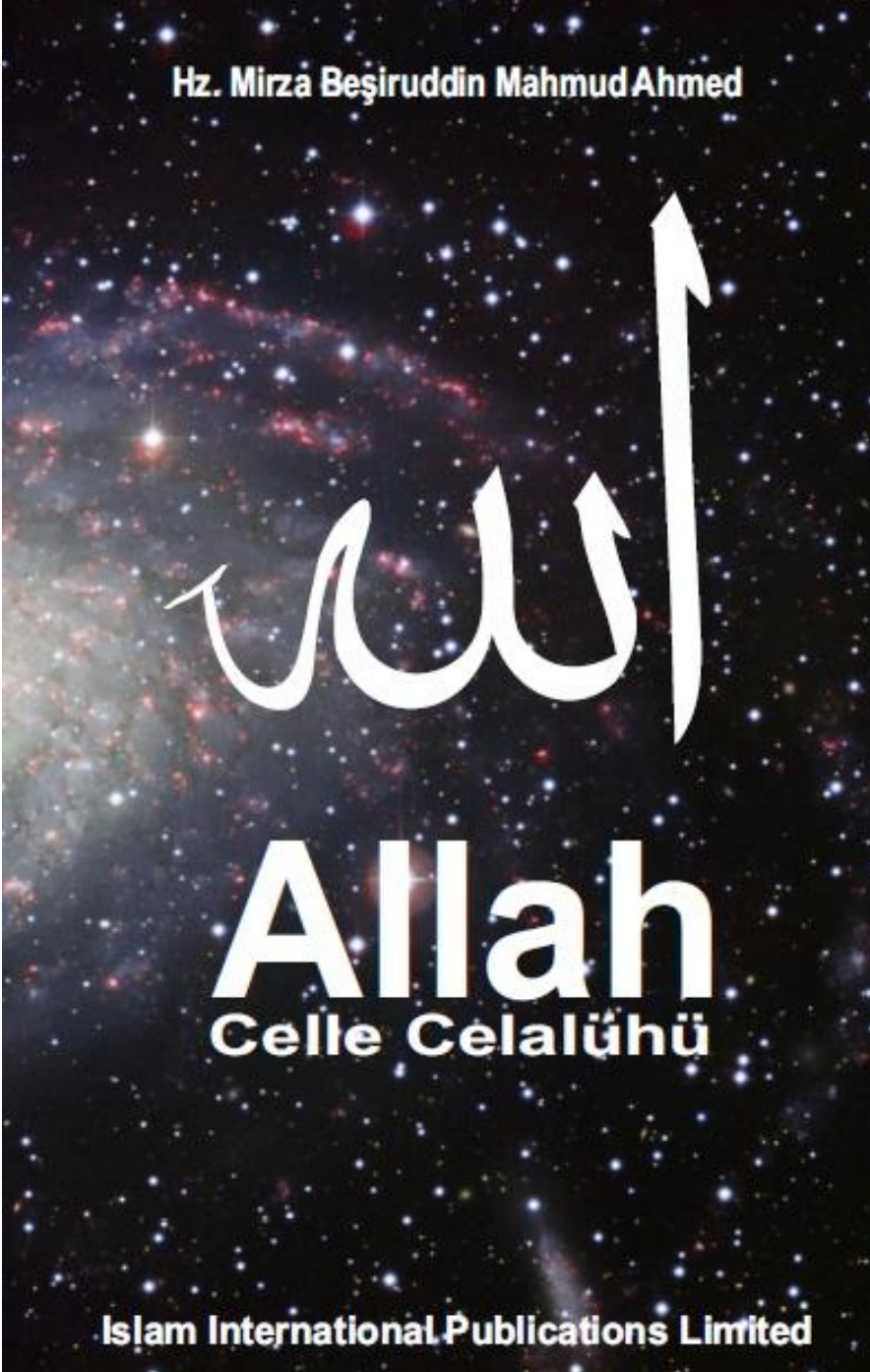
Kaynak: El-Fazl International, 28 Şubat 2014, Çev. Dr. Muhammed Celal Şems

² Bakara suresi, ayet 62, Yani: Onlar (daimi olarak) aşağılanmak ve çaresizliğe uğratılmak suretiyle (Allah'ın gazabına çarptırıldılar)

³ Melfuzat; C4;S.144-145;2003 Baskısı; Rabvah

Kitaplarımızdan...

Bu sayımızda yeni basılan kitaplarımızdan “Allah Celle Celalühü” adlı kitabımızı size tanıtmak istiyoruz. Orijinal adı “Hasti-i Bari Teala” olan kitabımızın girişinde, kitabın yazarıda olan Hz Mirza Beşiruddin Ahmed radiyallahü anh şöyle der:

“Bugün bütün konuları kapsayan, bütün konuları etrafında toplayan ve bütün konuları arkasından sürükleyen bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Bugüne kadar başka yerlerde anlattıklarımın hepsi bu konunun dalları ve parçalarıydı ve bundan sonra anlatacaklarım, yine bu konunun detayları olacaktır. Bu konu ne kadar anlatılırsa anlatılsın bitmiyor, çünkü bu konu, kendisi sonsuz olan bir zat hakkındadır ve do-

layısıyla kendisi de sonsuzlaşmıştır. Sizler de bu konu hakkında ne kadar derin düşünürseniz, bir taraftan yeni anlamları keşfederken, diğer taraftan hiç bir zaman bu konuya tamamen hâkim olamayacağınızı anlayacaksınız.

Bütün peygamberler bu konuyu anlatmaya çalıştılar ama bu fani dünyadan ayrılırken anlattıklarının yine de eksik kaldığını itiraf ettiler. Evliyalar da yine bunu anlatmaya gayret gösterdiler ve bu dünya yok olup gidene kadar Allah’a ^{celle celalühü} yakın olan insanlar yine bunu anlatacaklar ama bu bitmeyecek, hatta bütün kâinat yok olduğunda geride kalan boşlukta bile bu konunun yankıları duyulacaktır.

Bu konu “Allah’ın ^{celle celalühü} zati”dır.

Bu konu çok kapsamlı olup, aslında diğer bü-

tün konuları doğuruyor. Örneğin Meleklerin gerçeği nedir? Allah'ın ^{celle celalühü} yaratmış olduğu ve onun izniyle hareket eden varlıklar değil mi? Peygamberler nedir? Yine Allah'ın ^{celle celalühü} yarattığı ve gönderdiği elçileri, semavi kitaplar nedir? Yine Allah'ın ^{celle celalühü} kelamı, dua nedir? Allah'ın ^{celle celalühü} huzurunda yalvarmak, namaz, oruç, hacca gitmek, zekât vermek nelerdir? Allah'a ^{celle celalühü} ibadet etmek, insanlara iyi davranmak nedir? Yine sevgilimiz olan Allah'ın ^{celle celalühü} yaratmış olduğu diğer kullara hizmet edip, aslında onları Yaratan'ın sevgisini kazanmak ve onun nezdinde kabul görmek. Özet olarak bütün konular kendi ışığı ile parlayan bir güneşin etrafında dönen ve onun ışığı ile parlayan yıldızlar gibi, bu konu etrafında dönüyorlar.

Bu konu neden önemlidir?

Amacım Allah'ın ^{celle celalühü} varlığını ispat etmek değil, Allah'ın ^{celle celalühü} zatını tartışmaktır. Ama Allah'ın ^{celle celalühü} varlığı veya yokluğu bile bu konunun bir parçası olduğu için ele almak durumundayım. Günümüzde günah ve kötülüğün çoğalmasının bir sebebi Allah'ın ^{celle celalühü} varlığını inkâr etmektir ve bütün günahların temelinde aslında Allah'ın ^{celle celalühü} zatını yanlış anlamak veya iman edilen Allah'ın ^{celle celalühü} gerçek Allah ^{celle celalühü} ile bir alakası olmaması yatıyor. Bu sebepten de bu konunun önemi artıyor. Öte yandan modern eğitim sistemleri, kolej veya üniversiteye giden öğrencilerini, mazilerinden kopuk ve belki biraz negatif anlamda bağımsız hale getirmiştir. Onlara sorulursa ataları Allah'a ^{celle celalühü} inandıkları için cahil insanlardı. Hâlbuki ne bir Allah ^{celle celalühü} var ne de ona inanmanın bir gereği! Ben hacca gittiğimde benimle aynı gemiyi paylaşan ve eğitim için İngiltere'ye giden üç öğrenci vardı. Aralarından ikisi Müslüman olup, üçüncüsü Hindu idi. Geminde onlar bir rahip ile din üzerinde tartışmaya başladılar. Mezheplerine bağlı olduklarını gös-

teren bu davranış hoşuma gitti ve ben de onlara bir iki bir şey sordum. Bunun üzerine bana "siz bizim Allah'a ^{celle celalühü} inandığınızı mı sanıyorsunuz?" dediler. "Evet" dedim ve gerekçe olarak da onların rahip ile yaptığı tartışmayı gösterdim. "O sadece milletimizde hâkim olan mezhebi savunmak için idi" dediler. Yani bütün o tartışmaların arkasında yatan Allah ^{celle celalühü} sevgisi değil, Hindistan sevgisiydi. Allah'ın ^{celle celalühü} varlığını inkâr etmek günümüzde o kadar şiddetli bir hal almıştır ki, yine bu öğrencilerden Hindu olanın masaya bir saman parçası atarken söylediği bir şey son derece dikkat çekicidir. Bana dedi ki: "bakınız, ben bu saman parçasını kaldırıp atabilirim. Senin Allah'ın ^{celle celalühü} bunu yapabilir mi?" Söylediği bu laflar beni o kadar etkiledi ki döner dönmez Allah'ın ^{celle celalühü} varlığını ispatlayan bir makale yazdım ama bugün o makeden daha genel ve geniş kapsamlı bir şekilde bu konuyu ele alacağım."

Kitabımızda "Allah" fikrinin doğuşu ve diğer dinlerde ki bakış açısının yanı sıra neden Allah'a inanmak gerektiği ve bunun insan açısından faydalarıda incelenmektedir.

Bunun yanı sıra bu devirde özellikle ateist düşüncelere cevap verebilecek kalitede Allah'ın varlığının delilleri reddedilemez bir şekilde açıklanmaktadır. Üstüne üstlük Allah'ın sıfatları vasıtasıyla Allah'ın varlığının delilleri çok yalın bir şekilde anlatılmaktadır.

Yine Allah'ın sıfatları, bu sıfatlardan anlaşılması gerekenler ve yine bu sıfatların insanda nasıl tecelli edebileceğine dair pratik önerileri kitabımızda bulabilirsiniz.

Kitaba www.ahmediye.org sayfamızdan ulaşabilirsiniz. Akademisyen ve öğrenci kardeşlerimize ücretsiz olarak gönderilmektedir. Dileyenler kitabın arka kapağındaki bilgilerden bizimle iletişime geçebilirler.